

Cuốn Theo Dòng Xoáy

Contents

Cuốn Theo Dòng Xoáy	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	17
4. Chương 4	22
5. Chương 5	31
6. Chương 6	41
7. Chương 7	51
8. Chương 8	63
9. Chương 9	73
10. Chương 10	84
11. Chương 11	93
12. Chương 12	103
13. Chương 13	110
14. Chương 14	117

Cuốn Theo Dòng Xoáy

Giới thiệu

— Em tin chắc là em nói đúng. Anh đánh cuộc gì nào? Một giọng bé gái nhỏ nhẹ cất lên. — Thế hả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuon-theo-dong-xoay>

1. Chương 1

- Em tin chắc là em nói đúng. Anh đánh cuộc gì nào? Một giọng bé gái nhỏ nhẹ cất lên.
- Thế hả ? Anh sẵn sàng đánh cuộc một silinh là em nhầm, Angtoanet tội nghiệp của anh ạ.

- Nhưng Angtony, anh không thể đánh cuộc một silinh đâu, anh làm gì có.
- Được được, 3 penny vậy, không 2 thôi, cậu con trai vừa nói vừa thở dài.
- Đồng ý 2 nhưng anh phải đưa cho em đây.
- Mà đừng ảo tưởng, mà sẽ thua thôi - chú bé cãi lại.
- Gì mà ồn ào thế - một giọng nói trẻ trung nhưng chắc hơn hai giọng nói trước cất lên.
- Kia chị Mira đấy à? Chị đến nhìn người bệnh của BA mà xem, Angtoanet bảo là ông ta chết rồi.
- Không đâu, ông ấy không chết đâu. Ông ấy ngủ nhưng nói đúng hơn, ông ấy chắc hẳn đã ngủ nếu hai em không làm ồn đến như vậy. Các em không xấu hổ sao.

Giọng em bé gái cất lên quả quyết hơn :

- Nhưng chị nhìn ông ta mà xem, chị Mira, ông ta không hề nhúc nhích. Chắc hẳn là chết rồi.
- Con bé ngốc, cứ để chị xem xem .

Một phút im lặng.

- Thế nào chị Mira, chị thấy ông ấy thế nào? - Giọng nói con gái nhỏ nhẹ lại cất lên.
- Chị thấy ông ấy đẹp trai, rất đẹp nữa là khác. Mira đáp.

Người đàn ông nằm im trên giường kìm một nụ cười. Anh vừa mới thức giấc và nghe phần cuối những lời trò chuyện của mấy chị em. Anh cảm thấy mơ mơ màng màng như vì kiệt sức. Anh cố cựa quậy nhưng đành phải nằm im vì đau nhói bên hông. Thế là anh nhớ lại tất cả.

Chiếc Camiong nặng nề từ đâu vụt tới không báo trước và xông thẳng vào anh như một ngôi sao sa, tiếng phanh rít lên dữ dội; giọng nói của anh và cuối cùng hai chiếc xe đâm vào nhau. Chắc hẳn anh bị va mạnh vì mãi một lúc sau mới hồi tỉnh. Có một lỗ hổng trong kí ức . Về sau anh hiểu là xe bị lật nghiêng và anh bị mắc kẹt không ra được.

Nhưng người mà anh quan tâm ngay lập tức là Giacvix. Giacvix lúc đó ngồi bên phía xe bị đâm. Anh còn nhớ mình đã kêu cứu và nói ” Nhanh lên nhanh lên, cần một thầy thuốc cho Giacvix” .

Tất cả những gì xảy ra sau đó thì mơ mơ màng màng. Ngoài cơn đau dữ dội khi anh được khiêng lên cáng. Chắc hẳn lúc ấy anh bị ngất .

” Tình hình gì xảy ra sau đó?” anh nhắm đi nhắm lại trong bụng. Anh như nhớ lại có người đi qua, đi lại quanh mình. Anh nhớ lại mình được đặt trên giường. Một người đàn ông, có thể là một thầy thuốc, đặt một cái cốc vào tay anh và bảo” Ông uống đi và đừng nói nữa. Chắc hẳn lúc đó anh hỏi tình hình về người lái xe.

Và anh thậm nghĩ ngay lập tức” Giacvix ở đâu? Anh không nhớ gì chính xác cả, ngoài những cơn ác mộng ám ảnh anh trong giấc ngủ, cho tới lúc những tiếng nói trẻ thơ xua đuổi những cơn mộng mị ấy.

Một lần nữa anh lại chú ý tới những lời trẻ thơ kia.

- Em chẳng thấy ông ta đẹp trai. Ông ta già quá thì có. Giọng nói chú bé cất lên.
- Dĩ nhiên đối với em thì ông ấy có vẻ già, nhưng đối với chị thì không - một giọng già dặn hơn cất ngang, vẻ bề trên.
- Các em làm gì ở đây thế?

Một người khác lại mới bước vào. ” Nhà này hẳn phải đông người lắm” người bị thương nghĩ bụng .

Nhưng một giọng nói trẻ em đã đáp:

- Ồ chị Anna, chúng em vừa mới tới xem người bệnh của ba. Chị Mira bảo ông ta đẹp trai. Chị thử hình dung xem.

— Nhưng các em tuyệt đối không được tới đây, các em đi ra cuối vườn mà chơi. Còn Mira em phải ngăn cấm chúng làm điều dại dột, chứ sao lại khuyến khích chúng! Cô gái vừa tới lên tiếng quở trách.

— Chị đừng phá đám chị Anna. Hấp dẫn quá đi chứ. Thậm chí tên ông ta chúng mình cũng không biết, và giá như là một hoàng tử trẻ tuổi vi hành thì sao. Biết thế nào được.

— Hay chỉ là một người đại lí hãng buôn cũng thế. Thôi đi nào Mira, em hãy thôi lối mơ mộng lãng mạn ấy đi. Anna cố lấy giọng nghiêm khắc bảo em.

— Nhưng vì sao cơ chứ, và lại có thể em nói đúng kia mà, ai mà biết được. Chị thử hình dung xem cái gì sẽ xảy ra nếu vạn nhất ông ta là một nhà tỷ phú và ông ta nói với ba: Thưa Bác sĩ Sippho, tôi xin biếu bác sĩ 1000 bảng Anh để tỏ lòng cảm tạ sự săn sóc của bác sĩ. Xin Bác sĩ dùng vào việc làm cho những người con dễ thương của Bác sĩ được vui lòng.

— Làm gì có chuyện ông ấy nói như vậy. Nếu cũng như mọi người bệnh khác của BA, thì ông ấy sẽ nhiệt liệt cảm ơn chúng ta nhưng quên không trả tiền công cho BA. Thôi được Mira, bây giờ em nghe chị đi về phòng và dọn dẹp giường chiếu. Phòng em lộn xộn đến kinh người, chẳng khác nào như có một quả bom vừa nổ tung trong đó.

—Ồ phòng em, phòng em, em chán ngấy công việc nội trợ rồi - Mira phản đối.

— Em gái thân yêu, chị không sao hiểu em được, vì em có phải làm gì trong nhà đâu nào.

— Thế nhưng tại sao cô Britgo không dọn phòng em khi cô ấy lên quét dọn hành lang? Mira lẩm bẩm.

— Đừng quay trở lại chuyện đó nữa, Mira, không phải lúc đâu, hiện có nhiều việc phải làm lắm đấy.

— Được được, em sẽ không nói gì nữa hết. Từ nay em sẽ chịu đau khổ trong im lặng thôi.

Có tiếng cười cố nén lại, rồi tiếng dậm chân quanh ô cửa sổ. Người đàn ông biết là hai cô gái đã đi xa, anh khẽ ngẩng đầu và mở mắt. Từ giường nằm ánh mắt anh có thể bao quát cả căn phòng. Một tia mặt trời chiếu qua cửa sổ.

Đây là một căn phòng nhỏ có cửa lớn chắc hẳn mở ra vườn. Anh nhìn quanh mình, anh nằm trên một chiếc giường bằng đồng kiểu cổ và trong phòng đồ đạc có vẻ rời rạc. Rõ ràng là một căn phòng đơn sơ và ít trang nhã nhưng cực kì sạch sẽ, vài trải giường và hai áo gối thơm mùi cải hương. Trên bàn chải tóc, đặt một cái bình lớn cắm đầy hoa hồng.

Người bị thương hình dung gia đình Bác sĩ Sippho - Angtoannet và cậu bạn cùng chơi - hình như chỉ là một chú bé - là hai đứa trẻ xem chừng vô kỉ luật. Mira thì lãng mạn. Anna thì thật sự thực tế. Tất cả đều phát âm chính xác và nói năng có giáo dục, riêng ở Anna có một nét dịu dàng điềm tĩnh, một thái độ yêu thương làm anh vui thích mặc dù có vẻ uy quyền trong giọng nói. Anh rất nhạy cảm về mặt này. Có biết bao giọng nói cộc cằn hay chất chứa, còn giọng nói của nàng thì dịu dàng và du dương.

Có tiếng gõ cửa, anh chưa kịp trả lời, cửa đã mở và một người đàn bà luống tuổi, mặt đỏ au, bộ ngực đồ sộ, bước vào với dáng đi nặng nề. Bà ta bước tới cửa sổ và kéo màn gió. Căn phòng tràn ngập ánh nắng vàng rực và chói chang.

— Thưa ông, ông đã dậy chưa?

— Vâng vâng tôi dậy rồi.

— Bác sĩ bảo tôi thưa với ông là có người bệnh ngoài phố gọi ông ấy, nhưng xin ông yên tâm, ông ấy sẽ về ngay.

— Cảm ơn.

— Một lát nữa cô Anna sẽ mang trà tới cho ông. Nếu cần gì ông có thể hỏi cô ấy.

— Rất cảm ơn, tôi sẽ hỏi.

— Và dĩ nhiên nếu có việc gì tôi có thể giúp ông thì, thưa ông tôi sẽ vui lòng làm chỉ với điều kiện là không phải chữa vết thương hay băng bó, tôi chưa bao giờ chịu đựng được công việc đó. Trong chiến tranh, tôi

muốn tham gia một nhóm cứu thương nhưng không giúp ích được chút gì. Bác sĩ bảo tôi, cô Britgo, cô cứ ở lại nhà bếp! Tôi rất muốn giao phó cho cô cái bao tử của thương binh, nhưng chân cẳng họ thì không đâu.

— À thế ra cô là đầu bếp hả, cô Britgo?

— Ồ, nếu tôi bảo mình là đầu bếp thì có vẻ huênh hoang đấy. Mọi việc trong nhà tôi có làm chút xíu. Dọn dẹp nhà cửa là công việc chuyên môn của tôi. nhưng nếu nói với ông rằng, tôi có thể làm bếp như phần lớn phụ nữ trong vùng, thậm chí còn tốt hơn chút ít, thì cũng không phải là nói quá đâu.

— Tôi tin là như vậy.

— Thưa ông từ hôm qua đến nay, sau vụ tai nạn ông không ăn uống bao nhiêu. Tôi có chứng kiến vụ tai nạn, và quả là tôi có thưa với Bác sĩ “Nếu có ai sống sót sau vụ đâm xe này thì thật là một điều kì diệu ”.

Nghe có tiếng gõ nhẹ ở cửa, cô Britgo ngừng câu chuyện và thốt lên :

— Kia cô Anna đã mang bữa ăn sáng tới.

Người bị thương vội ngoảnh đầu lại để nhìn cô gái bước vào, tay bưng một chiếc khay.

— Chào ông, nàng vừa nói vừa mỉm cười.

Tiếng cười cũng dịu dàng như giọng nói anh vừa nghe lúc nãy. Khuôn mặt trái xoan xinh đẹp rất trong sáng với mái tóc dày màu nâu. Long mày vẽ một đường vòng cung tuyệt diệu phía trên đôi mắt to màu xanh.

Anh nghĩ ngay lập tức” Đây cô Anna đấy, nàng đẹp thật, rất đẹp”.

Nàng đặt khay lên mặt bàn cạnh giường.

— Tôi không rõ ông có đói hay không, nhưng tôi cứ mang trứng đến.

— Bây giờ nghĩ tới cái đói, tôi thấy mình quả có đói. Anh đáp.

Nàng vẫn mỉm cười:

— Kì diệu thật! Sáng nay ba tôi đã khám cho ông. Giấc ngủ ông bình yên và ba tôi hi vọng ông sẽ dễ chịu hơn hôm qua.

— Ba cô đã tỏ rất tốt đối với tôi, tôi phải cảm ơn ông đã đưa tôi về đây. Tôi không nhớ rõ những gì xảy ra sau vụ tai nạn.

— May sao ba tôi có nhà khi vụ tai nạn xảy ra rất gần đây. Anna nói dịu dàng, một nụ cười bẽn lèn trên môi. ” Anh ta có bộ mặt dễ thương, nhưng trông có vẻ nghiêm” nàng nghĩ bụng.

Quả là anh có vẻ mặt thanh tú, đường nét cân đối; tuy nằm trên giường bệnh, vẫn có bộ điệu trang nghiêm oai vệ, rõ ràng là một con người quen chỉ huy. Bỗng nhiên Anna bối rối nhận thấy anh nhìn mình có vẻ dò xét; lúng túng trước ánh mắt sắc sảo của anh, nàng cảm thấy xấu hổ.

Britgo vẫn đứng trước mặt nàng, hai tay chống nạnh, Anna đưa mắt ra hiệu:

— Cô Britgo, hình như tôi nghe có tiếng chuông.

— Chẳng có gì là lạ cả đâu; trong cái nhà này không bao giờ làm nổi một cái gì mà không có người tới quấy rầy. Tôi đã thưa lại với ngài đây lời dặn của BA cô.

— Cảm ơn cô Britgo.

Người đàn bà giúp việc đi ra. Anna đưa khay thức ăn lại gần và điềm tĩnh nói:

— Tôi không rõ cô Britgo đã báo cho ông biết là đến 9 giờ thì chị y tá đến chưa? Từ đây tới đó, nếu cần gì thì ông cứ gọi.

— Rất cảm ơn, tôi không cần gì cả đâu, chỉ có điều là tôi muốn biết người lái xe của tôi ra sao.

Anna ngập ngừng một lát, rồi ánh mắt càng thêm dịu dàng; người bị thương đã đoán được câu trả lời.

— Tôi nghĩ là ông muốn biết sự thật. Anh ta đã chết ngay tại chỗ.

— Quả đó là điều tôi e sợ, cảm ơn cô đã cho tôi biết.

Như thể đoán biết người bệnh muốn được ở một mình, Anna bước ra khỏi phòng.

“Tôi nghiệp Giacvix”. Anh nghĩ bụng, dẫu sao anh ấy chết nhưng không đau đớn, còn riêng anh, như cô Britgo cho biết, sự sống sót của anh là một điều kì diệu. Anh rất có thể chết thay người lái xe. Điều đó có gì thật quan trọng không?

Anh cố trả lời câu hỏi thật trung thực. Ai sẽ luyến tiếc anh, ai là người sẽ thấy thiếu anh? Cái chết của anh có thể làm xáo động Nghị Viện: việc bầu một người thay thế bao giờ cũng phiền toái. Nhưng nếu không như vậy? Anh hơi nhún vai, người ta bao giờ cũng nghĩ mình là cần thiết, nhưng chỉ cần lướt qua bên cạnh cái chết là thấy mọi cái đều vô nghĩa. Thành đạt, quyền lực, sức mạnh, tiền bạc ư? Tất cả cái đó chẳng đáng là bao so với cái việc giản đơn là hít thở và sống.

Giacvix một con người đã từng 15 năm giúp việc anh và tưởng khó có thể thay thế. Thế nhưng người ta sẽ thay thế và cuối cùng sẽ quên anh ta. Phải thừa nhận rằng ngay bản thân anh nữa cũng không phải là không có không được.

Anh nhớ lại cuộc vận động gay go mà anh vừa tiến hành ở Nghị Viện. Phe đối lập đã tỏ ra cực kì hiểm độc và gây cản trở. Trong đảng của anh mọi người vẫn nhu nhược. Anh đã phải tự hỏi là mình đúng hay sai khi cho tin tưởng của mình là cực kì quan trọng. Giờ đây anh thấy chúng thật thơ ngây.

Anh sờ tay lên trán, anh không quen lối suy tư ấy. Anh là người chiến đấu. Bao giờ anh cũng là người chiến đấu và là một nhà độc tài. Anh không chịu được sự đối kháng và có thói quen bắt cần. Anh không ngạc nhiên sao được khi giờ đây anh lại suy ngẫm xem mình đúng hay sai? Dù có ra sức tự thuyết phục mình “Chà, chỉ vì Giacvix thôi mà” cũng vô ích, anh vẫn không hết ngạc nhiên. Bữa ăn sáng đã nguội lạnh, anh tìm một tư thế dễ chịu hơn, nhưng cả một bên người bị xây sát và đau đớn. Tuy vậy anh vẫn thấy đói “Chắc hẳn giấc ngủ ngon lành cả đêm đã giúp mình vượt qua cơn đau đớn. Nhưng mình muốn biết ông Bác sĩ đã cho mình uống thứ gì để cho mình ngủ được.” Anh nhớ lại những đêm mất ngủ trước đây, không một thứ thuốc nào anh dùng là có hiệu quả cả. Ông Bác sĩ nông thôn này chắc hẳn đã cho anh uống một thứ gì khác, một thứ gì mới hoàn toàn thích hợp với anh.

Cánh cửa bỗng mở ra và Bác sĩ Sippho bước vào. Một con người luống tuổi, tóc ngả muối tiêu, cánh tay áo đã sờn. Thoạt nhìn ông không hề có gì khác thường, nhưng hể mỉm cười là khuôn mặt sáng lên một vẻ nhân hậu, tinh nghịch. Giọng nói ấm áp và từ tốn của ông dễ gây lòng tin:

— Chào ông, sáng nay ông thấy trong người thế nào?

— Tôi đã ngủ một đêm tuyệt vời và vừa ăn sáng một cách ngon miệng. Tôi cảm ơn Bác sĩ.

— Thế là triệu chứng tốt, tôi mong ông không giận tôi đã bỏ mặc ông sáng nay. Có một ca đỡ đẻ, tôi vừa gặp ông bố tương lai. Ông ta khẳng khẳng không chịu tin là sớm ra thì cũng phải ba tiếng nữa đứa con mình mới chào đời. Thế là tôi sẵn sàng lúc nào cũng có thể được gọi.

Người bị thương cười:

— Nhưng tôi không có gì vội cả, và tôi tự giận mình đã làm mất thì giờ của Bác sĩ.

— Dẫu sao tôi cũng muốn xem ngay vết thương của ông. Bác sĩ Sippho lật đra lên và bắt đầu khám. Chân bệnh nhân bó nẹp gỗ.

— Chỉ gãy xương là nặng thôi. Tôi không lo cái đó. Nhưng ông cho tôi biết ông có đau chỗ này và chỗ này không? Được, bây giờ ông thử đi.

Khám xong Bác sĩ Sippho thở ra, nhẹ nhõm và kéo đra đắp lại cho người bệnh.

— Ôn chúa tốt cả, ông không bị sao hết.

— Bác sĩ sợ có điều gì phải không ạ?

— Đúng, sợ có chảy máu trong. Ông có thể hiểu điều đó nếu ông thấy người lái xe của ông ở trong trạng thái thế nào. Con gái tôi đã bảo với ông là anh ấy chết rồi phải không?

- Vâng.
 - Anh ấy đã được đưa đi khám nghiệm. Ông có thấy đủ sức khỏe để trả lời những câu hỏi của Cảnh sát không. Họ điều tra về vụ tai nạn. Còn riêng tôi, tôi muốn hỏi ông đôi điều về chính bản thân ông.
 - Tôi có thể cung cấp mọi thông tin cần thiết về Giacvix.
 - Còn về ông?
 - Thế Bác sĩ muốn biết về cái gì ạ?
 - Thế này, ông muốn báo tin tai nạn cho ai, và ông có muốn chuyển đến một nơi khác không?
 - Chuyển đến chỗ khác? Vì sao vậy? - Người bị thương ngạc nhiên hỏi.
 - Đây chính là lí do khiến cho tôi vội vã khám cho ông sáng nay. Chiều qua, khi ông được đưa tới đây, tôi đứng trước hai giải pháp, hoặc chuyển ông ngay lập tức đến bệnh viện gần nhất để chụp X quang và được săn sóc đầy đủ hơn, hoặc giữ ông lại đây. Vì phải mất hơn 20 cây số đường trường mới tới được bệnh viện gần nhất và vì tôi muốn trước tiên chữa choáng và sau đó mới chữa vết thương nên tôi quyết định làm theo bản năng mình. Như thế đó.
 - Tôi vô cùng biết ơn Bác sĩ. Tôi xin nói thêm là tôi cảm thấy ở đây rất thoải mái.
- Bác sĩ Sippho mỉm cười:
- Cảm ơn ông, ông thấy đấy, tôi dành căn phòng này cho những ca cấp cứu. Lạ thật ở cái vùng nhỏ bé hẻo lánh này mà lại thường xảy ra tai nạn.
 - Tôi không hề biết chốn này là chốn nào?
 - Làng chúng tôi đây là làng Liton Copon cách Manchester 30 cây số.
 - À vâng, bây giờ tôi biết vị trí của nó rồi.
 - Tốt lắm, bây giờ chúng ta hãy nghĩ tới gia đình và bè bạn ông. Ông có muốn tôi gọi điện báo tin cho họ không? hay tự tay ông viết lấy điện tín?
 - Không có gì cấp bách đâu ạ, liệu tôi đã có thể về nhà được chưa?
- Người thầy thuốc ngập ngừng:
- Tôi muốn ông nghỉ ngơi hoàn toàn 2,3 ngày trước khi làm bất cứ việc gì. Trừ khi ông có một lí do bức bách phải ra đi.
 - Thế nếu tôi ở lại thì có làm phiền ông không?
 - Chắc chắn là không, ông bạn thân mến. Thực lòng tôi muốn giữ ông lại để theo dõi nếu có thể được. Tôi không muốn bỏ dở công việc mình làm.
 - Tôi cũng giống ông.
 - Rất tốt, vậy nếu ông muốn ở lại thì chúng tôi sẽ rất sung sướng được giữ ông ở lại. Bây giờ...
- Có tiếng gõ cửa và ông ngừng lời nói chuyện để hỏi vọng ra:” Có chuyện gì thế?”
- Thưa ba, ông Nolex gọi điện, muốn mời Ba đến ngay.
 - Con trả lời ông ấy là Ba đến ngay - ông vừa nói vừa bước ra cửa. Trước khi ra hẳn ông quay lại nói với người bệnh:
- ” Thế đấy. À lại một ông bố luôn luôn hoảng hốt, tuy không thể nào làm cho đứa bé này chào đời trước hai tiếng được nhưng tôi vẫn phải đến cho họ yên tâm. May mà họ không ở xa. Cô y tá sẽ đến cạo mặt và tắm rửa qua loa cho ông. Đó là một con người tuyệt vời và cần gì ông cứ hỏi cô ấy. Tạm biệt.
- Bác sĩ Sippho vội vã ra đi nên quên cả hỏi tên người bệnh .
- Và chỉ đến lúc cầm lấy mũ và túi đồ nghề cô con gái trao cho , ông mới sực nhớ mình quên hỏi:

- Anna, con gái yêu của bố, con dọn cho ông khách một bữa ăn nhẹ, và con có thể hỏi tên anh ta.
- Vâng nếu ba muốn, cô gái đáp và nở một nụ cười nhìn ông ra đi, âu yếm vẫy tay trong khi ông cho nổ máy chiếc xe hơi cũ kĩ.

Tuy nhiên nàng không vào ngay phòng người bệnh. Nàng đã nhìn thấy cô y tá đi qua hành lang với những chiếc khăn lông và một bình nước nóng: nàng thận trọng chờ cho người bệnh cạo mặt và rửa ráy xong. Vì vậy nàng bước vào nhà bếp, nơi Mira đang gọt khoai tây. Cô gái đứng trước chậu rửa bát và có cuốn tiểu thuyết để mở, đặt trên bờ cửa sổ bên cạnh.

Anna đã quen với những cái trò lấu lỉnh của cô em gái nên nói với em giọng đùa vui:

- Em làm gì đấy Mira?

Cô gái sôi nổi đáp:

- Anna, nhất thiết chị phải đọc cuốn sách này. Quả là một kì quan, chị nghe đây: “...Uyển chuyển mềm mại như một thân rắn, nàng bận một tấm áo dài ngân tuyến, nó làm nổi thân hình nàng lên hơn là che phủ. Trên ngấn cổ trắng như ngà, nàng đeo một chuỗi hồng ngọc to như trứng chim bồ câu mà vị Vương hầu Ấn Độ tặng nàng ở Bombay.” Thật là mê ly, chị có thấy thế không?” .

Anna bĩu môi:

- Chị thấy nó kì cục. Nhân đây em có thể nói cho chị biết vì sao cô ta lại để cho vị Vương hầu tặng mình những viên hồng ngọc to như trứng chim bồ câu không?
- Chị không sao đoán được đâu.
- Chị chú ý tới mà làm gì, nhưng chị không sao hiểu được em, đào đâu ra và cũng không hiểu vì sao em lại mất thì giờ đọc những quyển sách như thế, đâu có phải là văn chương.
- Nhưng say mê lắm chứ. Hơn nữa chúng lại chấp thêm chút cánh bay bổng cho em, em cần lắm mà, Mira cãi lại.
- Em nói đến lỗi bịch. Anna vừa nhận xét vừa cười.
- Hoàn toàn không phải thế. Em nói rất đúng sự thật. Ở đây em chìm ngập trong một cuộc sống tẻ nhạt vô vọng. Cuối cùng chị nói cho em biết có ai muốn theo những lớp học thương mại không nào? Và hơn nữa, em hoàn toàn không có năng khiếu về cái đó.
- Thế nhưng Mira, lần này nhất thiết em phải thi đỗ. Anna nói dịu dàng nhưng đầy sức thuyết phục.
- Em thì em tin chắc là sẽ thi hỏng. Chị ắt là phải thương hại em nếu chị biết cái món tóc kí gay go đến chừng nào.
- Em đã hứa với ba là em làm việc thật ra trò kia mà.
- Đúng là em đã làm như vậy. Mira thở dài và nói. Nhưng em không phải sinh ra để làm thư kí. Thà cho em làm người bán hàng hay diễn viên sân khấu còn hay hơn.

Anna thở dài, hai chị em nàng đã nhiều lần tranh cãi về những cái đó và nàng bắn khoả cho tương lai của cô em gái rất mực xinh đẹp nhưng cũng hết sức đần độn này. Đúng là một cô bé ngốc nghếch, nhưng bực mình với nó làm gì?

Mira là một cô gái sinh ra cho một cuộc sống dễ dãi tràn đầy lạc thú. Mái tóc xinh đẹp màu nâu vàng quấn một cách tự nhiên. Cặp mắt xanh dưới làn mi cong và dài. Khuôn mặt đầy đặn với một cái mũi hếch dễ thương. Vẻ duyên dáng và thanh nhã của cô tự nhiên tới mức bao giờ trông cũng giống như một tấm hình thời thượng cất ra từ các tờ tạp chí, ngay cả vào lúc này, khi cô đang đứng tựa vào bàn rửa bát và thò tay vào nước để rửa rau, và mặc dù cô mặc những chiếc áo cũ và rẻ tiền.

Chỉ có một điều làm cô gái 17 tuổi 9 tháng này thất vọng là: cô có vẻ ngày một béo ra. Cô không bao giờ giữ được lâu một chế độ ăn uống nào vì tật tham ăn luôn lấn át thói làm duyên làm dáng. Quả là lớp thanh niên đã từng chịu đựng những sự hạn chế của chiến tranh khó cưỡng lại bánh kẹo.

Và lại đó là một nét tính cách của Mira: bao giờ cô ta cũng nhượng bộ sở thích nhất thời của mình. Nhưng không thể giận cô về điều đó. Cô ta xinh quá, lãng mạn quá. Cô dễ để cho trí tưởng tượng cuốn hút tới mức nghĩ mình là một nhân vật tiểu thuyết và mọi người đàn ông cô gặp đều có thể là những kẻ cầu hôn. Nếu Anna bắn khoản cho tương lai của mình thì trái lại, không phút giây nào Mira không tin là “ông chồng lí tưởng” đang chờ mình trong một chiếc Rolls Royce ở góc phố.

Dầu sao tương lai của Mira cũng trở thành một vấn đề. Bác sĩ Sippho đã tiêu pha tiền bạc quá mức mình để bảo đảm cho cô một sự giáo dục tử tế, và bằng mọi giá cô ta sẽ phải lo kiếm sống thật sớm để ông bố còn lo toan cho hai đứa em sinh đôi.

Hai anh em Angtony đã lên 12. Cho tới nay chúng vẫn theo học ở trường làng, nhưng tình hình ấy không thể kéo dài mãi. Anna vẫn hi vọng trong vài năm nữa sẽ có thể bảo đảm cho Angtony ăn ở trong một kí túc xá đắt tiền nhưng cần thiết cho việc đào tạo mọi người Anh. Còn cô em gái Angtoanet thì đành bằng lòng được học hành như bản thân cô đã học mà thôi.

Hai đứa bé sinh đôi rất giống nhau, khá nhỏ so với tuổi, chúng không đẹp rực rỡ như cô chị cả cũng không có sức cuốn hút như Mira nhưng trông vẫn dễ thương. Tiếc rằng chúng là những đứa trẻ ngỗ ngược, nghịch ngợm đến kinh khủng và không biết sợ hãi là gì. Chúng chống lại cái nghiêm túc của cuộc đời bằng cách bày ra những trò đại dốt kì quặc nhất. Tuy vậy thỉnh thoảng chúng biết xử sự đúng đắn nên người ta vẫn ngạc nhiên khi bắt quả tang chúng đang nghịch ngợm.

Chúng có thói quen tách ra khỏi mọi người để âm mưu chuyện này chuyện nọ. Khi xuất hiện trở lại chúng làm ra bộ ngây thơ để cho người ta tin là chúng đã có những quyết định đúng đắn. Tất cả xóm giềng lẽ ra có thể tức giận chúng, cho chúng là những đứa trẻ vô lại, nhưng ngược lại người ta nhắc tới hai đứa trẻ sinh đôi khủng khiếp này với một giọng vui đùa. Quả là chúng có cá tính mạnh mẽ.

2. Chương 2

Hôm thứ 7 nọ chúng không đi học. Bởi vậy trong khi lo buổi ăn trưa, Anna bắt đầu bắn khoản không biết hai đứa trẻ này đi đâu. Còn Mira thì trở lại say sưa với cuốn tiểu thuyết mà cô ta gỡ trang này qua trang khác bằng một ngón tay ướt bần vì gọt khoai tây.

— Em thích món gì để tráng miệng nào: hạnh nhân hay phúc bồn tử. Anna hỏi em; có cả hai thứ đấy.

Lúc đầu Mira không đáp, sau đó cô ngẩng lên vẻ mặt tươi cười:

— Chỉ bảo gì, chị Anna?

Anna không thể kìm lại một lời chế diễu:

— Chị lấy làm buồn phải quấy rầy em, bây giờ vị Vương hầu của em làm gì rồi?

— Ông ta mỗi ngày thêm một ủ rũ.

— Chị rất ngại là ông ta muốn đánh đổi những viên hồng ngọc trứ danh của mình lấy một điều gì đó. Chị rất ghét cái trò nữ giám thị ở trường Trung học, nhưng vẫn phải nói với em là chị sẽ rất sung sướng nếu em cũng biết tập trung chú ý tới mức đó đối với sách Giáo khoa về tốc kí của em. Mira em biết đấy, gia đình ta đã rơi vào một tình thế hiểm nghèo. Chúng ta mắc nợ khắp nơi. Chị không muốn nghĩ tới việc gì sẽ xảy ra khi nhận được hóa đơn của hiệu thực phẩm cuối tháng này.

Mira nhún vai:

— Chị khỏi lo, ông khách trọ mới của nhà ta sẽ trả.

Anna sững sờ nhìn em:

— Ai thế? Em nói người bệnh của ba ấy à, dầu sao trông ông ta cũng có vẻ rất dễ thương.

Thế là Mira reo lên ngay , về hết sức tò mò:

- Thế nào chị đã gặp ông ta à, chị kể cho em nghe đi, ông ấy bảo gì chị, ông ấy là ai thế?
- Chị không biết và cả ba cũng quên hỏi tên ông ta.
- Em tin chắc là ông ta giàu có lắm, chị có thấy hành lí của ông ta không? Những chiếc vali bằng da lộn chắc phải mắc tiền lắm và xe của ông ta cũng rất đẹp.
- Nhưng có thể không phải xe ông ta.
- Có chứ, có cả gia huy trên cửa xe nữa kìa. Mira cãi lại để thuyết phục chị.
- Sao em biết?
- Em chỉ đi xem thôi mà. Trên cửa xe có hình một con thiên nga ngậm trong mỏ một cành lá. À chị Anna này, có thể là một vị Công tước, chị thử tưởng tượng xem ...

Anna bật cười:

- Chị không thấy cái đó có thể thay đổi gì đối với chúng ta cả.
- Nhưng được biết một vị Công tước bằng da bằng thít thì ghê lắm chứ. Chị chú ý xem, có lẽ ông ta cũng hoàn toàn bình thường. Thậm chí có thể có một vợ 6 con - đó là con số thông thường của họ.
- Vì sao em bảo là thông thường? Anna hỏi và thấy thích thú thật sự.

Mira làm ra vẻ quan trọng:

- Em muốn nói là trong cuộc sống ấy mà, chị biết đấy, một hôm em gặp một người đàn ông dễ thương trên xe lửa, khi chị gửi em tới Jxbocno, sau lúc em bị quai bị. Ông ta thật sự đáng quý, ông ta cho em ăn socola.
- Mira chị đã dứt khoát cấm em không được trò chuyện với người lạ trên tàu kia mà.
- Nhưng mọi việc đã diễn ra tốt đẹp. Có vô số bà già cực kì đáng trọng trong toa em. Chẳng sao cả, em tin chắc đó là một nhân vật quan trọng và hoàn toàn hấp dẫn. Nhưng khi ông ta xuống tàu, thì đứng đợi trên sân ga là một bà béo ụ mặc một chiếc áo dài cắt vụn về và ba trẻ nhỏ. Chúng hét toáng lên Baba. Không còn nghi ngờ gì nữa, ông ta là một ông bố tốt bụng.
- Mira tốt bụng của chị, lẽ ra em phải hăm bót đầu óc hay tưởng tượng của em lại - Anna dịu dàng chế diễu cô gái.
- Nhưng hi vọng luôn luôn nảy sinh.- cô em tuyên bố.
- Được, chị sẽ đi hỏi ông khách , chị sẽ nói: ” Thưa ông, chúng tôi rất muốn biết tên, địa chỉ, chức tước của ông và muốn biết ông có vợ có con chưa, còn gì nữa không nào? Nàng hỏi em giọng điệu cợt.
- Dĩ nhiên là có chị Anna ạ, chị quên điều quan trọng nhất. Mira đáp giọng tỉnh bơ.
- Quên cái gì vậy?
- Chị phải hỏi: Ông có tiền không? Và nếu ông ta không giàu có thì nên bảo ông ta trả tiền trước.
- Mira em bunn xin chẳng khác một cô gái Ai-len, cô chị phản đối và bước ra khỏi nhà bếp trong lòng thật sự vui vẻ.

*

- Tôi mang trà đến cho ông. Mira vừa nói vừa đặt khay trên bàn cạnh giường nằm và mỉm cười vui vẻ chào người bệnh.

Người bệnh ngược mắt với một thoáng ngạc nhiên.

Cô gái quay ra đóng cửa và tự giới thiệu:

- Tôi là Mira, tôi muốn nói chuyện với ông một chút. Có phiền ông không?
- Không phiền tí nào? Anh lễ phép đáp.

— Chuyện về ông ấy mà. Mira hạ thấp giọng xuống nói.- Tôi đã khám phá ra hết rồi: tôi biết ông là ai. Ông có muốn tôi giữ kín điều bí mật ấy không?

Từ trên giường người bệnh ngẩng nhìn cô gái, khoe miệng thoáng vẻ hoài nghi:

— Cô đã khám phá ra điều gì vậy?

Mira bước lại tận chân giường và đứng tựa vào thành giường bằng đồng. Tự nhiên cô tạo được một tư thế cực kì duyên dáng.

— Khi chị Anna bảo chúng tôi tên ông là John Milton, tôi đã có phần nghi ngờ. Tôi đã có cảm giác rõ rệt ông không phải là một con người bình thường nào đó.

— Nhưng John Milton chính là tên tôi, tôi xin cam đoan với cô.

— Vâng, nhưng ông quên không nói rõ là ông có tước vị và ông chính là Sir John Milton, cũng như ông quên nói ông là chủ nhân tòa lâu đài Gyuiliver .

John Milton trả lời với một giọng có phần nghiêm trang:

— Tôi chỉ trả lời các câu hỏi của chị gái cô, còn cô, cô lấy từ đâu những tin tức ấy?

— Tôi đã nhìn thấy một chiếc phong bì thư trong túi áo khoát của ông ở tiền sảnh.

— Thế thì có khó gì, tôi lại cứ tưởng cô phải nhờ đến một vị thám tử cơ.

— Ông chế diễu tôi ư , thế mà tôi lại tới đây với những ý định tốt đẹp nhất trên đời. Nếu ông không muốn người ta biết ông là ai thì tôi xin không nói gì hết; vâng là như vậy.

— Tôi chẳng có một lí do nào để dấu hình tích mình cả! John đáp với vẻ nghiêm trang.

— Và quả là ông không phiền lòng về việc người ta biết ông là ai chứ? Mira vẫn nài nỉ.

— Không tuyệt nhiên không.

— Ghê thật, ông nghĩ xem cả làng sắp loạn cả lên thôi, và vinh dự cho Ba tôi biết chừng nào, mặc dù tôi đoán là ông sẽ chia tay chúng tôi rất sớm để đi London cho một chuyên gia lừng danh chạy chữa.

— Sao cô lại nghĩ như thế?

— Làm sao tôi lại không nghĩ ngay như thế được? Hết sức tự nhiên thôi mà, tôi đã thấy nhiều bức ảnh chụp ông và tòa lâu đài của ông trên báo. Ông làm chính trị hay cái gì đại khái như thế, có phải không nào?

— Tôi là nghị sĩ.

— Tôi thấy tất cả cái đó thật hấp dẫn. Tôi định ninh ông là một nhân vật quan trọng mà. Anna chế diễu tôi nhưng tôi đâu có nhầm.

— Cô lại còn nghĩ tôi là một hoàng tử đi vi hành nữa chứ.

Mira tỏ vẻ bối rối, rồi đỏ ửng mặt phản đối:

— À ông đã nghe chúng tôi nói, thế mà chúng tôi lại nghĩ là ông đang ngủ.

— Thì chị em cô đã đánh thức tôi dậy mà.

— May sao ông không nói gì hết với Ba tôi. Nếu không thì chắc ông cụ phải giận chúng tôi lắm.

— Tôi không thể hình dung Ba cô có thể nổi giận được.

Mira mỉm cười:

— Ba tôi hiền như đất phải không, rồi cô gái thở dài và rầu rĩ nói tiếp, nếu chỉ cần chú ý chút xíu thôi tới tiền bạc thì ông cụ sẽ là một con người tuyệt vời. Chúng tôi nghèo khổ nghèo khổ.

John mỉm cười, vẻ nghịch ngợm:

– Tôi cũng có nghe ít nhiều về cái đó, nhưng nói ra điều ấy, chính là chị gái cô, hình như phần lớn bệnh nhân quên trả tiền công cho Bác sĩ.

Mira ngồi xuống ghế cạnh giường:

– Chắc ông nghĩ chúng tôi là một gia đình khốn khổ, nhưng ông không thể hình dung người ta vất vả ra sao trong nghèo đói đâu.

– Dầu sao tôi cũng hình dung được chút đỉnh.

– Không thể được, làm sao ông có thể hình dung được khi ông ở trong lâu đài Guyriver?

– Tôi không sống thường xuyên ở đây, tôi có nhiều quan hệ với các giới khác. John cãi lại như thể để được tha thứ về sự giàu có của mình.

– Hơn nữa ông là đàn ông, và đàn ông không đau khổ vì đói nghèo như đàn bà, đàn bà chúng tôi phải quan tâm đến áo quần.

– Đúng thế, nhưng cô nói cho tôi biết chút ít về gia đình ta, vì sao các cô lại nghèo đến thế?

– Cái đó tôi không hiểu ra sao cả, dĩ nhiên chúng tôi đông chị em quá, dầu sao cũng không phải lỗi tại chị Anna, chị ấy là một người quản lý gia đình ngoại hạng. Từ ngày Mẹ chúng tôi mất cách đây 7 năm, chị ấy là người nội trợ. Nhưng Ba thì thật chán. Ông cụ có thể cưỡi Sômi ra biểu bệnh nhân và đem cho người ta đến tận đồng xu cuối cùng. Còn bảo bệnh nhân trả tiền thì làm sao ông cụ lại có thể nghĩ đến việc đó được khi ông cho rằng được làm thầy thuốc đã là một đặc ân tuyệt vời rồi.

– Và dĩ nhiên cô là người đau khổ về cái đó, tôi muốn nói là chị em cô. John hỏi với một thoáng châm biếm.

Anh nhìn Mira, xét nét khuôn mặt cô gái lạnh lợi và nghịch ngợm. Anh cảm thấy cô ta trung thực, nói năng một cách vô tư đến xúc động và trong đó phảng phất một vẻ ngây thơ.

Nhưng một tiếng nói nội tâm lại như bảo anh:” Cô ta có thơ ngây như thế không? Hay có mưu toan gì đây, dầu sao nếu là một mưu toan để kiếm chác thì quả là một màn kịch khéo dàn dựng ”.

Không may may nghĩ ngờ những điều suy nghĩ của John, Mira tiếp tục điềm nhiên trò chuyện :

– Ông bảo chúng tôi có đau khổ không à? Tất nhiên là có. Ông có biết người ta bắt tôi làm gì không?

– Tôi làm sao biết được.

– Bắt học tốc kí và tôi không thấy có gì đáng chán hơn. Giọng nói hầu như bi thảm.

– Vậy cô muốn làm gì? John buột miệng hỏi.

– Vấn đề gay go đây, tôi phải thừa nhận là không một nghề nghiệp nào làm tôi thích thú cả. Tôi ghét đàn bà làm việc, còn ông thì sao? Có gì đâu, tôi muốn dạo chơi, muốn dự những buổi tiếp khách, vui đùa và gặp gỡ những con người thú vị: đó là những điều làm tôi thích thú.

– Cô có thể cho tôi biết thế nào là những người mà cô gọi là : người thú vị” không? John hỏi giọng hơi chế diễu.

– Vâng chủ yếu là những con người hào hoa, những người được nói tới trên những trang báo viết về sinh hoạt thượng lưu. Tôi biết tên tuổi và những bức ảnh của họ trên báo khi họ đi đó đi đây. Như ở toà lâu đài Guyriver chẳng hạn.

– Tóm lại cô muốn được mời tới lâu đài Guyriver?

– Ô vâng dĩ nhiên là thế! Mira reo lên không chút do dự (nhưng sau đó cô rầu rĩ và nói thêm), nhưng nghĩ tới điều đó mà làm gì? Dù ông có ý định mời chúng tôi để cảm ơn chẳng nữa, chúng tôi cũng không sao đi được.

– Vì sao vậy? John ngạc nhiên hỏi .

— Vì chúng tôi đâu có áo quần cho thích hợp, ông hãy hình dung các cô bạn gái của ông khinh khỉnh nhìn chiếc áo dài Chủ Nhật của tôi ra sao. Tôi muốn ông nhìn thấy nó, tôi mặc nó đã bốn năm nay và trước tôi lại là chị Anna nữa kia.

John cười anh khoan khoái hiểu ra rằng, không hề có trò dối trá bất lương nào hết. Cuối cùng vẽ thơ ngây của cô gái dễ thương càng làm anh thích thú:

— Thế cô Anna có áo dài mới sau khi cho cô áo không? Anh đánh bạo hỏi.

— Chị ấy có một bộ đồng phục, và dạo này tôi khát khao nó lắm, một bà chị họ rất giàu có đã cho chị ấy đấy.

— Thế ra nhà ta có những bà con giàu có?

— Chị Nelly đã mất, một bà chị rất mực dễ thương, tuổi suýt soát chị Anna, chị ấy chết trong một vụ ném bom.

— Tôi hiểu, tôi hiểu. Thế là không còn những tấm áo dài trang nhã nữa phải không?

— Đành phải chịu vậy. Mira vui vẻ tuyên bố, còn ông trong lúc ở đây, nên tìm hiểu người nghèo sống ra sao.

— Cô cần cho tôi biết nhiều điều về nhà ta hơn nữa, tôi nghĩ là cô có một cô em gái phải không, và hình như sáng nay tôi cũng nghe cả tiếng nói của một chú bé khi chị em cô nói chuyện gần cửa sổ.

— Ông nói tới cặp sinh đôi Angtony và Angtonet chứ gì? Hai đứa bé nghịch ngợm như quỷ sứ, nhưng không sao cấm chúng quần quýt nhau được, vả lại chính vì chúng nó mà tôi tới đây.

— Sao vậy?

— Vì chúng lại vừa làm cái trò hết sức đại dột mà chị Anna đang phải đi dọn xếp, vì vậy chị ấy bảo tôi mang trà đến cho ông. Nếu không tôi chẳng bao giờ có dịp được nhìn thấy ông tuy tôi rất muốn.

— Tôi rất lấy làm vinh dự, nhưng tôi nghĩ là cô đã có dịp nhìn thấy tôi rồi kia mà, Anh nói giọng đượm chút trêu chọc. Chắc hẳn cô Anna sẵn sàng cho phép cô tới đây chứ?

— Chỉ có một mình chị ấy thay thế cô y tá nổi khi cô ta vắng mặt thôi, nhưng chiều nay chị ấy phải đến nhà bà Brown vì chuyện hai đứa bé sinh đôi. Chị ấy nhất thiết phải đến xin lỗi. Bà Brown là chủ hiệu thực phẩm và chúng tôi còn nợ bà ấy nhiều tiền lắm. Điều đó rất quan trọng như ông thấy đấy.

— Đúng như thế, điều đó dễ hiểu thôi, anh nghiêm trang nói, nhưng các cô cậu đã làm gì thế?

— Kì cục lắm không sao nhịn được cười, thằng bé nhà Brown là một đứa trẻ độc ác và được nuông chiều. Bố mẹ nó cho nó ăn những của ngon vật lạ nhất trên đời. Không biết có phải vì thế hay không, nhưng Eric béo ú bụng phệ và vô cùng độc ác. Chúng tôi thường thấy nó hành hạ loài vật: Đúng thế, sáng hôm nay, hai đứa em tôi thấy nó bắt một con mèo và buộc một cái xoong vào đuôi mèo, chúng liền theo dõi và khi Eric buộc xoong xong, chúng nhảy vọt tới, thả con mèo tội nghiệp ra và vớ lấy chú ta, dẫn tới trước khu đổ rác rồi moi xoong chảo cũ và đủ thứ phế thải buộc vào quanh người nó, biến thằng bé thành một thứ quái vật kinh dị, với một cái xoong cũ trên đầu, nồi chảo và sắt vụn kéo lê thê sau lưng, chúng lôi nó đi điều khắp làng. Tất nhiên tiếng xúng xoảng vang lên kinh khủng và cả làng đổ ra cửa xem. Thằng bé Eric hét lên vừa tức giận vừa sợ hãi vì hai đứa bé sinh đôi bắt nó chạy với tất cả những thứ linh kinh đó. Cuối cùng cả làng đổ ra.

— Chúng làm thế nào để buộc thằng bé phải chạy?

— Eric có đôi chân to tướng và hai đứa trẻ kia lấy những cành tầm ma ra trò và dọa quất vào bắp chân nó.

John cười vang.

— Ông cứ tha hồ cười, chắc hẳn ông thú vị lắm, nhưng lúc này chị Anna tội nghiệp đang phải thương lượng với bà Brown, chẳng có gì vui đối với chị ấy cả.

— Tôi thành thật thông cảm với cô Anna, nhưng tôi thấy việc làm của hai đứa bé chỉ là sự công bằng thôi và chúng rất đáng được ngợi khen.

Mira không cười:

- Hoàn toàn không phải vậy, chúng bị phạt và nhốt vào buồng, nhưng ông đừng áy náy về chúng, tôi biết tính nết chúng, chắc hẳn chúng lại đang mưu mô một cái trò gì mới nữa đấy.
- Tôi cảm thấy rất muốn được làm quen với đứa bé sinh đôi ấy. John vui vẻ tuyên bố.
- Ông phải hỏi Ba tôi hay chị Anna xem, vì nếu tôi đưa chúng tới đây và về sau tình trạng sức khỏe ông có chuyện lôi thôi thì tôi có thể gặp nhiều điều phiền phức lắm.
- Tôi sẵn sàng chịu trách nhiệm. John vui vẻ nói, tôi đã nghỉ ngơi suốt cả buổi chiều và bây giờ cảm thấy hết sức khỏe mạnh .

Mira ra vẻ nghiêm trang:

- Phải hai ngày nữa mới quyết định được về sức khỏe của ông, trước đó thì chưa thể nói gì được hết. Nhưng nếu ông cảm thấy mạnh khỏe như thế thì tôi nghĩ là ông sẽ ra về.
- Tôi không hề có ý nói như thế. John lên tiếng phản đối, tôi chẳng có lí do gì để vội vã cả, ở đây tôi cảm thấy rất thoải mái.
- Không thể như thế được, chắc chắn ông không thể thấy mình sống thoải mái, đầy đủ tiện nghi khi ở nhà chúng tôi được. Ông nhìn căn phòng này xem, nó thật tồi tệ so với căn phòng ở nhà ông.
- Chắc chắn là không, và lại có là gốc gác mới đem những chốn hoàn toàn khác nhau mà so sánh với nhau. John đáp giọng nghiêm trang.

Không hiểu vì sao mình bị chinh phục như vậy, cô gái kêu lên:

- Ô ông giận tôi à?
- Tôi không giận, tôi chỉ thấy cô quá coi trọng đời sống thượng lưu, lâu đài Guyriver làm cô mất bình tĩnh, nó là một chốn có sức quyến rũ vì là một di tích lịch sử, chứ đâu phải vì...

Anh chưa nói hết câu thì cánh cửa bỗng mở ra và Mira vội đứng dậy. Anna bước vào, khoát một chiếc áo mang tồ nhẹ bên ngoài áo dài mùa hạ, mũ cầm tay, nàg tỏ ra nhẹ nhõm:

- Tốt , em ở đây đấy à, Mira, thế mà chị băn khoăn không biết em đi đàng nào?
- Em nói chuyện dông dài với ngài John. Mira đáp và cố tình nhấn mạnh từ ” ngài” .

Anna ngoảnh về phía giường với một ánh mắt ngạc nhiên trong lúc bất giác nhắc lại:

- Ngài John à?
- Cô em gái của cô lên án tôi đã dối trá với cô sáng nay, cô thử hình dung xem, nhưng tôi xin cam đoan với cô, cô Sippho là tôi không hề có ý định đó.

Mira không thể kiên nhẫn hơn:

- Chị Anna này, ngài đây là ngài John Milton, chủ nhân tòa lâu đài Guyriver, chị còn nhớ chứ , chúng ta có lần được xem ảnh chụp lâu đài ấy trong một tờ tạp chí và tấm tắc khen ngợi ấy mà .

Anna hết nhìn cô em gái lại đến nhìn người bệnh. Nàng sững sờ và hai má ửng hồng trong lúc nàng vội vã nói:

- Ông thứ lỗi cho, sáng nay tôi đã không chú ý liên tưởng. Tôi lấy làm xấu hổ vì thiếu sót ấy.
- Nhưng cô có hề thiếu sót gì đâu. John Milton sốt sắng phản đối.

Với thái độ nghiêm trang và uy quyền thường ngày, Anna nói tiếp như thể nàng cảm thấy cần phải làm chủ tình thế:

- Mira, em không nghĩ là đã đến lúc em phải đi uống trà rồi hay sao? Em bảo với hai đứa là chúng có thể xuống được rồi đấy.

Rồi với một thái độ lịch sự đúng phép cô nói với John nhưng tránh ánh mắt của anh:

— Ông không muốn uống trà trong khi còn nóng hay sao?

Trước khi ra cửa, Mira quay lại, giả vờ hơi nhúu mày một chút phía sau lưng chị gái và nghịch ngợm nhìn người bệnh .

John cảm thấy phải nói một điều gì đó:

— Tôi đã giữ cô em gái của cô lại nói chuyện. Tôi mong điều đó không làm phật ý cô, cô Sippho .

Anh ngạc nhiên trước sự khác nhau đến kì lạ giữa hai chị em, đôi mắt của Anna cũng trong sáng và ngây thơ, nhưng vầng trán thanh thản và khuôn mặt đẹp hơi đượm chút lo âu toát ra một vẻ thông minh sắc sảo. Nàng quay đầu lại và dịu dàng nói:

— Ngài John, tôi xin ngài đừng khuyến khích Mira, em nó đang trải qua một thời kì lãng mạn bột phát, biết ngài là chủ nhân tòa lâu đài Guyriver, nó sẽ xây dựng những giấc mơ phi lí không sao tưởng tượng nổi đấy và sẽ xem ngài là vị hoàng tử trong các câu chuyện thần tiên mất thôi. Nó còn trẻ và rất ngây thơ, tôi không muốn nó phải đau khổ.

— Cô nghĩ là một bộ óc lãng mạn và trí tưởng tượng có thể có hại hay sao?

John nói thế chỉ là vì niềm vui thích được nghe giọng nói của Anna. Một nếp nhăn lớn biểu lộ nỗi lòng băn khoăn hằn lên trên vầng trán cô gái và nàng cân nhắc kĩ câu trả lời:

— Tôi thấy Mira cần bồi đắp thêm lí trí trước khi bước vào đời. Tôi rất lo sợ về tất cả những gì có thể xảy ra đối với nó, nó đẹp biết chừng nào. Cuối cùng nàng nói, về suy tư.

— Cô phải làm Mẹ cho cả một gia đình đông người như thế mà còn trẻ quá. John nhận xét.

— Không, tôi đâu còn quá trẻ nữa, tôi đã 21 tuổi rồi, vả lại chúng đều rất dễ thương, ngay cả BA tôi cũng vậy, cũng lại là trẻ thơ nhất kia đấy.

— Thế cô đã dàn xếp ổn thỏa vụ hai đứa trẻ gây ra ban chiều chưa?

Anna mỉm cười và nét mặt dần ra:

— À Mira nói chuyện với ông à? Vâng ổn thỏa rồi, bà Brown sẵn sàng tha lỗi cho chúng nếu chúng viết thư xin lỗi bà ấy. Bà ta bị nhục trước mắt cả làng: đấy là điều quan trọng trong vụ này, hai đứa bé phải hiểu được điều đó.

— Và cô nghĩ là chúng chịu viết?, John hỏi.

— Dĩ nhiên nếu tôi bảo chúng viết, chúng sẽ nghe lời thôi, xét cho cùng chúng là những đứa trẻ dễ thương. Chỉ có điều chúng làm những việc dại dột là vì dư thời giờ. Lẽ ra chúng phải đi học ở một trường khác, hợp với lứa tuổi, chúng cũng phải chơi thể thao. Nhưng thôi, tôi không muốn làm phiền ông với những công chuyện của gia đình. Tôi cũng rất mong là Mira đã không làm phiền ông.

— Tất cả những điều hai chị em cô có thể kể cho tôi nghe, không hề có gì có thể làm phiền tôi, tôi xin cam đoan như vậy.

— Ông thật tốt bụng, nhưng trà của ông đang nguội đi đấy. Bây giờ xin mời ông, ông uống đi.

Sau khi nàng lui gót anh mơ màng một lúc lâu. Hai chị em Sippho khác với mọi người phụ nữ mà anh đã từng gặp, nhan sắc họ không gây ấn tượng đặc biệt đối với anh: anh đã quen nhìn phụ nữ có nhan sắc. Nhưng anh đã nhiều lần làm môi cho những người đàn bà đối trá muốn kiếm chồng, anh chưa một lần gặp sự thẳng thắn, tính tình tự nhiên và vẻ thơ ngây như của Mira và cũng chưa bao giờ gặp người phụ nữ nào có tính tình dịu dàng đôn hậu như Anna.

*

Mira lên gác tìm hai đứa bé sinh đôi và kể với chúng cái tin lớn: "Và ông ấy có sân chơi Polo, sân tennis và bể bơi gia đình lớn nhất nước Anh. Và nhà có tới hàng trăm hàng trăm phòng. Ông ấy rất giàu. Chị bứt rứt không biết sổ tạp chí có bài phóng sự về lâu đài Guyriver lần đi đâu. Thế nào cũng phải tìm cho ra. Cô ta kết luận trước hai đứa trẻ như bị thôi miên.

Đúng lúc đó nghe có tiếng bước chân trong hành lang, Anna xuất hiện.

– Vì sao các em không xuống ăn chiều? Nàng hỏi to .

Mira nhảy bổ ra cửa :

– Em đang kể cho chúng nghe về ngài John Milton, chị thấy có ghê không?

– Chị chẳng thấy ghê ở chỗ nào cả, ông ấy tình cờ đến nhà ta và sẽ chóng ra đi thôi mà. Anna đáp không tỏ vẻ gì sốt sắng cả.

– Chính ông ấy đã bảo em là ông chẳng vội vã gì hết.

– Dù có thế chẳng nữa thì chị cũng chẳng thấy có lợi gì. Không phải sự có mặt của ông ấy sẽ thu hút nhiều khách hàng quan trọng cho Ba, giả dụ chúng ta có trưng lên phía trên cửa cái tấm biển ghi:” Bác sĩ Sippho, thầy thuốc đặc biệt của Ngài John Milton” đi nữa. Anna đáp giọng hài hước.

Vốn không thích những sự chế diễu. Mira vừa lao ra cửa vừa hét tướng :

– Được, chị cứ làm theo ý chị. Một bệnh nhân giàu có cũng không có gì đáng chú ý hơn một bệnh nhân khác đối với chúng ta, đương nhiên là như thế. Ngôi nhà lịch sử kì diệu nhất của nước Anh cũng như chủ nhân của nó chẳng có nghĩa lí gì đối với chúng ta cả. Rốt cuộc em phải nghĩ rằng chị chẳng có chút óc tưởng tượng cũng như chút trí phán xét nào cả, chị Anna tội nghiệp ạ.

Cô ta đóng sập cửa lại sau lưng trước bộ mặt ngơ ngác của hai đứa trẻ.

– Chị không hề muốn làm chị ấy phật lòng. Anna nói vẻ buồn rầu.

– Chị ấy sẽ bình tâm lại thôi , chị đừng lo. Angtony tuyên bố, chị cứ cho chúng em biết tình hình ra sao với bà Brown thì hơn.

– Bà ấy sẵn sàng tha lỗi cho các em, nhưng mỗi em phải viết cho bà ấy một bức thư xin lỗi. Ôi chị van hai em, các em đừng có chơi những cái trò tai quái ấy nữa đối với những nhà buôn chúng ta đang thiếu nợ . Hiện nay chúng ta chưa thanh toán được hoá đơn cho hiệu thực phẩm. Các em phải cố mà hiểu.

– Chúng em không hề nghĩ tới cái đó, có phải thế không Angtonet?

– Đúng thế. Và chúng em rất ân hận, chị biết cho, chị Anna. Cô bé vừa khẳng định vừa nhảy lên ôm cổ người chị của mình.

– Thôi đừng nói chuyện ấy nữa, các em. Hai em biết không, nhìn thấy thằng bé Eric tai quái ấy ngồi vênh váo và khóc tỉ tê trong chiếc ghế bành đẹp nhất của nhà nó, chị không còn mấy may muốn quở trách các em nữa. Chỉ có điều các em phải biết điều: các em biết rõ là chúng ta đang gặp khó khăn về chuyện tiền nong.

– Vâng, chúng em biết lắm, Angtoanet thở dài, nhưng...

– Nếu người bệnh đang ở nhà ta quả giàu có như chị Mira bảo, Antony thốt lên, thì hi vọng dầu sao ba cũng bắt ông ta trả thật đắt tiền công và tiền ăn ở nhà ta chứ.

– Ông ấy phải ở lì ở đây cho đến hết đời thì chúng ta mới trả hết nợ nần được. Anna mỉm cười và nói. Chị không nghĩ ông ấy có ý định đó.Ồ tiền bạc thật là điều thật phiền toái. Còn em, Angtony, em cần có một bộ quần áo mới .

Chú bé nhìn cái quần phalanen màu xám đang mặc.

– Ở trường, bọn bạn bắt đầu nhảy nhót quanh em, và kêu toáng lên thằng quần vá, nhưng trong hành lang trong khi thầy giáo quay lưng đi, em đã sửa cho chúng một trận ra trò và thế là chúng không dám tiếp tục nữa.

Anna thở dài, nàng không muốn thổ lộ gì trước mặt Angtony, nhưng nàng ghét bọn trẻ lêu lổng trong làng mà chú bé buộc phải gần gũi. Chúng lại ganh tỵ với cậu bé con ông Bác sĩ vì vô số lí do, nên hẳn có cơ hội là chúng ra sức chế diễu. Nàng không thích như vậy nên không bình luận gì hết mà chỉ nói:

– Cả hai em mau đi xuống với chị, chị mang về một thứ ra trò cho buổi ăn chiều đấy.

– Những thứ gì thế? Angtony hỏi ngay.

– Dâu tây và kem tươi.

– CẢ kem nữa à, Angtoanet nhắc lại. Ồ ồ làm sao chị kiếm được chị Anna ?

– Trên đường về chị dừng chân ở trại chăn nuôi, bảo họ mang đến cho nhiều sữa hơn thường ngày vì có người bị nạn ở trong nhà, thế là cô Drew cho chị một thùng kem to và bảo: ” cho bọn nhỏ đây”.

– Bọn nhỏ, bọn nhỏ, Angtony lầm bầm giọng giận dữ. Nhưng cũng chẳng sao, cô ấy tốt thật đấy, rồi quay sang em gái; chúng ta xuống chứ Antoanet?

Cô chị cả chưa kịp bước thì chúng đã nhảy xuống nhà, nàng thấy chúng quá ồn ào trong khi có người bệnh, nhưng không can đảm rầy la chúng. Chúng rất ít khi được ăn những thứ ngon lành trong lúc đang ở vào lứa tuổi mà kẹo bánh và thức ăn là những cái hấp dẫn hơn cả, và nàng lấy làm buồn là không thể cưng chiều chúng nhiều hơn. Bởi vậy vừa chợt nghĩ có lẽ nên đưa dâu tây mời John nàng đã vội gạt đi ngay. Tất cả những điều Mira vừa kể về lâu đài Gyliver làm lòng nàng se lại:” Ông ta cần gì đến dâu tây, ông ta có biết bao thứ, trong lúc các em mình chẳng có gì” .

Anna có thói quen trích từ phần ăn của mình những thứ ngon lành nhất dành cho Angtony. Ở thằng đó có một cái gì đó luôn luôn khiến nàng xúc động, và trong lúc hết sức yêu mến hai đứa em gái, nàng vẫn không thể không quý nó hơn. Mặc dù can đảm và quả quyết, nó vẫn luôn luôn có vẻ bé bỏng và cô đơn giữa những đứa khác, chỉ có con em sinh đôi là bạn duy nhất của nó.

Chắc hẳn trong ba đứa trẻ thì Angtony đau khổ hơn hết vì thiếu mẹ. Lúc mẹ mất nó mới lên 5 nhưng Anna vẫn thấy nó giữ một kỉ niệm dai dẳng về mẹ. Nó thường nói chuyện về mẹ, đặt ra đủ thứ câu hỏi kì lạ, và nàng nhận thấy nó chất chứa vào lòng tất cả những gì có thể làm phong phú thêm hình ảnh của mẹ.

Angtoanet thì khác hẳn, con bé thật sự yêu quý bố, thực tế hơn và cũng độc lập hơn, nó thấy tình thương của bố và của thằng anh sinh đôi là đầy đủ cho hạnh phúc của mình.

Chúng gần ăn chiều xong thì Anna chợt nhớ là nàng quên một điều gì.

– Ông John có nhờ em gửi một bức điện không? Nàng hỏi Mira.

– Không, nhưng sao vậy?

– Sáng nay ba bảo chị là ba phải hỏi ông John tên và địa chỉ người mà ông ta muốn báo cho biết tin vụ tai nạn. Nhưng có phần chắc là ba lại quên mất thôi.

– Có thể ông ta đã gửi điện qua người cảnh sát đến gặp sau bữa ăn trưa. Angtony gợi ý.

– Có thể, nhưng biết được chắc chắn thì hơn, để chị đi hỏi ông ấy vậy. Anna bảo.

Ra vẻ thần nhiên tuy không đánh lừa được một ai, Mira đề nghị:

– Em có thể đi hỏi, nếu chị muốn?

Nhưng Anna đứng dậy đáp:

– Không không, em không phải lo, để chị đi.

Khi nàng bước vào phòng, John đang nhắm mắt nằm trên giường, nàng ngập ngừng chờ một lát.

Thấy anh ngoảnh đầu ra, nàng nói khẽ giọng hơi bối rối:

– Tôi rất buồn phải quấy rầy ông, tôi vừa chợt nhớ là sáng nay, ba tôi bảo là có thể ông cần gửi một bức điện cho người nhà yên tâm.

– Ba cô cũng đã bảo tôi sáng nay, nhưng tôi không phải báo cho bất kì một ai hết.

– Nhưng người ta sẽ lo lắng. Anna nài nỉ.

– Thế cô muốn ai lo lắng cho tôi.

– Tôi không rõ. Chắc hẳn có một ai đó băn khoăn về sự vắng mặt của ông, mẹ ông hay vợ ông chẳng hạn.

Anh đáp giọng rầu rĩ:

— Ba bốn ngày nữa thì mẹ tôi mới mong tôi, và tôi chưa có vợ, em gái cô chưa cho cô biết điều đó ư?

Anna im lặng, tự ái về lời hàm ý đó đối với sự tò mò của em gái. Nàng là người đầu tiên phản đối tính tò mò của Mira, nhưng không chấp nhận người khác dám công kích em trước mặt mình. Cuối cùng hiểu John đùa và muốn trêu chọc mình, nàng mỉm cười:

— Gia đình chúng tôi chẳng bao giờ để ý tới những lời nhảm nhí của Mira, còn nếu ông tin chắc là không có ai...

— Tôi sẽ tự tay viết thư cho mẹ tôi, như thế bà sẽ bớt xúc động, còn người nhà ở Lon don thì đã quen việc tôi đi đi về về mà không hề báo trước. Vì vậy không việc gì phải gửi điện. Tôi chỉ xin cô, tối nay hoặc sáng mai, cho tôi xin giấy viết và cây bút.

— Tôi đi lấy cho ông ngay bây giờ, cô gái bỗng nhiên e lệ vội vã đáp.

Lúc trở lại, nàng có thái độ dè dặt và quay ra ngay, không tìm cách tiếp tục nói chuyện.

Nàng vừa nhận ra cái vực thẳm ngăn cách hai người. Không thể có một chút gì đồng nhất giữa thế giới của người đàn ông giàu sang, có địa vị quan trọng kia với cái vũ trụ nhỏ bé, cái bầu không khí gia đình vui vẻ và lam lũ của nàng. Sự gia nhập mang tính bi kịch của ngài John Milton vào gia đình nàng chỉ là một sự kiện ngẫu nhiên, và không nên bằng bất cứ giá nào sự có mặt nhất thời của ông ta làm thay đổi nếp sống của cha con và chị em nàng.

” Ông ta ra đi càng sớm càng tốt, sự có mặt của ông ta kích động quá mức Mira, và bất kì ai trong nhà này cũng không cần biết, dù chỉ là biết qua, những gì xảy ra trong cái thế giới lộng lẫy và kì ảo của họ, xa lạ đối với gia đình mình.”

3. Chương 3

— Thế ra đây là nhà bếp. Một giọng nói vui vẻ cất lên .

Anna đang lau sàn nhà, quay lưng ra cửa. Nàng kêu lên một tiếng kinh ngạc và quay lại. John đứng trên bậc thềm, anh đứng tựa vào chiếc can và nhìn nàng, không dám bước thêm, nét mặt vừa ngạc nhiên vừa thích thú. Thấy vậy nàng nói giọng nghiêm khắc :

— Ông cần gì ở đây? Tôi định nghĩ ông đang ngồi nghỉ ngoài vườn.

— Lúc này tôi ở ngoài ấy, anh đáp và mỉm cười, nhưng tôi bắt đầu chán. Thế là tôi đi kiếm một cuốn sách hay một người nào để chuyện gẫu. Lúc thấy cô ở đây, tôi ngỡ là cô Britgo. Thế cô đang làm gì ở đây vậy cô Anna?

— Ông thấy rõ là tôi đang làm gì chứ.

— Nhưng cô đâu buộc phải tự tay lau nhà, anh tỏ vẻ kinh ngạc.

— Có chứ, những ngày cô Britgo không đến, về nguyên tắc cô ấy chỉ làm việc ở đây ba buổi sáng mỗi tuần. Hiện cô ấy bị ốm và trong 15 ngày tới, sẽ không có mặt ở đây. Cô bị suyễn và huyết áp cao vì uống quá nhiều bia, ít nhất đó cũng là điều ba tôi bảo.

— Thế cô không còn ai khác?

— Để làm công việc này phải không ạ?

— Dĩ nhiên, cô đâu phải sinh ra để làm những công việc như vậy.

— Ông biết thế nào được? Tôi thường làm công việc đó vì nếu thuê một người làm thay cô Britgo thì phải trả công.

— Tôi không hiểu sao ba cô lại để cô phải làm việc đó.

Anna ngẩng đầu và bật cười trước vẻ mặt phẫn nộ của John:

— Ba tôi cứ tưởng sàn nhà tự lau nó, và các bữa ăn được nấu nướng bằng ảo thuật, ông bố thân yêu tội nghiệp của chúng tôi là như vậy đó. Bây giờ ông John, mời ông trở ra vườn nghỉ ngơi và quên chuyện con con của gia đình chúng tôi đi. Và nếu ông nghe lời thì lát nữa tôi sẽ mang tới cho ông một li cà phê đá ra trò.

Nàng nói với anh như nói với một đứa trẻ đang quấy phá nàng trong khi làm việc, nhưng John không nghe theo, anh chậm rãi đi qua nhà bếp, đến ngồi trên một chiếc ghế trước cửa sổ và điềm tĩnh lên tiếng:

— Tôi cần nói chuyện với cô, cô Anna .

Nàng định phản đối nhưng rồi nhượng bộ trước vẻ mặt cương quyết của anh:

— Vâng, nhưng xin ông chờ cho tôi xong việc, chỉ còn một góc nhỏ nữa thôi.

Rồi nàng quay lưng lại và tiếp tục kì cọ rất mạnh sàn nhà mà không quan tâm gì đến anh. John không rời mắt khỏi nàng nhưng không nói nửa lời và chờ cho tới lúc nàng nói to :

— Được rồi, mọi việc đã xong.

Nàng bỏ bàn chải cùng giẻ lau vào chiếc thùng để cạnh và cởi tạp dề ra:

— Tôi đã sẵn sàng, ông có điều gì nghiêm trọng cần nói với tôi thế?

Vẻ mặt tươi mát và dịu dàng của Anna làm John xúc động. Chiếc áo dài của nàng cũ kĩ và bạc màu nhưng sạch sẽ và vừa mới ủi xong. Một bông hồng hé nụ cài trên cổ áo, màu hoa tôn thêm nước da trắng muốt của nàng .

Thấy John vẫn im lặng , nàng dịu dàng hỏi:

— Có việc gì không ổn phải không ạ? Ông có vẻ tư lự.

— Không, mọi cái đều ổn, anh đáp nhanh.

— Lẽ ra ông không nên đi như thế, ông chưa nên bắt cái chân ấy làm việc, ông biết rõ ba tôi đã nói thế nào rồi, ông cần nghỉ ngơi. Tôi sẽ thưa với ba tôi là ông không nghe theo những lời dặn dò của ông ấy.

— Ba cô không làm tôi sợ, John vui vẻ đáp, vả lại chính cô lại ra lệnh cho tôi nhiều hơn là ông cụ kia đấy.

Anna cười:

— Thì ra ông định công kích tôi, phải không nào? Tôi không làm đâu nhé, tôi biết trước là ông sẽ rao khắp thiên hạ rằng tôi là một con bé thích chỉ huy, chỉ vì trong một gia đình cần phải có một người chỉ huy và trên thực tế người ấy là tôi.

— Chính đó là điều tôi muốn nói chuyện với cô, tôi ở nhà ta thấm thoát đã 10 hôm thế mà tôi chưa đưa một đồng xu nào. Tôi không như ba cô đâu, tôi biết là mọi cái ăn đều phải mất tiền và mọi dịch vụ phải được thù lao. Tôi đã suy nghĩ về vấn đề ấy, và vì tôi đoán biết tính toán tiền ăn ở của tôi là điều phiền phức cho cô nên tôi đề nghị thế này: tôi xin trả theo giá như ở bệnh viện đã mổ ruột thừa cho tôi cách đây ba năm. Cô đồng ý chứ?

— Tôi thấy có lẽ là tùy ông. Vậy ở Bệnh viện ấy ông đã trả bao nhiêu?

— Mỗi tuần 25 ghine(một ghine = 21 xilinh) .

Anna ngạc nhiên thốt lên:

— Sao? Nhưng ông không có ý định ở đây cũng trả theo giá ấy chứ? Không bao giờ chúng tôi dám nhận nhiều đến thế.

— Tôi không hiểu, vì sao vậy?

— Trước hết đó là một món tiền khổng lồ, vả lại chạy chữa cho ông ở gia đình chúng tôi đâu có tốn kém đến thế. Không phải vì ông mà ba tôi phải trả thêm cho cô y tá, vì sáng nào cô ấy cũng làm việc ở bệnh xá. Về cái ăn thì chúng tôi chỉ dọn cho ông được những bữa ăn rất đơn sơ, gần tương tự các món ăn của chúng tôi. Và ông hãy nhớ lại bao nhiêu bánh kẹo ông nhận được và vui vẻ phân phát cho lũ trẻ. Xin thành thật nói với ông là tôi có nghĩ đến vấn đề này và cho rằng 30 xilinh mỗi tuần đã là quá đầy đủ rồi .

John phát một cử chỉ không hài lòng:

— Cô Sipphe, xin cô nghe tôi nói. Tôi ở đây hết sức thoải mái. Tôi đã ở lại vì tôi thích ở lại. Ở đây tôi được chăm sóc chẳng khác ở một bệnh viện sang trọng bậc nhất và tôi còn được hưởng những cách đối xử tình tế và nhân hậu mà chắc hẳn tôi không thể tìm thấy ở bất cứ đâu. Bởi vậy quả thực tôi không thể hiểu vì sao cô lại không chấp nhận điều tôi đề nghị.

Nhưng Anna vẫn một mực:

— Không, không, như thế là nhiều quá.

— Thế nhưng gia đình ta lại cần tiền kia mà.

— Vâng tôi biết thế, nhưng đây là công việc của chúng tôi chứ đâu phải của ông. Chúng tôi không thể móc túi ông với cái cớ mình đã khá ngờ nghệch để phải nợ nần.

— Không bao giờ có một ai sẽ nghe tôi nói ba cô là một người ngờ nghệch. Tôi sẵn sàng nói là một người nhân ái thì đúng hơn.

Giọng nói tôn kính của John khiến cô gái xúc động và mắt nàng rơm rớm lệ:

— Cảm ơn về những lời tốt đẹp của ông - nàng đáp - nếu có được như thế, chỉ là vì ba tôi không biết rằng những thứ thiết yếu đều phải mua và không ai có thể sống - dù sung sướng tới đâu đi nữa - chỉ với tình yêu và tình bạn.

John nói tiếp:

— Và ba cô cũng đủ lương tri để hiểu rằng tiền bạc không phải là cái thực sự quan trọng. Chính vì vậy mà tôi đề nghị cô chấp nhận lời tôi, đừng băn khoăn gì hết.

— Nhưng tôi không sao có thể chấp nhận - Anna từ chối - Có thể như thế là tôi đại dốt, nhưng tôi thấy không sao có thể nhận tất cả số tiền ấy, dù là vì hạnh phúc của mấy đứa nhỏ đi nữa. Vì lẽ ông biết không... thực tình tôi không thích ông ở đây.

Nàng bỗng im bặt, mặt nàng đỏ như gấc, bối rối vì đã thốt ra câu nói. Nàng phải cố sức mới nói tiếp được:

— Thôi vậy, bây giờ tôi đã nói ra điều đó rồi thì thà tôi cứ nói tiếp: ông John , tôi muốn ông ra đi sớm hơn.

— Vì sao vậy, anh lạnh lùng hỏi.

Anh có vẻ tự ái và bối rối, Anna liền nói một mạch rất nhanh, không kịp thở:

— Vì ông làm mọi người xáo động lên cả từ người trẻ đến người già . Ba tôi vui sướng có ông ở đây, tôi thấy rõ lắm. Ông cụ thích thú nói chuyện buổi tối với ông. Đến khi ông không ở đây nữa thì cụ sẽ thấy thiếu ông một cách kinh khủng. Sẽ là một khoảng trống lớn đối với cụ. Thế mà trước đó thì ba tôi sống hạnh phúc. Trong căn nhà đầy trẻ nhỏ này, ông cụ không nhận ra sự cô đơn và cách biệt của mình, tuy không còn vợ và cũng không có bạn bè cùng lứa tuổi. Bởi thế ông càng lưu lại lâu ở đây thì sau khi ông ra về, ba tôi càng đau khổ vì thiếu vắng ông.

” Sau nữa lại còn Mira” Mira định ninh trong dạ là nó yêu ông, bỏ mớ mộng hàng giờ, nó uốn hết kiểu tóc này đến kiểu tóc khác, nghĩ rằng như thế để khiến ông chú ý. Từ khi ông đến, nó thôi không làm việc nữa. Dĩ nhiên điều đó chẳng mấy quan trọng đối với ông một khi ông trở về với bạn bè, những con người sống trong vinh quang và danh vọng ... Nhưng tất cả những gì ba tôi đã tiêu phí để tạo cho nó một cái nghề sẽ tiêu tan. Ông không thể hiểu được đâu: thật kinh khủng. Vì số phận của Antony cũng phụ thuộc vào đó. Chừng nào Mira chưa đi làm việc thì chúng tôi chưa thể cho em nó theo học ở một trường trung học tử tế, cả Antoanet cũng sẽ chịu ảnh hưởng vì vẫn phải tiếp tục chịu thiếu thốn những điều làm nó vui thích. Tôi

có thể giải bày cho ông những điều khác nữa, nhưng để làm gì?. Tôi chỉ muốn yêu cầu ông hiểu tình thế cho. Thế có được không, thưa ông John.? Tôi van ông, xin ông hãy trở về với thế giới của ông.

Một bản hùng biện thật sự. Anna bị cuốn hút theo sự bông bột say sưa của mình. Mắt nàng long lanh vì những giọt lệ bị kìm nén, hai bàn tay nắm chặt lại.

John ngồi nghe, không nói nửa lời và cả gian bếp im lìm một lúc lâu, chỉ nghe tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ treo. Anna buồn bã nhìn John, thấy anh lộ vẻ cứng rắn và nghiêm khắc.

” Đúng, ông ta tàn nhẫn và ích kỉ” nàng nghĩ thầm trong bụng. ông ta không hiểu và không muốn hiểu.

Bỗng nàng đi xuống tận cuối nhà bếp hết sức xa chỗ anh và quay lưng lại. Nàng phải đấu tranh dữ dội để kìm lại những giọt nước mắt muốn trào ra. Nhưng nàng cảm thấy mình quả quyết, cả vũ trụ của nàng đang lâm nguy, cái vũ trụ trong đó nàng chỉ đòi hỏi có một điều: tình thương và hạnh phúc cho ba nàng, cho Mira và cho hai đứa em, ngoài ra không có gì khác.

Nàng rút mùi xoa ở túi ra và lau những giọt nước mắt đầm đìa trên má. Cuối cùng John phá tan sự im lặng :

— Mong cô quay lại gần tôi một lát có được không? anh hỏi.

Nàng quay đầu lại nhìn anh với vẻ ngờ vực. Nàng không muốn bàn cãi nữa và trong lòng có phần thanh thản khi thấy John thay đổi nét mặt. Không còn phảng phất một chút nghiêm khắc nào nữa. Thậm chí anh có vẻ đau khổ. Nàng đi qua bếp đến gần anh :

— Mời cô ngồi, anh dịu dàng nói, chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết vấn đề này .

Anna kéo ghế, ngồi xuống trước mặt anh, phía bên kia bàn:

— Để bắt đầu, tôi phải nói với cô là tôi rất buồn. Tôi không thể ngờ được là cô lại suy nghĩ như vậy. Bây giờ tôi muốn cô biết quan điểm của tôi. Chắc hẳn cô sẽ cho đó là quan điểm ích kỉ. Nhưng ở đây, trong gia đình cô, tôi được sống thoải mái với những ngày nghỉ ngơi thật sự. Đã nhiều năm nay, đây là lần đầu tiên tôi được thư giãn và quên đi những nỗi nhọc nhằn trong chức trách của mình. Quả là về tình hình sức khỏe, tôi có thể ra đi từ lâu, cô cũng biết rõ điều đó như tôi. Nhưng tôi đã ở lại vì ở đây tôi tìm thấy sự an ủi và niềm vui vốn thiếu trong đời tôi. Tình bạn của ba cô và của cô đã cho phép tôi tự cảm thấy mình được chấp nhận chỉ vì chính bản thân mình: John Milton, một con người như những con người khác. Đây là lần đầu tiên, tình hình đó xảy ra đối với tôi và cô khó có thể hình dung tôi vui sướng biết chừng nào. Có có thể hiểu được không?

Anna phát một cử chỉ bất lực và buồn bã đáp:

— Giá như ông không nói với tôi những điều đó thì hay hơn. Bây giờ thì tôi không thể thù ghét ông được nữa .

Anna suy nghĩ một lát trước khi thú nhận :

— Phải thành thật thừa nhận là tôi sợ ông. Ông biết không, ông hoàn toàn như một tảng đá to tướng rơi tõm xuống giếng. Ông làm mặt nước đang yên tĩnh khuấy động lên. Tôi cố sức nhấn nhục chấp nhận tình hình, cho rằng điều không may đã xảy ra rồi thì việc gì phải tự dằn vặt mình nữa. Nhưng dẫu sao, tôi vẫn có cảm giác là nếu ông ra đi sớm thì có lẽ mọi cái rồi sẽ lại đầu vào đấy.

— Liệu cô có quá quan trọng hóa vấn đề ra không đấy? John lại hỏi.

— Tôi không nghĩ là mình nói quá đâu. Tình hình đã thay đổi khủng khiếp từ khi ông tới. Tất cả chúng tôi đều đã thay đổi.

— Cả cô nữa hả?

— Vâng cả tôi nữa, nàng thở dài, nghe mãi ông nói về một thế giới khác hẳn thế giới chúng tôi, tôi bắt đầu suy nghĩ là tôi có thiếu một cái gì đó và lòng tôi không còn thanh thản nữa. Dĩ nhiên là chưa lâu ngày, nhưng đủ cho tôi thù ghét ông, vì ông là hiện thân của một mối đe dọa đối với những gì tôi quý nhất trên đời.

– Nhưng muốn giấu kín hạnh phúc của mình, không chia sẻ cho một ai trong khi những người khác thiếu và khao khát tình thương yêu mà cô được hưởng nhiều đến thế là ích kỉ đấy, cô có nghĩ thế không?

– Những người khác quả là như thế hay sao? làm sao tôi biết được? cô gái hỏi, tôi chỉ biết là chúng tôi đang sống hạnh phúc, chúng tôi có những vấn đề nho nhỏ của mình, dĩ nhiên là như thế, nhưng từ trước tới nay vẫn thế thôi. Ông John, hiện nay những vấn đề nho nhỏ ấy không sao giải quyết nổi vì ông. Ông đã làm chúng tôi tiêm nhiễm một mầm mống bất bình. Chúng tôi bắt đầu tự đặt cho mình những câu hỏi về những cái chúng tôi đã từng có.Ồ tôi van ông, ông John, ông hãy đi đi, có thể rồi tất cả lại sẽ trở lại như xưa.

– Thế nếu tôi không chịu đi? Anh hỏi có phần đột ngột.

– Vì sao ông không đi, chẳng có một lí do nào cả, đối với ông chúng tôi chẳng là cái gì hết. Anna nói tiếp, nàng không biện hộ cho lợi ích riêng của mình nữa nhưng đấu tranh với sức mạnh của nỗi lòng tuyệt vọng - Tôi không có chút ảo tưởng nào, tôi không mơ mộng như Mira, tôi hoàn toàn biết rằng mối quan tâm của ông đối với chúng tôi chỉ có thể là nhất thời, một biểu hiện của tấm lòng nhân hậu của một người giàu sang đối với một lũ người ông gặp trên đường. Có gì có thể đồng nhất được giữa nhà quý tộc John Milton và một ông thầy thuốc nông thôn tội nghiệp? Giữa nhà quý tộc John Milton và hai cô gái hầu như không có học thức?

Không, thưa ngài John, chắc hẳn có nhiều người bị uy tín của ngài mê hoặc, nhưng tôi thì không. Khi thời kì nghỉ ngơi mà ông coi trọng này kết thúc, khi sự yên tĩnh của cái ốc đảo này trở nên nhạt nhẽo đối với ông thì ông lại sẽ ra đi thôi. Ông sẽ rộng lượng trả nhiều tiền cho chúng tôi, theo tôi hiểu, nhưng số tiền ấy đối với ông không nhiều hơn tiền một tấm vé sân khấu. Ông sẽ thanh toán ra đi trong lúc để lại sau ông một chỗ trống lớn trong cuộc sống một ông già, nỗi sầu muộn trong trái tim nhạy cảm của một cô gái ngốc nghếch, một không khí xáo động trong cả một gia đình. Và trước khi niềm hạnh phúc ngày trước kịp trở lại với ông thì ông đã quên mất cái đẹp dễ của những ngày nghỉ thú vị vừa qua.

Anna ngừng lời, không biết nói gì khác. Lời lẽ nàng ít nhiều dữ dằn, nhưng lần này nàng không khóc nữa.

– Ít ta cô cũng không sợ nói ra những điều cô suy nghĩ. John bàng hoàng nhận xét.

– Không bao giờ khi phải bảo vệ những người tôi yêu thương.

– Rất tốt, tôi sẽ tuân theo quyết định của cô, cô Sipphe. Tôi sẽ làm điều cô yêu cầu, anh nói giọng lạnh lùng.

Anna không dấu vẽ mặt khoan khoái và vội vã thốt lên :

– Ôi cảm ơn, cảm ơn ông, John.

– Nhưng với một điều kiện, anh nói rất nhanh. Và về điểm này tôi không cho phép cô bàn cãi. Tôi sẽ trả tiền ăn ở cho nhà ta tùy theo ý tôi và cô sẽ nhận, vì số tiền ấy sẽ được dùng cho những người mà cô rất mực yêu thương, những người vì bảo vệ họ mà cô buộc tôi ra đi .

Anna kiêu hãnh ngẩng lên và ánh mắt nàng gặp ánh mắt John, họ như thách thức nhau một lát. Không khí trong phòng căng thẳng tới mức như thể có một lực hút nam châm. Ngực cô gái phập phồng, Bỗng nhiên nàng đầu hàng:

– Ông John, tôi nhận vì ông vui lòng ra đi.

– Mai tôi sẽ đi, anh nói, giọng trang nghiêm, tôi sẽ gọi điện để người ta đưa xe đến sao cho tôi có thể đi sau bữa ăn trưa, như thế cô thấy có được không?

– Được lắm ạ, nàng đáp trong lòng nhẹ nhõm .

Nàng cảm thấy sung sướng không còn phải đấu tranh nữa, nàng thở dễ dàng hơn và tĩnh tâm trở lại. Thấy nàng bình tĩnh và tự tin như thế, khó có thể nghĩ là nàng còn rất trẻ. Cũng khó có thể cho rằng một lát trước đó nàng đã từng không cưỡng lại nổi sự hoảng loạn. Sau những luồng suy nghĩ ấy John đứng dậy:

– Thế là chúng ta đã thỏa thuận với nhau rồi, cô Sipphe, một lần nữa tôi cảm ơn tấm lòng hiếu khách và rộng lượng của cô.

– Người ông phải cảm ơn là ba tôi chứ, nàng nói rành rọt .

John Milton bước mấy bước về phía cửa, anh bỗng đứng lại và ngược nhìn cô gái:

- Cô Sipphe, cô là một con người đấu tranh đến kì lạ, anh nói giọng thán phục - Tôi thường ít khi chịu thừa nhận mình thua cuộc.
- Thế quả thực tôi có được cuộc không? Tôi chỉ có thể nói chắc chắn điều đó với ông, ít ra cũng phải sau mấy tháng nữa. Anna đáp và trở lại nghiêm trang.
- Và sau này cô sẽ cho tôi biết chứ? Anh hỏi với một giọng khác thường.
- Chắc chắn là không, lúc đó thậm chí tên chúng tôi, ông cũng sẽ không còn nhớ nữa. Ông sẽ nhắc lại:” Sipphe nào nhỉ, nhớ xem nào?” Phải chăng là tên gọi cái gia đình dễ thương sống ở chốn hẻo lánh nọ, nơi mình bị tai nạn xe hơi? Không biết hiện nay họ ra sao rồi?

Nàng nói với một giọng lịch thiệp lạnh lùng, nhưng vẫn không che dấu được nỗi chua chát và khinh thị.

John thoáng một nụ cười khó hiểu:

- Cô Sipphe, lẽ ra tôi phải đặt với cô một điều kiện khác nữa và tôi rất tiếc là đã quên mất.
- Điều kiện gì thế?
- Lẽ ra tôi phải xin phép cô đét cho cô mấy cái ra trò, cô đáng như vậy lắm.

Anna bật cười nhưng hai má đỏ ửng và cúi mặt xuống:

- Chậm quá rồi, không thể thay đổi gì được nữa đâu. Chúng ta đã kí kết xong , nàng vẫn can đảm nói thêm .

Chuông điện thoại bỗng reo vang, cắt đứt câu chuyện:

- Tôi phải chạy đi trả lời, nàng vừa nói vừa bỏ chạy vào hành lang, như thể nhẹ người đi vì cắt đứt được câu chuyện.

John cũng ra khỏi nhà bếp, đi theo nàng. Nhưng anh bước chậm. Điện thoại đặt trong tiền sảnh, và từ hành lang, anh nghe được những lời trao đổi. Anna nói giằng giọng:

- Cái gì? Ai nói đấy?. Vâng tôi đây, Anna Sipphe. Thế nào, ông bảo sao?.Vâng vâng Bác sĩ Sipphe. Nhưng tôi không hiểu. Sao? Vâng tôi biết, trước đây ba tôi đã từng bị . Ô ba tôi có vẻ ... Nhưng ông đã làm gì?.Vâng tôi gọi Bác sĩ Aston... ngay lập tức tất nhiên, và tôi đến ngay lập tức, vâng...” .

John đang đứng giữa tiền sảnh khi Anna bỏ máy xuống. Mặt nàng tái nhợt, nàng đứng tại chỗ một lát, sững sờ, hai mắt mở to vì khiếp hãi. Anh tưởng nàng sắp ngã.

- Cái gì thế, có việc gì xảy ra thế? Anh hỏi .

Nàng quay về phía anh, nhưng hình như không thấy anh :

- Ba tôi, nàng nói giọng yếu ớt. Ba tôi bị một cơn đau tim và người ta nghĩ là ông đã mất.

4. Chương 4

Bác sĩ Aston nuốt mãi không trôi miếng bánh cuối cùng đã khô đét lại trong lò. Đã 2h15, ông đẩy ghế và đứng dậy, liếc nhìn đồng hồ: bao giờ ông cũng thấy mình chậm hơn thời gian.

- Tôi đi đây Everlin, ông bảo vợ.
- Vâng, ông đi, ông cố về sớm nhé .

Câu trả lời đã từ hơn 20 năm nay, và ông cũng không chờ đợi một câu khác.

- Tôi sẽ cố hết sức, ông vừa đáp vừa lấy mũ, găng tay và hộp đồ nghề.

Ông sắp mở cửa thì một chiếc xe hơi dừng trước thềm nhà. Người thầy thuốc không thể kìm một tiếng rủa thầm trong miệng, nếu là một người bệnh bất ngờ thì ông lại còn bị chậm thêm.

Một người trẻ tuổi bước xuống vất vả từ một chiếc Roll Royce màu xám đồ sộ. Anh chống can và được người lái xe dìu xuống. Bác sĩ Aston nhận ra ngay người khách và lạnh lẽo bước xuống tam cấp để ra đón:

— Chào ngài John .

Khách chìa tay bắt:

— Chào Bác sĩ, ông có thể dành cho tôi một lát không?

— Có chứ, Bác sĩ đáp không lưỡng lự, không nghĩ gì tới buổi hẹn gặp của mình nữa.

Ông nghĩ dù sao cũng không có quyền bỏ đi trước một nhân vật quan trọng dường ấy :

— Mời ngài vào, ngài John, ông vừa nói vừa giơ tay mời.

Khách hình như bước đi khá dễ dàng và không có gì quá vất vả.

— Bây giờ sức khỏe ngài thế nào rồi? Chủ nhà hỏi khi hai người vào đến trong nhà.

— Chân tôi thực tế đã chữa khỏi, tôi cảm ơn ông. Nó đôi khi khó co duỗi khi tôi ngồi bất động, nhưng hễ nhúc nhích thì lại bình thường.

— Dầu sao trong khoảng nửa tháng nữa, ngài không nên đi lại quá nhiều, người thầy thuốc căn dặn .

Ông mở cửa phòng làm việc và John bước vào trước.

— Tôi có cảm giác ông chuẩn bị ra đi. May sao tôi còn được gặp, anh nói.

— Những buổi đi thăm bệnh thường ngày thôi mà. Bác sĩ Aston mỉm cười đáp. Không có gì cấp bách cả, không một người bệnh nào ở trong tình trạng nguy ngập. Họ có thể chờ một lúc và tôi cảm thấy rất vinh dự được ngài đến thăm thưa ngài John.

Anh đi thẳng vào việc:

— Thưa Bác sĩ tôi đến hỏi ý kiến ông về gia đình Sippheo.

— Gia đình Sippheo à? Vâng, Bác sĩ Aston thở dài, một câu chuyện rất đáng buồn.

— Ông quen Sippheo ư? John hỏi.

— Vâng quen rất quen, ông ấy lớn tuổi hơn tôi và tuy không học cùng thời với nhau nhưng chúng tôi đã cùng nhau kết bạn. Cả hai chúng tôi vẫn luôn luôn sống và hành nghề ở vùng này và vẫn thường giúp đỡ lẫn nhau. Cái chết đột ngột của ông ấy là một tin đau đớn đối với tôi cũng như nhiều người khác. Ông ấy rất được yêu mến.

— Ông ấy có lẽ bị đau tim đã một thời gian, tôi nghĩ như vậy có đúng không ?

— Ông ấy đau đã nhiều năm nay. Ông biết bệnh trạng mình và nguy cơ có thể xảy ra. Ông cũng đã đi hỏi ý kiến của ông Gilbert, nhà chuyên khoa lớn, cách đây ba tháng, Gilbert không dấu sự thật với ông, nhưng ông vẫn làm như nhiều người bệnh: ông không muốn giảm bớt hoạt động, ngài đã biết kết quả rồi đấy.

— Vâng tôi ở nhà ông ấy lúc ông ấy mất.

— Tôi biết Anna nói với tôi, cô ấy rất cảm động về sự can trọng của ngài trong những ngày đau khổ ấy.

— Tôi rất hiểu là mấy chị em cô ấy không muốn có ai khác trong nhà. Hình như hai cô gái lớn thực sự tôn kính ông bố.

— Cả cô gái bé nhất nữa. Angtonet cũng rất đau khổ. Nó quý mến ông bố lắm và hình như nó được chịu đựng nhất nhà.

— Đây chính là lí do khiến tôi tìm đến gặp ông, thưa Bác sĩ. Tôi chờ cho tang lễ xong xuôi, nhưng tôi muốn biết tôi có thể làm gì để giúp những đứa trẻ ấy.

– Vậy như thế này, hôm qua tôi cho cô thư kí tới thu xếp giúp tình trạng rồi ren sau khi Sippho mất, có thể tin cậy cô ta. Cô đã cho tôi biết tình hình sổ sách hết sức tồi tệ. Ông Sippho hầu như không bao giờ thanh toán nợ nần, tình hình tài chính của lũ con thật sự bi thảm. Chẳng có gì để ăn nữa. Thậm chí cũng không đủ tiền để trả cho các cửa hàng. Ngôi nhà đã bị tịch biên và rồi phải trả tiền thuê. Giải quyết ra sao đây? Tôi không rõ .

John lấy thuốc lá và hỏi, giọng tự nhiên:

– Khỏi thuốc có làm ông khó chịu không?

Bác sĩ Aston hơi lúng túng trước thái độ điềm tĩnh của người đối thoại, vội vàng xin lỗi:

– Tôi quên mời thuốc ngài, thật có lỗi quá ngài John, bản thân tôi cũng nghiện nặng, nhưng tôi hút pip. Ngài chờ cho để tôi lấy diêm, hộp diêm ở đâu mất rồi.

– Xin ông khỏi phiền, tôi có bật lửa đây.

Vừa quan sát khách, Bác sĩ Aston vừa nhẩm tính, John có thể giúp đỡ chị em nhà Sippho ra sao. Ông thường nghe nói về anh, một người nổi tiếng về trí thông minh, về tham vọng và thắng lợi trên trường chính trị. Do tài sản và địa vị xã hội, anh là một người có quyền thế. Nhưng người ta chưa nghe nói anh là người nhân hậu sẵn sàng cứu giúp những đứa trẻ mồ côi của một ông thầy thuốc ở nông thôn, nhưng dù có cứu giúp chút ít chẳng nữa cũng còn hơn không có gì.

Aston không sao quên được vẻ mặt Anna hôm mai táng, nhợt nhạt, quầng mắt thâm tím, nhưng rõ nét hơn cả là vẻ hoảng hốt của cô gái. Trong khi hành lễ, ông thấy nàng đặt bàn tay che chở lên vai Angtoanet ôm sát nó vào lòng, nàng cũng làm như vậy đối với Angtony, rõ ràng là nàng thương yêu chúng như một tình thương mẫu tử và vì tương lai của chúng mà nàng tỏ ra lo sợ đến thế .

Bác sĩ Aston chưa biết rõ tình hình tài chính của chị em Anna nhưng rất lo ngại và giận Actua Sippho, bắt con cái phải trả giá cho hành vi của bố. Một ông bố không bao giờ quan tâm đến chuyện tiền bạc cho con cái mà chỉ lo chạy chữa cho những người nghèo khổ như thể làm công việc của một sứ đồ, đó là điều bất công.

Ngồi trước mặt John, người thầy thuốc bỗng hi vọng sẽ có một sự trợ giúp bất ngờ, ông đã bắt đầu hiểu ông đã đánh giá John không đúng. Khi nghe tin anh ra về vội vã, ông cứ tưởng chị em nhà Sippho không còn bao giờ nghe nhắc đến tên anh nữa. Thế mà con người có địa vị quan trọng ấy đang ngồi đây, bằng xương bằng thịt trong phòng ông. Anh có vẻ quan tâm đến tình hình của mấy chị em nên mới tới hỏi ông nên giúp đỡ họ như thế nào .

Aston không do dự nói hết sự thật, ông nói hết trong lòng chứa chan hi vọng:

– Thà cứ nói hết với ngài, tôi mong Anna không giận tôi vì đã nói lại những điều cháu đã tâm sự với tôi. Ông bạn già của tôi đã để lại những món nợ lớn. Thậm chí không có tiền để lo tang lễ. Tôi sẽ làm hết sức mình để những bệnh nhân cũ của ông trang trải tiền chữa bệnh ngày trước, nhưng dù có bốn bệnh nhân có một người trung thực chịu tìm lại các đơn thuốc cũ đi nữa thì cũng chẳng được bao nhiêu. Mấy đứa trẻ hiện không có đủ ăn quá một tuần lễ, tôi đã nói chuyện với vợ tôi, chúng tôi có ý định đưa Anna về đây cho nó tĩnh tâm lại và kiếm việc làm. Tiếc rằng nhà chúng tôi không đủ chỗ để đón hết cả mấy chị em .

Có một người có thể giúp đỡ chúng, một bà già chị em chú bác ruột với Actua Sippho, hôm tang lễ bà ta có nói chuyện với tôi và hình như sẵn sàng nuôi dưỡng hai đứa bé sinh đôi, nhưng bà ta không có vẻ yêu mến Anna và Mira cho lắm. Tôi có cảm giác bà ta không thích đám thanh niên cho lắm.

John cắt ngang lời Aston:

– Nhưng họ sẽ rất khổ sở nếu phải chia li.

– Chắc chắn là như thế, nhưng đành phải xử sự sao cho hợp lí, Anna và Mira đã đến tuổi phải làm việc để sống. Tiếc rằng họ chưa được đào tạo gì về chuyên môn cả, và họ không thể kiếm được tiền để giữ lại và nuôi dưỡng hai đứa bé. Tôi chưa có dịp trao đổi với Anna về việc đó, nhưng chưa biết cô ấy có thể làm nghề gì để có thể ở lại nhà. Anna có khả năng quản lí tuyệt vời công việc trong một gia đình và tôi nghĩ là tôi có thể đưa nó vào làm việc trong một bệnh viện, con bé còn trẻ quá chưa thể quản lí ở các tư gia, đầu sao nó

cũng không thể giữ lại hai đứa em sinh đôi và mọi việc sẽ đơn giản đi nhiều nếu có người giúp nuôi dưỡng chúng.

— Bây giờ thì tôi đã biết điều tôi muốn biết, thưa Bác sĩ tôi rất biết ơn ông đã cho tôi biết tất cả những điều đó giúp tôi khỏi phải hỏi Anna Sippho những điều khó nói, bây giờ tôi chỉ còn phải đến gặp cô ấy ở Liton Copon.

— Tôi hi vọng ngài có thể giúp đỡ họ. Bác sĩ Aston nhấn mạnh .

Nhưng John không hề muốn thổ lộ với ông ý định của mình và làm ra vẻ không nhận thấy thái độ nhấn mạnh ấy của ông, anh thân ái bắt tay ông :

— Một lần nữa xin cảm ơn Bác sĩ.

Từ nhà Bác sĩ Aston đến Liton Copon chỉ mất 20 phút xe hơi, và trên suốt chặng đường, John trầm ngâm suy nghĩ. Anh chỉ lên tiếng khi phải chỉ cho người lái xe mới của mình đường đi trong làng.

Tìm thấy nhà không có khó khăn gì và chẳng bao lâu xe dừng bánh trước cánh cửa sắt màu xanh đã tróc sơn, người lái xe bấm chuông nhưng chẳng có ai ra mở cửa, John đứng chờ một lát.

— Có phải bấm chuông nữa không? Người lái xe hỏi.

— Không , không cần, để tôi vào, có thể không có ai ở nhà .

Anh mở cửa và bước vào tiền sảnh nhỏ bé, lạnh lẽo và hoang vắng.

Phòng khách mở cửa và ở cuối vườn, dưới bóng một cây bách hương lớn, có một bóng phụ nữ ngồi trên ghế dài. Đây là chỗ ngồi ưa thích của Anna. Nàng thường tới ngồi trên ghế đọc sách hay thêu thùa sau khi làm xong công việc nội trợ, có thể nói đây là nơi ẩn náu của nàng, nơi duy nhất nàng có thể ngồi riêng một mình mà vẫn có thể để người khác tìm gặp khi cần.

Không do dự, John bước qua thảm cỏ, Anna ngồi quay lưng lại nên anh đã bước lại rất gần mà nàng vẫn không hay. Anh rất ngạc nhiên thấy nàng ngồi không làm gì.

Nàng nhìn ra xa, về phía vườn cây ăn quả hoang vắng trước mặt.

Cuối cùng khi cảm nhận sự có mặt của anh, Anna đoán ra hơn là nghe thấy, quay đầu lại, nàng cất lên một tiếng:

— Ô, ông John, ông làm tôi giật mình.

— Tôi rất tiếc, anh đáp giọng nghiêm trang, tôi bấm chuông ở ngoài cửa, nhưng không thấy ai trả lời, tôi nghĩ có thể cô ở đây và tôi vào nhà.

— Tôi có nghe tiếng chuông, nhưng không vội ra và sau đó, quên bẵng,.. từ nay những người cần đến thầy thuốc không còn bao giờ bấm chuông ở đây nữa , Anna nói giọng buồn bã.

Nàng cúi đầu để dấu những giọt lệ rưng rưng nơi khóe mắt.

— Tôi ngồi được chứ?

— Tất nhiên, xin ông thứ lỗi, tôi thật quá bất lịch sự.

Nàng chỉ chỗ trống cạnh mình trên chiếc ghế cũ bằng gỗ tạp đã bị một và anh khó nhọc ngồi xuống dưới dài bên chân bị thương.

— Chân ông thế nào rồi?

— Tốt hơn, anh nói nhanh như thể tình hình đó không có gì đáng chú ý hơn.

— Ông John, ông đến thăm chúng tôi, thật là quý hóa! Tôi cũng cảm ơn ông trước đây đã vui lòng ra đi. Tôi hoàn toàn biết rõ vì sao ông hành động như vậy, mặc dù không nhớ những gì xảy ra ngày hôm đó, mà chỉ nhớ lúc tôi đưa ba tôi về nhà. Tôi xúc động thấy ông đã hiểu, ông John ạ. Cũng cảm ơn ông về vòng hoa, vòng hoa tuyệt vời.

— Ba cô đã xử sự rất tốt với tôi và tôi sẽ luôn luôn nhớ tới ông một cách thân thiết.

— Tôi sung sướng được nghe những lời nó đó, ba tôi cũng rất mến ông, ông cụ thấy ông rất thông minh. Ngay buổi sáng hôm mất, ba tôi còn nói với tôi tương lai chính trị của ông sẽ rất huy hoàng.

— Cô nhắc lại những điều đó làm tôi xúc động. Bây giờ tôi đã có thể nói với cô vì sao tôi tới thăm nhà ta không?

— Được chứ ạ. Anna đáp có phần ngạc nhiên.

— Tôi đến đây, John mở đầu với một giọng chậm rãi, vì ba cô ắt hẳn mong muốn tôi góp phần giúp đỡ chị em cô trong những lúc khó khăn này. Trong những buổi ông cụ nói chuyện với tôi, chúng tôi nhận thấy có nhiều điểm giống nhau và tôi sẽ rất hãnh diện nếu được xem là một trong những người bạn của ông cụ. Vì vậy hôm nay, tôi đến thăm cô là với tư cách người bạn của ba cô.

Tôi biết là cô đang đứng trước một tình thế rất khó khăn. Tuy nhiên nếu cô có thể tin cậy vào tình bạn của tôi thì tôi nghĩ là chúng ta có thể cùng nhau khắc phục nó.

Anna mỉm cười, một nụ cười nhỏ nhoi run rẩy, nhưng trong chốc lát làm rạng rỡ khuôn mặt xinh đẹp của nàng:

— Tôi cảm ơn ông, ông John, nhưng xin nói rất thành thực là ông không làm được gì nhiều đâu, ông biết đấy. Cô thư kí của Bác sĩ Aston đã xem xét công việc của gia đình chúng tôi và điều đầu tiên cô cho biết là chỉ nay mai chị em tôi phải rời bỏ ngôi nhà này. Đó là điều tôi chưa bao giờ hình dung tới. Tôi biết rõ là tôi sẽ phải đi kiếm việc, cả Mira cũng vậy, nhưng không bao giờ nghĩ là gia đình phải li tán, hai đứa bé sinh đôi sẽ phải đến ở nhà một người chị em họ của ba tôi mà chúng tôi gọi là bác Ella. Mira sẽ ở nhà một cô bạn cùng lớp cho tới khi kiếm được mảnh bằng thư kí. Sau đấy chúng tôi sẽ tìm cách để hai chị em cùng chung sống với nhau ở một nơi nào đó. Có thể chúng tôi sẽ gắng tìm một căn phòng ở Manchester, tôi không biết.

— Nhưng cô, anh sôi nổi nói, cô có ý định làm gì?

— Tôi sẽ kiếm việc làm, bất cứ việc gì.

Cô gái nói một cách điềm tĩnh, mắt nàng không còn rưng rưng lệ và nàng nói không chút do dự, nhưng John đoán được nỗi kinh hoàng của nàng qua cách nàng nói về cảnh gia đình li tán, anh hết sức xúc động.

— Cô nghĩ là cô có thể dễ dàng tìm việc ư?

— Chắc hẳn phải có một chỗ làm cho tôi cũng như cho những người khác, nàng đáp và phát một cử chỉ như muốn nói rồi ra sao thì ra.- dù có là việc hầu hạ đi nữa. Tôi làm bếp giỏi và người ta thường tìm kiếm loại người này.

— Nhưng cô không thể làm tôi tớ được! John phần nộ đáp.

— Sao lại không? Ông đã thấy là tôi có thể lau sàn nhà rồi chứ? Và trong những ngày ở đây ông vẫn luôn luôn ngợi khen những món ăn mà ông biết người nấu nướng là tôi. Thế thì sao?

Sau một phút im lặng John quyết định:

— Tôi muốn đề nghị với cô một điều, nhưng không biết cô có muốn nghe không?

— Có chứ ông John, Anna đáp và bộc phát nói thêm, ồ ông John, tôi thật xấu hổ và xin ông thứ lỗi cho.

— Về cái gì cơ?

— Về tất cả những gì tôi đã nói với ông hôm trước ngày ba tôi mất. Tôi thật tội tệ, giờ đây tôi thấy rất rõ điều đó, và thấy ông tốt bụng đến thế, yêu quý chúng tôi đến thế, tôi càng ân hận. Tôi ân hận về thái độ không mến khách và thiếu kiên nhẫn của mình, tôi ngỡ mình hành động vì hạnh phúc của người khác, nhưng tôi đâu có quyền can thiệp... Sau khi ông ra về và lúc nhận được vòng hoa tuyệt vời của ông, tôi hiểu tôi đã là một đứa khó chịu và đã xử sự không đúng đối với ông... Bây giờ tôi mong ông thứ lỗi cho.

— Nhưng chẳng có gì để thứ lỗi hết, tôi đã nói với cô là tôi cảm thấy hạnh phúc được sống những ngày nghỉ ngơi đặc biệt ở gia đình ta và tôi cảm ơn vụ tai nạn xe hơi, nay tôi vẫn tiếp tục cảm ơn vì nhờ nó mà tôi được quen biết cô. Thôi chúng ta đừng nói về chuyện đó nữa, nhưng nếu vì ân hận mà cô sẵn sàng vui vẻ nghe tôi nói thì tôi sẽ rất sung sướng.

– Tôi xin nghe.

– Sau khi rời khỏi nhà ta, tôi đã suy nghĩ nhiều. Tôi nghĩ nhiều tới cô, cô Sipphe ạ, tôi đã từng chú ý tới cách cô chăm sóc Mira và hai em bé, tới tấm lòng yêu thương trìu mến của cô khi thay thế người mẹ đã khuất trong vai trò chủ gia đình.

– Đúng thế, ồ ông John, giá ông biết giờ đây tôi lo sợ cho chúng biết chừng nào. Ông không biết bác Ella... Trên khuôn mặt nhỏ bé tội nghiệp hiện lên một nét tuyệt vọng tới mức John thấy cần khêu gợi những lời tâm sự của cô gái.

– Cô nói cho tôi nghe về bà ấy đi .

Đúng như anh dự đoán. Anna không thể im lặng lâu hơn, nàng kêu lên vẻ gay gắt:

– Nói về bà ấy mà làm gì? Cái ý nghĩ phải phớt lờ hai đứa bé cho bà ám ảnh tôi mãi. Bà là một người tàn nhẫn và nghiêm khắc. Tôi biết rõ là bà ấy cho rằng tôi nuông chiều chúng quá đáng và nghĩ không hay về ba tôi: Theo bà, ba tôi chỉ là một người đàn ông nhu nhược, một bộ óc lộn xộn, không có tham vọng, không thể thành công trong công việc. Bà không hề hiểu như ông rằng ba tôi là một ông thánh. Đã không hiểu nổi ba tôi thì bà càng không sao hiểu nổi hai đứa bé. Bà không thể hiểu tất cả những cái tốt đẹp, những tình cảm của chúng. Rồi chúng sẽ ra sao? Bác Ella muốn tiêu diệt cá tính của chúng. Tôi biết chắc điều đó. Ồ tôi sợ lắm, ông John ạ. Tôi rất sợ cho chúng, cho tương lai của chúng. Nàng lấy hai tay che mặt và nức nở.

John để cho nàng khóc một lúc, khi thấy tiếng nức nở bớt dần anh gọi nàng, lần đầu tiên bằng tên riêng mà không chú ý tới:

– Anna bé bỏng hãy nghe tôi: tôi đã tìm ra giải pháp cho tất cả các vấn đề của cô, nhưng không biết giải bày với cô như thế nào đây ?

– Có thể có giải pháp gì được? nàng thốt lên và ngẩng khuôn mặt đầm đìa nước mắt.

Nàng tìm khăn tay, John rút từ túi áo ra một chiếc và khê đặt lên đầu gối nàng.

– Cảm ơn ông, ông thứ lỗi cho, chưa bao giờ tôi xử sự như thế này.

– Không sao, không sao. Thế là bình thường sau cú sốc khủng khiếp cô vừa phải chịu đựng. Giá ba cô còn sống thì ông cụ sẽ nói đó là một phản xạ tự nhiên thôi .

Một lần nữa Anna gượng mỉm cười:

– Ba tôi luôn luôn bảo tôi cứ nghe theo trái tim mình, đúng là như thế, tôi vẫn như còn nghe ba tôi nói...

Lau khô nước mắt bằng chiếc khăn tay rộng khổ của John, nàng đưa trả và cảm ơn.

– Thế bây giờ, tôi có thể giải bày hết với cô mà không bị ngắt lời không?

– Tôi xin hứa sẽ ngoan ngoãn ngồi nghe.

Nhưng John vẫn do dự, rõ ràng anh không biết nên trình bày ý nghĩ của mình như thế nào, cuối cùng anh chọn lối nói vòng vo:

– Anna, tôi có thể dễ đoán cô sẽ mong ước điều gì nếu lúc này xuất hiện một nàng tiên. Cô ước được cùng sống dưới một mái nhà với Mira, Angtony và Angtonet , có phải thế không nào?

– Tất nhiên.

– Thế này, tôi có thể biến ước mong ấy thành hiện thực, anh vừa tuyên bố vừa cố làm ra vẻ thần nhiên.

– Thế là thế nào? Không thể được. Anna kêu lên, ánh mắt hết sức ngờ vực - Nếu ông có ý định cho chúng tôi tiền thì tôi xin nói ngay là tôi không nhận đâu.

– Tôi đâu có ý định đó, nhưng vì cô đã đề cập tới thì cô hãy nói cho tôi biết vì sao cô từ chối?

– Vì tự trọng, ông John, như thế là rất tốt , rất rộng lượng, rất đáng quý về phía ông, nhưng không thể chấp nhận đối với chúng tôi, chúng tôi không thể nhận tiền bạc của một người xa lạ mà lại không có một điều kiện ngược lại nào.

Trái lại, Anna nói tiếp, một tia hi vọng trong ánh mắt, ông John, nếu ông biết có một việc làm cho phép tôi kiếm được tiền, thì lại là một chuyện hoàn toàn khác. Cũng có thể ông tìm cho Mira một chân thư kí sau khi em nó thi xong nữa chẳng? Tôi sẵn sàng nhận những điều kiện như vậy nếu được, và tôi biết ơn ông vô hạn.

— Tôi cũng không có ý định đề nghị điều đó với cô, anh nói một cách rụt rè.

— Thế à?

— Tôi không nghĩ tới điều đó cũng như không nghĩ tới việc biếu cô tiền bạc, vì tôi biết chắc cô sẽ không nhận.

— Vậy ông đề xuất với tôi việc gì?

— Thế này cô Anna, tôi trình bày hơi dài, nhưng tôi muốn cô hiểu rõ quan điểm của tôi và muốn mọi việc thật minh bạch. Lập trường của cô thật đơn giản, cô muốn giữ tất cả các em lại với cô nhưng cô lại chỉ nhận một sự giúp đỡ hoàn toàn trong danh dự. Tôi nói thế có gì sai lầm không?

— Ông không sai lầm gì cả.

— Tốt lắm, vậy tôi đề xuất thế này. Tôi sống một cuộc sống cần mẫn, lao tâm khổ tứ. Đến năm 30 tuổi và nhờ tài sản của bố tôi, vai trò chính trị và tài chính của tôi trong nước không ai còn có thể phủ nhận. Tôi phải quản lí những vùng đất mênh mông, tôi là chủ nhân toà lâu đài Guyliver và một ngôi biệt thự đặc biệt ở London. Mặc dù tất cả cái đó, hay nói đúng hơn vì tất cả cái đó, tôi là một kẻ cô đơn. Tôi không có cái may mắn được chiều chuộng như hai đứa bé sinh đôi, không ai chăm sóc tôi cả. Tôi chưa bao giờ hình dung mình cô đơn đến mức nào trên đời, trước khi tới nhà cô, cô Anna ạ. Tôi chưa biết thế nào là cuộc sống của một gia đình gắn bó yêu thương. Nhìn thấy sức mạnh của tình thương trước cuộc đời, tôi bỗng hiểu mình thiếu cái gì. Vì vậy hôm nay tôi đến đề nghị với cô một cách giải quyết mà tôi sẽ là người được hưởng thụ lợi ích của nó cũng như cô, nếu không muốn nói là còn hơn cả cô nữa.

Anna nhìn John, ánh mắt ngờ ngác:

— Nếu ông có thấy tôi ngốc nghếch tôi cũng đành chịu, nhưng tôi không hiểu ông muốn bảo tôi làm gì? Phải chăng là công việc quản lí, hoặc ở lâu đài Guyliver, hoặc ở ngôi nhà ông ở London?

John làm như thể bĩu môi:

— Lạy chúa, nếu cô hình dung tình hình dưới góc độ ấy thì quả thật cùng với những việc khác, cô sẽ có thể là người quản lí gia đình, cô Anna ạ. Nhưng trách nhiệm chính của cô là... cô sẽ là... vị phu nhân ở lâu đài Guyliver và bà chủ ngôi nhà ở London... cô hiểu rõ tôi chứ.

Anna hồi hộp nín thở. Im lặng một giây, John nói tiếp giọng có phần trịnh trọng:

— Tôi muốn kết hôn với cô, cô Anna.

Im lặng kéo dài, lúc đầu Anna ngỡ anh nói đùa, nhưng nét mặt anh hoàn toàn nghiêm túc.

— Ông muốn kết hôn với tôi? Nhưng vì sao? Nàng hỏi giọng ngờ vực.

Câu hỏi khiến John bối rối cũng chẳng khác nào Anna, khi nàng nêu lên với một giọng kinh ngạc nhưng không hề xúc động. Anh tránh ánh mắt cô gái và quay ra ngắm nhìn khu vườn.

— Quả thực cô thấy yêu cầu của tôi kì lạ hay sao? Cuối cùng anh thăm thò.

— Sao ông có thể kết hôn với tôi được? Chúng ta chỉ vừa mới biết nhau... một thời gian rất ngắn, và tôi, tôi không... nàng nói tiếp.

Nàng đột ngột ngừng lời, nhưng John với một giọng điềm nhiên, yêu cầu cô cứ nói:

— Cô nói đi, tôi đoán được cô định nói gì.

— Thế thì được, ...Tôi không yêu cầu ông: tôi định nói thế đấy...Điều ấy rất rõ ràng...dẫu sao chắc hẳn ông cũng đã hiểu như vậy hôm cuối cùng ông còn ở đây. Nay...tôi thấy ông tốt quá ...và tôi hoàn toàn không suy

ngĩ như thế nữa, tất nhiên là như vậy...nhưng tuyệt nhiên tôi không hiểu vì sao ông lại muốn lấy tôi làm vợ.

Không hề nao núng, anh đáp:

- Tôi có lí do của mình và tôi đã giải bày với cô một phần.
- Ông cảm thấy cô đơn chẳng? Nhưng mẹ ông vẫn còn sống cơ mà.
- Cô không biết mẹ tôi đâu, anh chưa chat nói.

Anna im lặng một lát rồi nói:

- Dẫu sao, vâng, tôi hình dung là ông cảm thấy thật cô đơn trong khu lâu đài mệnh mông ấy với vô số tiền bạc. Điều khiến tôi thấy khổ tâm cho ông, tất nhiên là như thế , nhưng đồng thời...

Nàng lại im lặng, vẻ trầm ngâm, nàng nhìn các đầu ngón tay và cuối cùng lên tiếng, trong giọng nói như có đựng một chút hi vọng:

- Tôi nghĩ là Mira thì sẽ không trả lời ông giống như tôi vừa trả lời ông đâu, thậm chí tôi còn nghĩ là nó yêu ông hoặc chỉ muốn được yêu ông, thì cũng thế thôi.
- Mira còn trẻ quá, anh đáp giọng trang nghiêm.
- Đúng thế, em nó chẳng biết gì về công việc nội trợ cả.

Một nụ cười chua chát thoáng trên môi John, nhưng anh trả lời bằng một giọng rành rọt:

- Tôi lấy làm tiếc, yêu cầu của tôi không liên quan tới Mira cũng như tới Angtoanet . Và sẽ không bao giờ liên quan tới họ. Anna tôi chỉ đặt yêu cầu ấy với một mình cô thôi, cô thấy rõ như thế chứ?
- Tất cả cái đó hơi kì quặc đấy. Anna nói.
- Tuyệt nhiên không, tôi thấy mong muốn đó của mình rất chính đáng, còn về phần cô, tôi nghĩ lúc này không có gì thoả đáng hơn; cô nghĩ thế nào? Cả bốn chị em cô sẽ ở cùng nhau: ngôi nhà này sẽ vẫn là ngôi nhà của gia đình cô chừng nào Mira và hai em nhỏ chưa có gia đình riêng. Anna tôi xin hứa dứt khoát với cô như vậy. Mira có thể có tất cả những gì cô ấy mơ ước, kể cả cuộc sống hào hoa mà cô ta hình dung là tuyệt mỹ nữa. Đến tuổi 14 Antony có thể đi học ở Elton.
- Ở Elton ư? nàng hỏi lại với một vẻ chăm chú khác thường.
- Hoặc ở bất cứ một trường học nào mà cô thích.
- Ô, cô gái thốt lên giọng hân hoan.

Biết mình đã khêu gợi đúng chỗ, anh nói tiếp giọng điềm nhiên:

- Angtoanet cũng có thể học tập trong một trường tư thục tử tế hoặc một trường trung học. Anna cô có thể mang lại tất cả cái đó cho các em cô, ngược lại tôi chỉ xin cô một điều là mang dòng họ tôi và, nếu sau này cô còn có thì giờ thì làm cho cuộc đời tôi ấm áp thêm chút ít.
- Thật quá kì diệu nên không thể tin là sự thật được, đúng...quá kì diệu...vì ông chỉ quên có một điều.
- Điều gì vậy?
- Điều đó là...tôi không yêu ông, nàng đáp đầu cúi xuống, vẻ đau đớn.

- Tôi biết, anh nói, thái độ vẫn điềm tĩnh, và vừa rồi tôi cũng không yêu cầu ở cô tình yêu. Thậm chí tôi sẽ hứa với cô một điều, Anna nếu cô nhận lời kết hôn. Tôi sẽ không bao giờ phiền nhiễu cô. Có thể cuối cùng cô yêu tôi chút ít chẳng, tôi cũng không rõ nữa. Nhưng chừng nào tình yêu đó chưa tới thì chúng ta chỉ là những người bạn , những người bạn tốt , tôi mong như vậy...chứ không gì khác.

Anna nhìn thẳng vào mắt anh:

- Những điều ông nói ra, ông thành thực nghĩ như vậy?

Anh chịu đựng ánh mắt của nàng không nao núng :

— Tôi chưa bao giờ hứa hẹn mà không suy nghĩ.

Anh nhìn chỗ khác còn Anna thì cúi đầu xuống và hạ thấp giọng:

— Tôi biết, nhưng tôi e như thế thì thiếu tín nghĩa đối với ông. Dĩ nhiên tôi sẽ làm hết sức mình để đền đáp. Tôi sẽ ra sức giúp đỡ ông trong mọi việc ông yêu cầu. Nhưng dẫu sao, tất cả các mối lợi đều về một phía, tôi cảm thấy như thế. Ông sẽ cho tôi không biết bao nhiêu thứ...tôi phân vân lắm.

— Anna, tôi sẽ rất sung sướng nếu được cô nhận lời, anh nói nhẹ nhàng.

Cô gái vẫn nhìn ra chỗ khác, hai mắt mở to một cách khác thường. Da mặt nàng tái xanh. Bỗng nàng đưa cả hai tay lên cổ như thể bị ngạt thở, môi nàng hé mở, nàng có vẻ hết sức thương hại yếu đuối.

John trầm ngâm ngắm nhìn cô gái, nét mặt anh không biểu lộ gì hết, nhưng Anna bỗng lên tiếng:

— Tôi có phải trả lời ông ngay bây giờ không?

— Tất nhiên là không; cô để bao nhiêu thì giờ suy nghĩ là tùy cô...nhưng tôi thấy cô chẳng nên lần nữa làm gì...

Rõ ràng trong lòng cô gái đang diễn ra một sự giằng xé quyết liệt, không một cử chỉ nóng vội, John lặng im chờ đợi, hoàn toàn tự chủ, hơi thở dồn lại trong lồng ngực.

Cuối cùng Anna nhượng bộ, phác một cử chỉ bất lực, nàng bẽn lẽn nhìn John:

— Nếu quả anh muốn cưới em, nàng nói giọng nhỏ nhẹ run rẩy, ngảy thơ đến đáng thương - Vâng! Vậy thì, vâng, em xin làm vợ anh.

*

Anna đóng va li lại và ngược nhìn lần cuối cùng quần áo treo trong tủ.

— Em chỉ nên mang theo những thứ tối cần thiết thôi. John đã căn dặn nàng như vậy, em cần có quần áo mới, đến London, Mira và em muốn mua gì cũng có.

” Quần áo mới, vô số quần áo mới” nàng mơ màng nghĩ bụng, nhưng cũng rất ngạc nhiên thấy không còn mừng vui nữa. Khi nhớ lại ngài John nói với mình...nàng chữa lại, John nói với mình: mình phải gọi anh ấy là John cho quen đi, khi mà hai người sắp cùng nhau làm lễ kết hôn” và nàng cũng thấy khó có thể chấp nhận được rằng ngày mai đã cử hành hôn lễ và nàng sẽ làm vợ người đàn ông mà mình chỉ mới biết chưa được bao lâu.

Nàng ngồi trên tràng kỷ trước ô cửa sổ mở ra vườn, nghĩ ngợi về tương lai ” Có một điều chắc chắn là mình sắp lấy chồng”.

Nhưng nàng không thấy rõ được bản thân mình. Một cái gì xa lạ, như là một giấc mơ. Phải chăng cuối cùng nàng tỉnh giấc và nghe cha nàng âu yếm hỏi: ” Anna, con ở đâu đấy?” như thể mỗi ngày ông vẫn hỏi khi về nhà để dùng bữa trưa, sau cả nhà. Ông xuống gặp con trong bếp, nơi nàng đang làm công việc nội trợ.

” Và ba đang ở nhà” nàng thầm thì, cố nén nước mắt. Dĩ vãng còn để lại những gì? Từ nay tổ ấm của họ không còn nữa, đành phải từ giã ngôi nhà thân yêu.

Dẫu sao nhờ có John, buổi ra đi sẽ bớt phần đau đớn, sẽ không còn là buổi chia li khủng khiếp như từng dự kiến trước đây, và trong lòng nàng trỗi dậy một niềm biết ơn đối với người chồng tương lai: ” Mình không được quên là anh đã tránh cho chị em mình nỗi khủng khiếp ấy” nàng nghĩ bụng.

Kết hôn với John, nàng bước vào một cuộc đời xa lạ, nhưng nàng không phải đương đầu với nó một mình, hai đứa bé sinh đôi và Mira không phải đau khổ vì phải xa nàng. Mấy chị em chỉ xa nhau trong mấy ngày sau lễ cưới, khi John đưa nàng về lâu đài Guylliver để giới thiệu với mẹ anh. Ngay sau hôn lễ, hai đứa bé và Mira sẽ ở hẳn London, trong nhà anh rể. Anna ân hận không được cùng chúng chia sẻ niềm vui lần đầu tiên đến London.

Nàng nhắm tính niềm hoan hỉ, say sưa của chúng khi đến thành phố lớn này, khi thấy ngôi nhà đồ sộ của John, phố xá, xe cộ, tất cả những cái khác biệt biết bao với xóm làng của họ. Nàng mừng thay cho các em,

nhưng nàng thấy John xử sự đúng và thấy cần đi gặp mẹ anh, vả lại nàng biết là từ nay nàng sẽ làm những điều John quyết định: hai người đã thoả thuận với nhau như vậy. Anna bỗng sực nhớ những lời nàng vừa trò chuyện với Mira.

— Thế là anh chị không làm cuộc du lịch trăng mật? Mira hỏi.

— Không thể đi được, chị không muốn để các em một mình quá lâu ở London, biết thế nào được các em sẽ làm những điều dại dột gì?

—Ồ, nếu là em lấy John,...Mira mở đầu .

Anna ra lệnh cho cô em im lặng :

— Không phải là em! Vậy em đừng mất thì giờ tưởng tượng làm thế này, làm thế khác Mira!

Nhưng nàng thấy thật khổ sở phải dấu em nỗi chán chường trong lòng đối với việc mình lấy chồng. Lấy chồng, tức là từ bỏ tự do, là phó mặc cho sự lo toan và ý muốn của một kẻ xa lạ đối với mọi việc hệ trọng. Vì đối với nàng, John chỉ là một người xa lạ, một người không quen biết .

Nàng tựa má vào cánh cửa sổ, nàng muốn tìm cách nghĩ tới John, như một vị hôn thê thường nghĩ tới người đàn ông mình sắp lấy làm chồng. Nàng biết gì về anh? Anh cao lớn và đẹp trai, đó là điều khá thú vị, nhưng cung cách của anh khiến nàng liên tưởng tới một người cứng rắn và nghiêm khắc, tuy vậy anh là một con người lỗi lạc và chắc hẳn sau này nàng sẽ kiêu hãnh nói:” Anh ấy là chồng mình” .

Angtoanet lưu ý nàng ngay tức thời:

— Chị Anna, chị sẽ là Milton phu nhân đấy. Chị phải thấy điều đó. Ghê thật. Ôi, nghe người ta gọi chị là phu nhân thì thú vị thật!

Anna nhún vai, Milton phu nhân, vợ John ư ? Có gì quan trọng? Chỉ là một chi tiết...cái quan trọng là những lời hứa của John. Về phía mình, nàng rất sợ không làm đúng những điều giao ước; nàng có thể, như nàng đã hứa, làm cho cuộc sống của anh thoải mái hơn, theo ước mong của anh và làm dịu bớt nỗi cô đơn của anh không?

Anh lớn tuổi hơn nàng và như thể thuộc một thế hệ khác. Anh là một con người có học vấn, quan tâm tới những vấn đề hệ trọng. Anna sợ những lời trò chuyện của mình sẽ nhạt nhẽo đối với anh. Trong nếp sống giản dị của mình, nàng không biết gì hết về xã hội phù hoa. Tất cả những gì nàng biết làm, có thể là vô ích trong xã hội của John: biết dành dụm những số tiền cốn con, biết xào nấu những món ăn còn lại, tất cả cái đó để làm gì đối với anh? Chẳng để làm gì hết một khi nàng đã ở trong lâu đài Guyliwer.

Anna cố nhớ lại những điều nàng đã được nghe kể về khu lâu đài này, nhưng trong óc nàng chỉ loáng thoáng vài khái niệm mơ hồ: ” nghệ thuật kì dị“, ” lối bịch“, ” hồ giả cẩm thạch“, ” hành lang có trụ“, rồi cuộc nàng chẳng nắm được một hình ảnh cụ thể nào của khu kiến trúc lịch sử này; đối với nàng, nó cũng giống như mọi lâu đài khác mà nàng đã được nghe tả lại.

Rồi nàng trở lại vị trí của mình; rồi đây nàng sẽ sống ra sao? sẽ làm gì? có vị trí nào trong cái xã hội kia?

Anna thở dài nhìn ra vườn, những bông hoa đỏ của cây tầm xuân nở rộ trên thân một cây sồi già, những bông huệ trắng nhợt vàng nhẹ đưa trong gió. Phía chân trời , mặt trời đang xuống dần. Vì sao Hôm đầu tiên xuất hiện trên bầu trời xám nhạt .

5. Chương 5

Tất cả đều hoàn toàn yên tĩnh quanh nàng, trong khu vườn nhỏ có rào bao bọc bốn phía, nơi nàng đã sống từ thuở ấu thơ. Đây là tổ ấm của nàng và bao giờ nàng cũng là bà chúa của những chốn này.

— Thế nhưng, nàng thăm thì, mình sẽ rời bỏ tất cả cái đó và rời bỏ vĩnh viễn.

Nàng nhìn chiếc ghế dưới cây bách hương, nơi John cầu hôn nàng và cũng là nơi nàng thường ngồi cạnh ba nàng vào mỗi buổi chiều. Nàng muốn ông có mặt để khuyên bảo nàng biết chừng nào, nàng thầm thì nói với vong linh cha: “Ba ơi, ôi ba ơi, con sợ, có phải con hành động như vậy là tốt cho Mira, cho hai em nhỏ không? và cho cả John nữa.”

Nàng nhớ lại tình cảm của ba nàng đối với John và kết luận:

— Vì ba yêu mến John, nên mình , mình cũng phải yêu mến anh ấy.

Suy nghĩ kĩ nàng thấy khó có thể không yêu một con người tốt đến thế và sẵn sàng mang lại hạnh phúc cho gia đình mình đến thế. Nàng nhớ lại niềm vui rạo rực của Mira khi anh đề nghị ba chị em đi London trong khi anh dẫn nàng về lâu đài Guyliwer. Anh hứa sẽ thu xếp để có người đưa chúng đi xem hát và xem phim, Mira đã reo lên:

— Thật thế hả anh John? Ồ anh là một thiên thần, không gì có thể làm cho em thích thú hơn.

Và trong lúc Mira nhảy nhót thì Angtonet đã nhanh nhẩu hỏi:

— Chúng em có thể đi vườn bách thú không? Antony muốn đi thăm anh John ạ? Nhưng anh ấy không dám hỏi anh.

John mỉm cười:

— Tất nhiên rồi, các em sẽ đi bách thú!

Rồi anh kể những nơi khác chúng có thể đến thăm; nào tháp London, nào tu viện Westminster, nào sở đúc tiền. Nét mặt chúng rạng rỡ và nhìn chúng, Anna nghĩ là mình đã quyết định đúng, và từ đó lương tâm nàng yên ổn.

Nàng nhớ lại hai đứa bé đón cái tin nàng lấy chồng như thế nào:

— Em phải sắp xếp lại ý nghĩ trong đầu một chút, trước đó nàng bảo John - Mira và hai đứa bé về ăn chiều đến nơi rồi. Từ đây tới lúc đó, em muốn ngồi một mình, nếu anh vui lòng. Điều khác nữa: anh có muốn tự em báo cho chúng việc chúng ta kết hôn không?

— Anh muốn em làm tùy theo ý em, Anna ạ, John đáp giọng điềm tĩnh. Ngập ngừng một lát , nàng nói tiếp:

— Vậy em sẽ báo tin cho chúng trước khi anh đến uống trà với chúng em.

Nàng nói giọng nghẹn ngào, như thế sợ hãi phải báo cái tin ấy, rồi chạy về nhà, nhanh tới mức anh không kịp nói thêm gì hết .

John Milton vừa nhìn nàng bỏ chạy vừa móc túi lấy thuốc lá.

Hai đứa bé im lặng trở về. Vừa chuẩn bị bữa trà chiều, Anna vừa chú ý theo dõi chúng. Từ khi nàng báo cho chúng biết chúng sẽ đến ở nhà bác Ella, nàng không còn nghe chúng nói cười gì nữa. Hai đứa không rời khỏi nhau và nhìn nàng với ánh mắt buồn bã. Khi nàng đến gặp chúng trước giờ đi ngủ, chúng bầu lấy cổ và cả hai đứa hôn nàng với một niềm say sưa còn có nhiều ý nghĩa hơn cả lời nói. Tối hôm trước hai má Angtonet ướt đầm khi nó ôm hôn nàng và chắc chắn là con bé đã khóc.

Antony thì không ngủ mà nhìn qua cửa sổ, vừa trông thấy chị nó vội vùng dậy trên giường và dang rộng hai tay. Nàng quỳ xuống bên giường và siết chặt nó vào lòng. Nó cứ lặng thinh một lúc lâu không nói năng gì hết, cuối cùng thầm thì:

— Chị Anna ơi, chị có nghĩ là lúc này ba đang ở với má không? Anna gật đầu, thẳng bé lại hỏi:

— Chị có nghĩ là ba biết...rằng chúng em sắp đến ở nhà bác Ella không?

Hai mắt nó đầm lệ và nàng không sao trả lời em được, nàng hôn nó, gỡ hai tay nó ra và vội chạy về phòng. Nàng cũng khóc và ở đấy, không ai có thể thấy nàng khóc.

Hôm sau đến bữa ăn sáng hai đứa bé xuống muộn, mắt chúng thâm quầng giống như những đứa trẻ không ngủ. Sau đó chúng đi học mà không nói nửa lời.

Đang đặt những lát bánh sandwich nàng vừa làm xong vào khay thì Anna nghe tiếng Mira đi đâu về:

– Chị Anna đâu?

Chắc hẳn hai đứa bé đang ngồi như thường ngày trên tam cấp trước tiền sảnh.

– Chúng em chưa gặp chị ấy. Angtoanet đáp.

– Chị mong chị ấy đã chuẩn bị trà xong, chị đang chết đói đây này, các em vào xem có chị ấy trong bếp không?

Mira nói, giọng lạnh lùng, nhưng đó là cách cô ta biểu lộ nỗi lòng phiền muộn. Quẳng sách vở lên bàn, cô ta chạy vụt vào hành lang nhà bếp và hai đứa bé lê chân theo sau, uể oải, như thể không thiết gì ăn uống nữa .

Anna sốt ruột chờ cả ba chị em:

– Cuối cùng các em đã về. Các em không muốn ăn bữa chiều ư? Chị nghe tiếng các em về đã được một lúc kia mà.

– Chúng em không đói, chúng ta có ra vườn uống trà không?

Nhưng Mira cắt ngang lời Angtoanet:

– Chị Anna này, có một chiếc xe đẹp lộng lẫy đỗ trước nhà ta, chị có biết xe của ai không?

– Đúng, xe của ông John Milton đấy, nàng đáp giọng có phần bí mật. Cô em gái giật bắn người lên:

– Ô, ông ấy đến đây ư, chị Anna? cô ta hỏi mà không mấy tin là có thực.

Từ khi bố mất , Mira thay đổi rất nhiều, biết rằng gia đình sắp phải li tán, cô như không còn chú ý tới thế giới bên ngoài nữa và trí tưởng tượng không còn hoạt động như trước .

Anna bình tĩnh đáp:

– Anh ấy đã đến và hiện đang ở đây nữa cơ. Các em hãy nghe chị nói, chị có một tin quan trọng muốn báo với các em.

Rồi sau khi hít thở thật sâu để có đủ can đảm, nàng kể cho các em nghe buổi viếng thăm của John, báo tin quyết định của nàng và giải bày quyết định ấy có ý nghĩa ra sao đối với cả bốn chị em. Khi nàng ngừng lời, một bầu không khí sâu lắng bao trùm cả căn phòng, chỉ nổi lên tiếng đồng hồ tích tắc. Nhưng về ngạc nhiên kì thú nàng đọc được trong cả ba cặp mắt ngược nhìn mình, đối với nàng là phần thưởng quý giá nhất .

Mira là người nói đầu tiên và reo ầm ĩ:

– Tuyệt vời quá! Không sao có thể ngờ được đây là sự thật, chị Anna, tuyệt vời, tuyệt vời...cô ta vừa kêu vừa nhảy lên ôm cổ chị .

Rồi đến lượt hai đứa bé ôm hôn nàng, cả mấy chị em cùng khóc và cứ nhắc đi nhắc lại mãi mấy lời ấy bằng một giọng tràn trề hạnh phúc, Anna thì trước sau một mực:

– Đúng, tất cả các em đều sẽ cùng đến với chị...tất cả, tất cả. Chúng ta sẽ không phải xa nhau, các em sẽ không phải đến nhà bác Ella, Mira chưa cần phải đi làm việc ở một nơi nào cả .

Nàng quên rằng giờ uống trà đã qua đi từ lâu và người chồng tương lai đang chờ mãi ngoài vườn. Khi nàng chợt nhớ thì Mira và nàng trở về phòng, thoa một lớp phấn mỏng cho không còn dấu vết những giọt nước mắt, trong lúc hai đứa bé bưng khay ra vườn.

Lúc trở xuống, Anna thấy mấy chị em đã quây quần xung quanh John. Anh đang nói những dự định tương lai anh sắp đặt cho họ và cả ba chị em nhìn anh với những ánh mắt say mê, sững sờ.

Nàng cũng để anh giải quyết mọi chi tiết về hôn lễ theo ý anh. Thái độ nàng có vẻ hững hờ.

– Ba ngày nữa chúng ta sẽ làm lễ cưới, anh nghĩ là em muốn cưới ở nhà thờ chứ? Anh sẽ thu xếp; cái đó không khó đối với anh, anh cũng nghĩ là em muốn cưới trong phạm vi hết sức thân mật vì em mới chịu tang, có phải thế không?

Mọi người đều đồng tình, nhưng một lát sau Mira phản đối:

- Giá em được làm phù dâu, với một chiếc áo dài thật đẹp, một bó hoa và tất cả .
- Không, không được đâu, vì ba mà.
- Vâng vâng em biết, chị Anna tội nghiệp ạ, nhưng dẫu sao cũng thật đáng tiếc là đám cưới chị không tưng bừng, chị không bận áo dài satin trắng, không có những đóa hoa cam, một chiếc bánh gato thật lớn và đến ảnh cưới chị cũng không chụp.
- Nhưng chị không muốn những thứ đó tí nào.
- Tùy chị thôi, chị Anna, nhưng nếu em lấy John Milton thì em muốn như vậy. Mira cãi lại.
- Rất tiếc là không phải em lấy anh ta, quả thế thật. Anna lầm bầm không nghĩ ngợi.
- Cái đó chẳng hề quan trọng, Mira kết luận, cái quan trọng là anh ấy đã ở trong gia đình ta.

Và câu nói có phần ngây thơ ấy làm Anna vô cùng bối rối.

Tối hôm ấy, nghĩ tới chiếc áo dài màu xanh đã hơi bạc màu nàng sẽ bận ngày mai trong lễ cưới, một lần nữa Anna lại cho rằng thật tiếc là John không chọn Mira làm vợ. Giá như vậy thì em gái nàng sẽ thích thú biết bao cuộc sống anh mang lại cho nó với tiền bạc và tất cả những cơ hội ra mắt và trưng diện trong những bộ quần áo lộng lẫy, những cỗ xe hơi sang trọng.

” Còn đối với mình, chỉ mới nghe những cái đó là mình đã sợ. Giá còn sống thì ba nàng sẽ có những lời khuyên nhủ quý giá biết chừng nào. Ông cụ vẫn không ngớt chế diễu cung cách sinh sống và suy nghĩ của những kẻ chạy theo thời thượng. Anna vẫn còn nhớ ba nàng đã trả lời Mira về một ông khách bệnh nhân lừng danh:” Khi đến tuổi ba, Mira, con sẽ biết rằng lúc cầm kim tiêm cho một con người, bất luận người ấy là ai, một ông hoàng hay một người đốt than thì những giọt máu chảy ra vẫn là những giọt máu đào như nhau” .

Mira thích dạo chơi và gặp gỡ người lạ bao nhiêu thì cô chị lại sợ hãi cái đó bấy nhiêu. Bởi vậy mỗi khi thoáng nghĩ tới cái cực hình phải tiếp những người xa lạ, Anna lại nhớ tới câu nói của ba nàng để có đủ can đảm.

Trước hôm cưới, Anna hiểu là mình sắp phải đấu tranh chống lại sự dè dặt và bản tính thích cô độc của mình để tỏ ra là một người vợ đúng mực. Trong môi trường nàng sắp sống, nàng không có quyền để cho tính bẽn lẽn của mình khuất phục. Nàng sẽ phải xử sự với tư cách một bà chủ nhà thật sự. nàng không được để cho John thấy mình có vẻ ngốc nghếch hay rụt rè. ” Và đối với anh ấy, cũng không được như thế...”nàng nghĩ bụng, nhưng rồi quan hệ giữa họ với nhau sẽ ra sao sau những lời giao ước kì quặc này ?

Anh ấy và mình sẽ không phải là vợ chồng như thiên hạ, nàng thở dài, một tình huống thật lạ lùng và khó khăn .

Không bao giờ Anna hình dung mình lại ảo não đến thế trong ngày cưới. Quả là cho đến lúc này, khác với Mira, nàng chưa hề yêu bất kì người đàn ông nào nàng đã gặp, nàng không có thì giờ và trái tim nàng dành hết cho tình thương yêu ruột thịt và cho những người nghèo đói nhất. Chưa một người đàn ông nào làm lòng nàng thổn thức.

Vả lại, nàng không có cơ hội gặp gỡ các chàng trai. Vừa qua xảy ra chiến tranh và trong những gia đình mà nàng tiếp xúc ít có thanh niên, nàng không bận tâm về chuyện lấy chồng. Nàng biết là có ngày nàng sẽ gặp một người đàn ông, sẽ cùng người đó lập gia đình và sẽ có con. Điều đó thì có chứ và nàng thường hay nghĩ tới: nàng muốn có con, những đứa bé dịu dàng mốp mốp giống như Antony những đứa con của chính bản thân nàng. Nàng vẫn luôn luôn hình dung mang chiếc áo dài satin trắng và tấm khăn choàng cô dâu mẹ nàng trước kia đã từng mang, và hôm đó, cha nàng sẽ dẫn nàng tới trước bàn thờ. Nàng cũng còn nghĩ là nàng sẽ cầm một bó hoa hồng trắng hái trong vườn thay cho bó huệ cổ điển. Những ý nghĩ ấy thỉnh thoảng mới xuất hiện trong đầu óc nàng, chúng đọng tới một sự kiện đời thường mà không cần phải băn khoăn và rót cuộc thế nào cũng xảy ra.

Thực tại khác những điều nàng luôn luôn dự kiến biết chừng nào, nàng vẫn chỉ mặc chiếc áo dài như mọi ngày Chủ nhật, cha nàng đã mất, ông không còn có mặt để làm cho nàng yên lòng nữa.

” Mai mình sẽ làm vợ John Milton, nhưng mình hoàn toàn không biết gì về anh ấy cũng như anh ấy dường như hoàn toàn không biết gì về mình“, nàng thầm nghĩ, mình tin chắc anh sẽ rất tốt với mình và điều quan trọng hơn nhiều là tốt với hai đứa bé và Mira. Nhưng đâu phải là một cuộc hôn nhân mà chỉ là một sự mặc cả mà mình đã thoả thuận. Anh ấy với mình chỉ là những người bạn” .

Những nỗi niềm ân hận day dứt trong lòng cô gái và cả cái câu hỏi kinh hoàng này nữa” Nhưng tại sao anh ấy muốn lấy mình? Không sao hiểu được?”

Quả nàng không hiểu lí do của anh và...

” Anh là một con người cực kì tế nhị và thông cảm, tất cả thái độ của anh đối với gia đình mình cho đến nay đã chứng minh điều đó. Anh biết mình không phải là đứa chịu chấp nhận sự bố thí , anh hiểu mình muốn ở lại nhà một mình với mấy đứa em sau khi ba mất và anh cũng không giận những điều mình nói với anh trước kia về việc anh ở trong nhà mình. Dĩ nhiên anh tỏ ra rất thông cảm, đúng thế, nhưng như thế đã đủ hình dung cuộc sống chung một cách tỉnh táo chưa? Những lí do của John đối với mình có hệ trọng gì khi mà anh có vẻ hạnh phúc được lấy mình”. Anna kết luận trong tiếng thở dài.

— Anna, chị Anna, chị ở đâu?

Anna giật nảy mình, nàng vừa kịp nhận ra giọng nói của Mira thì cô gái đã chạy ào vào phòng:

— A, thì ra chị ở đây. Em băn khoăn không biết chị ở đâu, em chạy tìm khắp nơi mà, John đã đến kìa, anh ấy muốn gặp chị.

— John à?

— Vâng, anh ấy đi xe một mạch từ London, anh bảo em anh đến đây để gặp riêng chị. Chị biết không anh mang hoa đến cho chị dùng ngày mai, tuyệt vời chị Anna ạ, anh cũng cho riêng em một bó. Anh ấy nghĩ tới việc đó, thật dễ thương quá. Chị có thấy thế không?

Anna vội chạy đến trước bàn trang điểm chải lại tóc, không thấy nàng trả lời. Mira nói tiếp:

— Anh ấy bảo mang hoa tới hôm nay vì mai anh sẽ không gặp chúng ta trước khi đến nhà thờ, gặp như thế thì sẽ không đứng đắn. Chị Anna trước đây chị có nghĩ là anh mang hoa đến cho chị không?

— Không, chị không hề nghĩ. Có lẽ đó là lí do vì sao anh ấy hỏi chị sẽ mặc áo dài màu gì.

— Được, bây giờ chị xuống nhanh lên, anh đang ngồi trong phòng khách và bảo em là anh muốn gặp riêng chị.

Anna chậm chậm đi xuống, từ trên thang gác, nàng nhìn thấy bó hoa lớn đặt trên bàn trong tiền sảnh và nàng nhớ lại những vòng hoa phúng viếng cũng đặt chỗ ấy mấy hôm trước.

Nhưng nhìn kĩ Anna cũng nghĩ, đây là những bông hoa ngoại lai tuyệt đẹp, những bông hoa lan trắng, nhị hoa đỏ rực rất hiếm thấy, thuộc một giống hoa hết sức đắt tiền. Khó chịu vì sự sang trọng quá đáng ấy, nàng nghĩ thầm, “Lố bịch thật, những bông hoa kì cục, kiểu cách ấy rất không hợp đối với một đứa con gái như mình. Mình không thích những lối độc đáo ồn ào, mình là Anna Sippho, một cô gái hết sức bình thường và mình không muốn thay đổi nhân cách.” .

Nhưng vừa bước xuống cầu thang, nàng vừa cảm thấy mình lập luận một cách vô lí vì nhận làm vợ John, nàng đã nhận trở thành Milton phu nhân như Angtoanet đã từng bảo nàng.

Nàng không nhìn thấy ngay bó hoa thứ hai Mira để trên ghế sau khi cởi dây ra. Những bông hồng vừa hé nụ tuyệt đẹp, màu hoa dịu dàng.” Hoa hợp với Mira quá chừng” Anna thầm nghĩ, nàng sung sướng mỉm cười và mở cửa phòng khách.

John đứng chờ ở giữa phòng, anh nhanh nhẹn quay lại dang rộng hai tay, bước ba bước qua gian phòng, một nụ cười rạng rỡ trên môi:

— Anh tới bất ngờ phải không em?

— Đúng thế, em không nghĩ là được gặp anh hôm nay. Nàng đáp với một vẻ thân thiện có phần xã giao mà ngay sau đó nàng ân hận .

John nhìn nàng, nét mặt bối rối trong thấy:

— Lúc đầu anh định gọi điện báo trước cho em, nhưng anh vội ra đi quá. Anh không có ý định ở lâu, anh không muốn làm phiền em.

—Ồ không, anh không làm phiền em tí nào, hành lí em đã soạn xong, và bao giờ em cũng vui mừng được gặp anh.

Lần này anh nhìn vội nàng với một ánh mắt tự ái mà nàng nhận ra, nhưng không nói gì hết, anh chỉ lấy ở túi ra một hộp đựng nữ trang bằng da màu hồng đưa cho nàng:

— Anh không muốn chờ đến mai mới đưa em cái này.

Mở hộp ra, Anna thốt lên:

—Ồ tuyệt vời .

Chưa bao giờ nàng nhìn thấy một viên đá quý to như thế, màu nó xanh như bầu trời mùa hạ, xung quanh là những hạt kim cương lấp lánh.

— Nhẫn cưới của em đấy, anh nói gọn.

—Ồ đáng lẽ anh không nên tặng em một món quà như thế, nhẫn này đẹp quá, nhưng...

— Không có “nhưng”, John sôi nổi nói. Nó là một viên lam ngọc, lam ngọc tượng trưng cho tình bạn, em biết chứ?

Ngờ có một ẩn ý gì sau những lời nói ấy Anna vội ngược mắt lên, nhưng anh nhìn đi chỗ khác.

— Bây giờ, em đưa tay đây, anh đeo nhẫn cho em, anh nói, giọng trang nghiêm.

Nàng đưa bàn tay, ngón tay dài thon thả, nhẫn hơi rộng và xoay xoay dưới sức nặng của viên lam ngọc trong suốt, những tia lấp lánh của ngọc như thể hàm chứa một lời hứa hẹn tình bạn vững chãi và chung thủy.

— Cảm ơn anh, nàng nói gọn.

Nàng không biết nói gì thêm, nàng nghĩ giá là Mira thì cô ta sẽ làm gì; chắc hẳn cô em gái nàng sẽ vui sướng đến mê ly. Nhưng nàng thì quá rụt rè, nàng chỉ nhắc lại trong khi nhìn viên ngọc:

— Nhẫn đẹp quá.

— Anh vui sướng thấy nó làm em vui lòng, John đáp rồi lại thọc tay vào túi áo - Anh cũng mang đến cho em những chiếc trâm và bông tai đồng màu đây.

Anh mở những hộp da màu hồng; mấy thứ nữ trang lấp lánh muôn màu.

Anna vẫn luôn nghe theo lí trí , phản đối:

— Nhiều quá, anh John, em không dám nhận đâu.

— Người ta sẽ nói thế nào nếu vợ anh không mang nữ trang.

Lời nói của anh vang lên bên tay Anna như một lời trách móc và nàng phải tự kìm chế mình để đáp:

— Vâng, đúng thế, em quên khuấy đi mất.

John vẫn cầm những viên lam ngọc trên tay nhưng nàng không đụng tới; thậm chí cũng không hề có ý định đeo thử.

Một lát sau John đóng hộp lại và đưa cho nàng:

— Thôi em cầm lấy, có lẽ em thích đeo vào ngày mai.

—Ồ vâng, đúng là như thế, em cảm ơn anh.

— Tốt lắm và em sẽ thấy bó hoa cô dâu trong tiền sảnh. Anh mong nó cũng làm em vui lòng. Hoa lan đấy: những đóa hoa giống em, anh vừa nói vừa đi ra.

Anna đắm đắm nhìn anh, nhưng anh đã ra tới gần cửa. Anh ngoảnh lại nói:

— Tạm biệt Anna, hẹn ngày mai, ở nhà thờ.

*

— Guyriver đây rồi. John báo tin và dừng xe lại trên đồi.

Anna ngẩng nhìn toà lâu đài nổi tiếng sừng sững trước mắt.

Trời đẹp tuyệt vời, gió lay động lá cành. Toà lâu đài chan hoà ánh nắng phản chiếu trong các hào nước và những viên đá xám trên các bức tường thành lấp lánh dưới nắng mặt trời. Những con thiên nga lớn màu đen lượn trên mặt nước, giữa các vòm cầu.

Anna kinh ngạc đến sững sờ. Quả là một khu lâu đài như trong truyện thần tiên. Không có sự đối xứng nào về kiến trúc ngôi nhà đã được trùng tu nhiều lần qua các thế kỉ. Hàng chục ô cửa sổ nhỏ có thanh ngang ở tất cả các độ cao phản chiếu tia nắng mặt trời qua những lớp kính lỏng lẻo; những ngọn tháp và lầu canh dựng lên hầu như ở khắp nơi.

Giọng nói của John kéo nàng ra khỏi cơn mê:

— Em thấy thế nào, em có thích không? anh hỏi nàng giọng hầu như lo lắng.

Anh ngoảnh sang nhìn nàng.

— Đẹp quá, nhưng ai cũng phải nói như thế cả, nàng vội vã nói thêm để không làm anh thất vọng.

Chắc hẳn anh mong nàng nói khác kia, vì im lặng, anh nổ máy và cho xe chạy từ từ, về tập trung, như thể đang đau khổ. Anh lái xe như thế từ khi ở London ra đi và Anna tự hỏi vì sao như vậy “Phải chăng vì ngồi với anh ấy trong xe” nàng mơ màng nghĩ bụng.

Nàng đã phản đối khi anh muốn cầm lái, nhưng anh đáp:

— Anh ghét ngồi ở ghế sau, đầu sao thì anh cũng không thích có người hầu đi theo. Anh chỉ muốn đi đường một mình với em thôi, Anna ạ.

Nàng chẳng biết trả lời ra sao cả, nhưng nhiều lần dọc đường, nàng có cảm giác căng chân làm anh đau đớn.

Ngay hôm sau hôn lễ, hai người rời Liton Copon và sáng sớm đáp xe lửa đi London. Cuộc hành trình rất vui vẻ, Mira và hai đứa bé chuyện gẫu không ngớt. Mãi về sau Anna mới nhớ lại là John hoàn toàn im lặng. Lúc bấy giờ nàng không chú ý vì nàng rất thoải mái bên cạnh các em, còn khi ở nhà thờ thì nàng cảm thấy e ngại khủng khiếp.

Sáng hôm ấy, vừa ngủ dậy sớm, nàng bỗng cảm thấy một sự uy hiếp như thể có một con vật săn sàng nhảy bổ lên người nàng từ một góc phòng. Rồi nàng nhớ lại mình sắp lấy chồng, nàng nhảy ra khỏi giường, chạy ngay tới cửa sổ để hít cho căng lồng ngực không khí mát lạnh buổi sáng. Nàng có cảm giác ngạt thở.

Ba chiếc hộp da màu hồng vẫn ở trên mặt bàn trang điểm, nàng cố tập trung tư tưởng, những viên lam ngọc cực kì đẹp, lộng lẫy tới mức hầu như làm nao lòng một cô gái vốn toàn bộ tư trang chỉ có sợi dây chuyền hôm chịu lễ rửa tội, một chiếc vòng tay và chiếc trâm bằng vàng xưa kia là của mẹ nàng.

” Dĩ nhiên đã là vợ của John Milton thì phải có nữ trang, mình phải làm vinh dự cho anh và nếu không trang sức đầy đủ là không thỏa đáng. nhưng mình muốn anh chờ đợi ít lâu nữa hãy cho mình món quà đó thì hơn”.

Cho tới hôm ấy, nàng vẫn có quyền không nhận quà của John. Nàng giận anh đã vội lợi dụng tình thế để tặng quà, nàng thấy cử chỉ ấy có phần không trung thực thế nào ấy, dĩ nhiên anh không thể không tặng nàng nhẫn cưới. Nhưng Anna sợ món nữ trang quá sang trọng ấy báo hiệu sự phụ thuộc sau này của nàng.

Nàng thay nhanh quần áo và xuống bếp rất sớm để lo bữa ăn sáng, như nàng đã từng làm hàng trăm lần trong đời mình, và khi Mira vào bếp tươi mát như mùa xuân tuy còn ngái ngủ thì mọi thứ đã sẵn sàng.

- Em không hiểu vì sao John và chị lại muốn tổ chức cưới sớm thế, cô ta lâu bầu, giá cưới vào buổi chiều thì hơn, bọn em còn có thời gian trang điểm.
- Chúng ta sẽ có đủ thời gian thôi, Mira ạ, Chúng ta có quá nhiều áo quần đâu mà lo, sẽ chọn lựa xong ngay thôi.
- Hễ tới London là em sẽ mua mấy chiếc áo dài, John bảo là em có thể mua và anh ấy cũng đã cho em ít tiền.

Cô ta nói giọng khiêu khích, và Anna hiểu rằng chắc hẳn hai anh em họ đã bàn riêng với nhau không ít việc mà không cho nàng hay vì sợ nàng phản đối. Nàng có phần giận John không hỏi ý kiến mình, nàng thấy người chăm sóc áo quần cho Mira và quyết định những khoản tiền cô ta được tiêu pha, chính là nàng, chứ không phải một ai khác. Rồi nàng nhớ lại dự định của John và của mình: Mira sẽ ở lại London 2,3 hôm trong lúc nàng ở Guyliner với chồng, vì vậy nàng không nói gì hết.

Yên tâm thấy Anna im lặng, Mira vội nói tiếp:

- Chị khỏi lo, em sẽ không tiêu pha quá đáng đâu.Ồ Anna tuyệt thật, chị không thấy thế hay sao, không ai có thể gặp may hơn chị.

Anna đáp với giọng ít nghiêm nghị:

- John rất hào phóng, quả thế thật, chị mong em chớ quên cảm ơn anh ấy, Mira nhé.
- Anna, chị biết em chứ, em đã nhảy lên ôm cổ anh ấy, đúng là như thế.

Anna trầm ngâm, dĩ nhiên giá John tặng nó những viên lam ngọc thì nó có thái độ hoàn toàn khác mình. Nó sẽ không lặng im mà sẽ tíu tít cảm ơn và quả John đáng được cảm ơn như vậy. Sự dè dặt của nàng giờ đây khiến nàng ân hận nhưng đã quá muộn.

Ngay sau bữa ăn sáng, nàng vội trở về phòng để sửa soạn, mặc xong chiếc áo dài màu xanh, nàng ngẩng ngó trong tấm gương lớn: vẻ mặt âu sầu của mình khiến nàng cũng phải ngạc nhiên. Nàng tự nói với mình, giận dữ ” Mình có bộ mặt đưa tang” và không thể kìm nén mình, nàng kêu to:

- Quả thật, mình không hiểu vì sao anh ấy lại thiết tha cưới mình đến thế.

Rồi mang bông tai và cài trâm lam ngọc, nàng đội chiếc mũ nhỏ xinh xắn bằng tuyen màu xanh cô em gái vừa khâu xong tối hôm trước. Nàng ôm bó hoa lan, nàng cảm thấy đã sẵn sàng. Những đóa hoa ngoại lai màu hồng và màu trắng hình như chính là biểu tượng cuộc đời nàng sẽ sống từ nay. Nàng không biết gì về cuộc đời ấy cả nhưng nàng lo sợ. Liệu sự hào phóng của John có bao giờ có thể làm nàng trở thành một người đàn bà khác không?

Những tiếng kêu trầm trồ và sững sốt của Mira khi bước vào phòng làm nàng dứt khỏi dòng suy nghĩ:

- Anna chị lộng lẫy quá, tuyệt vời.

Nàng hiểu là những bông hoa và nữ trang John tặng nàng để trang điểm đã che khuất vẻ khiêm nhường trong y phục của mình. Chúng khiến nàng có vẻ thanh nhã khác thường mà thậm chí nàng không hề tưởng tượng. Những viên lam ngọc như truyền cho nàng vẻ lấp lánh của chúng và làm thay đổi đến cả nét mặt của nàng nữa.

Nàng soi gương và không còn nhận ra hình dáng cô gái dịu dàng và run rẩy trong gương, cô dâu tương lai đang xúc động chờ đón người yêu.

Một lát sau, trên đường đến nhà thờ, Anna nghĩ bụng: ” Mình nằm mơ, vô lí thật”. Nàng có cảm giác như bị lừa dối, John đề nghị cho tài xế mang xe tới đón, nhưng nàng muốn kín đáo đi bộ trên con đường làng.

Nàng không muốn một ai biết mình đi lấy chồng, John hứa làm mọi điều cần thiết với ông mục sư để hôn lễ được giữ kín. Thế nhưng khi họ đến nhà thờ thì tin đám cưới đã được lan truyền một cách bí mật và một số kẻ tò mò đã tụ tập.

Mặc dầu vậy, bầu không khí trong nhà thờ vẫn êm đềm tĩnh mịch. Mục sư là người đã từng biết Anna từ lâu, và vừa mới an táng cha nàng mấy ngày trước. Ông hành lễ giọng vừa yêu thương vừa xúc động, như

thể một người cha nói lời từ biệt với một đứa con. Nhưng mặc dầu không khí thân mật và quen thuộc của nhà thờ, tất cả đối với nàng vẫn như huyền ảo.

Khi thấy John, nàng bỗng kinh hoàng như người mất trí” Mình không thể, không thể lấy anh ấy” đầu nàng như muốn vỡ tung, nàng muốn kêu to lên và bỏ chạy, chạy trốn cuộc đời mới đang chờ đón mình, chạy trốn John.

Rồi bỗng nhiên nàng như thể trở thành một người khác, nàng không còn là con bé Anna ngày nào mà là cô gái xinh đẹp, trang nhã vừa được Mira ngợi ca và đang ôm trong tay bó hoa lan sang trọng và biết mang những thứ trang sức vương giả bằng lam ngọc. Cô gái ấy can đảm bước về phía John và đưa tay cho anh.

Anh siết chặt tay nàng và hỏi:

– Ổn cả chứ em?

Nàng những muốn kiên quyết trả lời là nàng sẽ không thực hiện dự định của họ, dù có phải là tình thương đối với mấy đứa bé chẳng nữa.” Tôi không biết gì, không biết một tý gì về anh ấy cả, để cho tôi đi, cho tôi đi”. Nhưng thay vì những lời nói ấy, nàng chỉ đáp lí nhí:

– Rất tốt, cảm ơn.

Nàng cúi đầu xuống trước ánh mắt anh tìm gặp ánh mắt nàng trong lúc một cánh tay khoát cánh tay nàng và dẫn nàng tới trước bàn thờ. Nàng tuân theo buổi hành lễ và làm mọi cử chỉ quy định như một con rối. Trao bó hoa cho Mira, nàng đưa bàn tay cho John để anh đeo chiếc nhẫn cưới vào ngón tay. Rồi trả lời những câu hỏi theo nghi thức bằng một giọng nói thờ ơ. Nàng có cảm giác ớn lạnh.

Cuối cùng hai người đứng trước quyển sổ giá thú to tướng và lần cuối cùng nàng kí cái tên con gái của mình.

Giọng ông mục sư, nàng nghe như trong một giấc mơ :

– Anna cầu chúa ban phước lành cho con, Cha mong người ban cho con niềm phúc.

Ông âu yếm siết tay nàng và vỗ vai nàng nói thêm ” Con sẽ để lại thương nhớ cho mọi người” .

Và quay sang nói với John:

– Anna bao giờ cũng hay giúp người, ông không thể biết đâu, ông John ạ, cả làng sẽ tiếc nhớ cô ấy đấy.

Nàng không nghe thấy câu trả lời của John vì các em nàng tỏ vẻ sốt ruột. Nàng lần lượt ôm hôn Mira, Antony, Antoanet. Cô bé nói giọng trách móc:

– Sao chị lại nói nhỏ thế? Chúng em như không nghe tiếng chị. Nhưng anh John thì tuyệt vời có phải thế không Antony?

Hai đứa bé kiêu hãnh ngăm nhìn John, Anna hiểu chúng bắt đầu quý trọng ông anh rể như một người anh hùng và nàng cảm thấy có phần bị mất mát: cho đến hôm nay, nàng chưa hề có địch thủ trong trái tim mấy đứa bé. Tuy không dám nói ra, nhưng nàng không thật bằng lòng với sự phấn chấn quá mức ấy.

Tất cả mọi người vừa ngồi vào xe để ra ga thì John báo tin:

– Các em biết không, anh đã đặt một tiệc nhỏ để đón chúng ta ở London.

– Anh không quên chiếc bánh ngọt đám cưới chứ?

– Mira, khi biết anh kĩ hơn, em sẽ thấy anh không bao giờ quên gì hết, anh đáp, giọng đượm chút chế diễu dễ thương.

– Em sẵn sàng tin anh, anh chu đáo thật.

Mira say sưa ngăm nhìn bó hoa hồng của mình.

John không dám nhìn Anna, nhưng chú ý tới cử chỉ của Mira:

– Cả hai chị em nên bỏ hoa vào trong xe, anh chắc là chị Anna sẽ khó chịu nếu người ta biết chị vừa kết hôn.

Mira chọn một bông hồng găm vào áo lót:

– Em mong người lái xe không đánh mất hoa của em dọc đường. Em thiết tha như vậy vì anh thấy đây đây là lần đầu tiên em được tặng một bó hoa như thế anh John ạ.

– Ở Liton Copon không có thanh niên ư?

– Đúng là có chỉ có một, một anh chủ trại ấy mà, anh ta say mê chị Anna từ nhiều năm nay.

John quay về phía Anna:

– Thế mà anh không biết có tay địch thủ ngày xưa ấy.

– Mira có những ý nghĩ thật điên rồ, Anna thốt lên bực mình cảm thấy xấu hổ hết chỗ nói.

Nhưng Mira vẫn không chịu ngồi im, cô ta hăng hái nói:

– Không đâu, chị Anna, em biết điều em nói chứ, vả lại chàng trai ấy đã rất có ích cho chúng ta: trong những ngày chiến tranh chúng ta vẫn có ngũ cốc cho gà và lợn thế nữa, chúng ta có khoai tây trước mọi người.

– Ô, Ô, anh thấy mình phải chăm lo cho uy tín của mình thôi, John nói vui.

– Anh ta làm sao cạnh tranh với những viên lam ngọc của anh được, anh biết chứ. Mira ngay thơ đáp.

Bực mình, Anna cắt ngang lời em, với một giọng gay gắt mà sau đó nàng ân hận:

– Em nói những lời thật ngu ngốc.

Nàng cảm thấy khó chịu nhưng nhẹ nhõm trong lòng khi xe vào tới sân ga.

Họ đến nhà John vào giờ ăn trưa, một ngôi biệt thự đồ sộ có cổng ra vào thanh nhả ở quảng trường Beccolây. Anna thật sự bối rối khi vừa đặt chân lên thềm, nàng thấy từ trong phòng lớn bước ra vô số kẻ hầu người hạ đón chào. John sốt sắng giới thiệu người đầu bếp già:

– Bác Trave đã ở trong gia đình anh hơn 30 năm, anh nói giọng hết sức tình cảm, có đúng thế không Trave? Tôi không nhầm chứ?

– Đúng thế thưa ông John. Mọi người trong nhà ủy thác tôi dâng lên ông và bà những lời chúc mừng hạnh phúc và ngợi ca của chúng tôi.

– Cảm ơn bác Trave, chúng tôi rất cảm động, phải thế không Anna?

– Phải...rất cảm ơn. Anna bối rối đáp và bắt tay người đầu bếp già.

Không hiểu do đâu, cô gái cảm thấy bớt xa lạ, những người hầu mỉm cười với nàng, phần lớn họ đều có tuổi và những lời chúc tụng của họ làm giảm bớt bầu không khí trang trọng. Ngôi nhà âm u, các căn phòng trần cao, và trong khung cảnh ảm đạm ấy Anna cảm thấy có phần thoải mái.

Trong phòng ăn lớn lộng lẫy, nhìn thấy chiếc bàn đồ sộ lấp lánh những đồ vật bằng bạc có khắc chạm gia huy của dòng họ Milton với những bình cũng bằng bạc và những cốc nước trái cây, hai đứa bé đứng lặng im. Chính giữa bàn đặt chiếc bánh ngọt khổng lồ ba lớp được ướp lạnh, ở giữa bánh có tô điểm bằng những chiếc chuông nhỏ màu lục.

– Anh buộc phải đặt người ta làm chiếc bánh này, John giải thích với Anna, giọng không vui - Cô nấu bếp không có thì giờ tự tay làm lấy, cô ta rất lấy làm tiếc vì anh vẫn hứa để cô ta làm chiếc bánh cưới cho anh.

– Chúng ta có thể chờ và ăn bánh đó về sau, Anna đáp.

– Thế còn hai em nhỏ, chúng có thể thất vọng.

Nhưng John có vẻ sung sướng khi nghe những tiếng reo hò của chúng:

– Phải mất nhiều thì giờ mới ăn hết mọi thứ. Angtony tuyên bố .

– Phải ăn bữa chính trước đã, nếu không các em chẳng còn bụng đâu mà ăn tôm hùm, gà tơ và kem nữa đâu. Anh nhớ các em thích những món gì, các em thấy không?

Anna mỉm cười, nhưng giờ đây, nàng phải ngồi đối diện với anh ở phía đầu bàn, trong lòng ngại ngùng.

Trave rót ngay rượu sâm banh trước khi mang món ăn đến, John nâng cốc chúc mừng Anna:

- Cô dâu muôn năm. Anh nói trước khi đưa cốc lên môi.
- Anh phải nói khác cơ, ít ra anh cũng phải chúc chị ấy may mắn . Mira phản đối.
- Không, đó là việc của em.
- Thế thì được, chúc cho hai con người tốt nhất đời mãi mãi cùng nhau sống hạnh phúc.

Trong lúc đó hai đứa bé đã uống cạn cốc mà may sao Trave chỉ rót có phân nửa.

” Giá mình yêu anh ấy thì sung sướng biết chừng nào” Anna âu sầu nghĩ bụng.

Ý nghĩ đó bám riết nàng suốt cả ngày, John đưa mọi người đi xem khắp nhà, anh vui vẻ chuyện trò với hai đứa bé nhưng tránh nói trực tiếp với Anna. Anh giới thiệu viên thư kí Dawson Baclay, một chàng trai dễ thương. Anh ta hứa sẽ trong nom mấy đứa nhỏ trong lúc John và Anna vắng mặt. Ngay sau đó hai người đi Guyliner bằng xe riêng.

” Giá mình có thể yêu,...giá mình có thể yêu“. Suốt dọc đường mấy từ đó như hòa vào tiếng động cơ và mỗi vòng bánh xe cũng như nhắc lại: ”giá mình yêu anh ấy..” .

Anna thầm tự rửa mình trong bụng là con ngốc, nhưng vô ích: Những từ ấy vẫn lẩn vẩn trong óc. Nàng cố quên chúng đi bằng cách gọi chuyện chẳng có đầu có đuôi gì cả. Một lát sau, những câu trả lời đúng đắn của John làm dịu nỗi hoang mang của nàng, và nàng suy nghĩ, không phải không có phần kinh ngạc. ” Anh ấy hoàn toàn trông có vẻ hạnh phúc...Tất cả ước mong của anh là có một người bạn đời. Anh không mong muốn gì khác ngoài tình bạn. Dĩ nhiên cái đó thì mình có khả năng mang lại cho anh. Mình không hiểu vì sao anh lại chọn mình, chứ không phải một người khác. Với thời gian, rốt cuộc mình sẽ hiểu vì sao anh vui sướng có mình bên cạnh...”

6. Chương 6

Xe chạy khá lâu, sau khi ra khỏi ngoại ô, xe rời bỏ những con đường lớn xe cộ tấp nập và lăn bánh trên những con đường nhỏ yên tĩnh.

Những cây hồng hoang ở bờ rào xung quanh các cánh đồng đã nở hoa và trong các đồng cỏ, cỏ mọc cao đã lác đác hoa đủ các màu sắc.

- Chúng ta gần tới nơi rồi. Em có mệt không? Cuối cùng John lên tiếng.
- Không sao cả nhưng em băn khoăn cho chân anh.
- Không, ổn cả thôi. Anh không nghĩ tới nó nữa, không có gì chán ngán hơn là phải nghe nói về thương tật của mình.
- Trừ phi nghe nói về thương tật của người khác. Anna cãi lại mà không hiểu vì sao.
- Anh mong đây là lần cuối cùng nghe em nói tới điều đó. John ngạc nhiên kêu lên.
- Đối với em lại khác, em nghe nói tới điều đó luôn.
- Anh cũng nghĩ như vậy, anh có ngay cảm giác em là người có lòng trắc ẩn, anh thấy em như vị thiên thần có nụ cười xót thương trong nhà thờ.
- Ý nghĩ kì cục thật. Anna phản đối.
- Vì sao? Em có vẻ như thế lắm kia mà. John dịu dàng nói và quay sang nhìn nàng.

Anna bỗng đỏ mặt, nàng muốn hỏi anh nghĩ về nàng thế nào, nhưng nàng rụt rè không dám hỏi.

Im lặng. Nhưng một lát sau, John reo lên và dừng xe lại:

— Guyliver đây rồi .

Đi qua một chiếc cầu treo, xe dừng lại dưới một cây sồi khổng lồ giữa một cái sân trồng đầy hoa. Hai bên cửa đặt những chiếc bình lớn bằng đá trồng cây mỏ hạc đỏ. Tòa lâu đài sừng sững cao ngất trên đầu họ, nước trong xanh và phản chiếu mọi vật xung quanh khiến người ta không biết đến đâu thì hết con hào bao quanh lâu đài và từ đâu thì bắt đầu vườn hoa.

Anna bàng hoàng khiếp hãi và hạ thấp giọng hỏi:

— Anh không để em lại một mình chứ?

— Không, dứt khoát không. Anna, em không phải là người đầu tiên xúc động như vậy khi tới Guyliver lần đầu tiên đâu. Tòa lâu đài cũng giống như lịch sử nước Anh: phải nhấm nháp nó từng giọt một. John đáp trong lúc vẫn ngồi trước tay lái. Anh nhìn nàng và mỉm cười. Giọng anh làm nàng yên tâm. Anna hiểu anh muốn để cho nàng có thì giờ bình tĩnh trở lại và nàng biết ơn anh không vội giục nàng xuống xe. Thế nhưng khi vừa đặt chân xuống đất, nàng bỗng rùng mình.

— Anh đã bảo em là chúng ta tới nơi vào buổi chiều. John giảng giải. Nhưng chúng ta vẫn không thoát khỏi những lời chúc tụng tối nay đâu. Tôi ở trong nhà muốn được gặp và giới thiệu với em.

— Em sợ việc đó lắm.

— Anna, em đừng sợ. Em không phải nói gì nhiều đâu, chỉ mấy lời cảm ơn là đủ...và anh tin chắc em sẽ biết cảm ơn một cách hết sức dễ thương.

Anh mở cửa và dẫn Anna vào một căn phòng thênh thang. Nàng đứng sững trước sàn nhà lát cẩm thạch lộng lẫy, những lớp gỗ khắc chạm phủ trên tường nhà, những giá vũ khí thuở xưa, những bậc tam cấp đồ sộ bằng gỗ sồi với những đề trụ chạm hình sư tử gia huy của dòng họ. Những tấm kính màu ở ô cửa sổ, cảnh tranh tối tranh sáng, bầu không khí tĩnh mịch, và tất cả gợi những ngày xa xưa. Anna sững sờ tới mức không nghĩ là mình về tới nhà mình nữa. Nàng đứng lặng im.

— Em chờ một lát, để anh bấm chuông gọi Baker, John nói với nàng để cố làm nàng yên tâm. Em đã biết Trave ở nhà từ lâu, nhưng Baker cũng từng ở đây từ thời ông nội anh. Ông đã 80 tuổi và điếc hoàn toàn. Nhưng ông không muốn về nghỉ và bảo là chỉ rời Guyliver khi nằm trong áo quan.

Anna hoàn toàn như sống trong giấc mơ. Trong lúc John đưa nàng đi xem tòa lâu đài, trong lòng Anna rộn lên không biết bao nhiêu cảm xúc hỗn độn nàng không sao phân tích nổi. Những dãy hành lang dài, những hàng lan can hẹp, những căn phòng mênh mông, những lớp sàn bóng loáng, trướng phủ tường, áo lưới sắt, giá vũ khí, những tấm thảm nổi tiếng của Pháp nàng chưa từng thấy và cũng chưa từng hình dung bao giờ, tất cả nối tiếp nhau và xen lẫn vào nhau trong trong tâm trí nàng.

Về sau này, nàng không bao giờ nhớ lại được chính xác buổi thăm viếng Guyliver đầu tiên ấy, mà chỉ nhớ là John giới thiệu tất cả những thứ đó một cách kiêu hãnh và âu yếm và cố gắng làm cho nàng rồi cũng quý mến chúng. nàng cố ra sức tập trung sự chú ý nhưng không được. Tất cả vẫn mơ mơ hồ hồ trong trí nàng. Tòa lâu đài và những thứ quý giá của nó quá kì dị, quá lộng lẫy và nàng mỗi lúc một thêm rụt rè.

Bà mẹ John đi vắng.

— Phu nhân nghĩ là ông thông cảm, Baker nói với John, bà không thể vắng mặt ở cuộc họp Hội chữ thập đỏ chiều nay. Cụ phải phát biểu ý kiến và không muốn làm cho những người có mặt phải thất vọng.

— Tôi hiểu lắm, John đáp, chúng tôi muốn đi xem khắp lâu đài trước khi uống trà. Cụ cho chúng tôi uống trong phòng ăn nhỏ, cụ Baker nhé.

— Phu nhân ra lệnh cho tôi dọn trà cho ông trong phòng khách. Baker ngập ngừng đáp.

— À được rất tốt, để chúc mừng em đẩy Anna. John vừa nói vừa quay sang phía nàng.

— Uống trà trong phòng khách à? nàng ngạc nhiên.

— Phải, phòng khách là phòng dành riêng cho những dịp long trọng; đám cưới, đám tang, hoặc những buổi nhà vua viếng thăm. Em sẽ hiểu lí do khi em đến đây.

Quả là Anna hiểu, đó là một căn phòng rộng thênh thang mà nàng chưa hề thấy bao giờ theo một lối kiến trúc đặc biệt.

— Một tấm gương nghệ thuật kì dị hoàn hảo. John lưu ý Anna.

Nhưng nàng vẫn như bị thôi miên trước đồ gỗ sơn son thếp vàng, trước vô số tranh ảnh trong khung khắc chạm, những tấm gương lớn phát ra những tia sáng lung linh trong lúc phản chiếu những cây đèn nền bằng pha lê. Đâu đâu cũng thấy hoa, hoa trên tất cả các mặt bàn, hoa trong những chiếc bình lớn trên mặt đất trong các góc nhà, mỗi bình được bố trí sao cho nổi bật hoa huệ trắng, hoa lan và cẩm chướng đủ màu sắc.

— Mẹ anh say mê nghề trồng hoa và những việc khác. Thực tế cụ thông thạo mọi việc, John giải thích khi nhìn thấy người bạn đời tỏ vẻ ngạc nhiên.

Anna cảm thấy rùng mình:

— Anh hãy nói cho em nghe thêm về mẹ.

— Mẹ anh là một người đàn bà phi thường. Anh hi vọng mẹ và em sẽ rất hợp nhau.

Bỗng nhiên một nỗi lo sợ mới lại dâng lên trong lòng Anna, quá lo lắng về những vấn đề của riêng mình, từ bấy lâu nay, nàng phó mặc mọi việc cho John. Lấy lại bình tĩnh nàng ấp úng:

— Anh đã...anh đã nói với mẹ về chúng ta...lúc nào chưa?

— Anh đã viết thư cho mẹ, John đáp gọn.

Anh dấu nàng một điều gì đó, nhưng nàng không kịp nghĩ ngợi vì cửa mở ra, một người đàn bà nhỏ nhắn mặc đồng phục Hội chữ thập đỏ bước vào:

— John thân yêu của mẹ, mẹ rất tiếc không được đón các con, chắc Baker đã chuyển lời của mẹ, mẹ không thể không đến dự cuộc họp, người thư kí vẫn gửi giấy mời sai như thường lệ...

John bước về phía mẹ, cúi người đặt một cái hôn nhẹ lên má mẹ rồi dẫn bà tới trước mặt Anna:

— Thưa mẹ, con xin giới thiệu Anna với mẹ.

Cô gái đĩnh ninh gặp một người đàn bà cao lớn giống John, nhưng vừa nhìn qua, nàng đã hiểu là tính cách của bà mẹ chồng không có liên quan gì với thân hình nhỏ bé của bà. Bà là một người đàn bà kiên định biết rõ mình muốn làm gì.

Milton phu nhân bắt tay nàng:

— Anna, mẹ nghĩ là mẹ chỉ còn việc chúc con hạnh phúc. Bà nói.

Nhưng giọng nói của bà không biểu lộ nhiệt tình và khoan dung.

Anna chắc hẳn phải nhớ suốt đời cái ngày đầu tiên ở lâu đài Guyriver. Nàng tưởng như trải qua một cơn ác mộng vô tận làm cho con người tê liệt vì kinh hãi và có cảm giác sẽ không bao giờ có thể thức tỉnh để thoát khỏi nỗi khiếp sợ nữa.

Một số người vẫn luôn luôn có cái khả năng tai hại là làm cho Anna khiếp hãi tới mức nàng co mình lại với ý thức về sự vô nghĩa của bản thân mình để ẩn náu trong một sự im lặng cố chấp. Milton phu nhân thuộc loại người đó. Vừa bước chân vào phòng khách, Anna thấy rõ ràng thái độ ác cảm của bà sau ánh mắt lạnh lùng, xoi mói và sự chê bai kín đáo trong giọng nói cao sang.

— Bây giờ, chị nói cho tôi biết về chị đi. Bà nói như ra lệnh.

Cô gái bối rối đến sững sờ nhìn John với ánh mắt cầu cứu.

Anh can thiệp ngay:

— Con nghĩ là mẹ đã đọc thư, trong đó con đã thưa rõ về Anna, anh nói giọng đượm chút trách móc.

– Đúng, bà mẹ trả lời, giọng quỳn uy, mẹ đã đọc và mẹ phải nói là mẹ đã hết sức kinh ngạc...đúng ra là mẹ choáng váng.

– Thừa mẹ con cũng có phần lo ngại như vậy. Vì Anna vừa chịu tang nên phải tổ chức hôn lễ của chúng con trong phạm vi hết sức thân mật, và con tin chắc là mẹ thông cảm.

– Mẹ lấy làm tiếc là mẹ không thể hiểu vì sao con lại phải hành động vội vã như thế. Lẽ ra Anna rất có thể đến ở đây vài tháng, sau đó các con tổ chức lễ cưới theo đúng tập tục và với những nghi thức thích hợp .

Giọng nói lạnh lẽo như băng giá.

– Ồ hôn lễ đã được tổ chức theo nghi thức rất thích hợp, thưa mẹ, John đáp giọng nói đượm chút hài hước.

Dường như không nghe anh nói, bà mẹ lạnh lùng nói tiếp:

– Vả lại, John này, không phải chỉ liên quan đến một mình mẹ mà thôi, đối với mẹ, đó chỉ là một chi tiết, nhưng còn có những người mà con phải chú ý do vị trí của mình: bạn bè, tá điền, chủ trại và nhất là cử tri của con. Phải hành động theo đúng địa vị , như người ta vẫn nói chứ. Con quên mất điều đó rồi. Đó là điều mà mẹ cho là nghiêm trọng. Mẹ lo, thậm chí rất lo tất cả những người đó có thể nghĩ thế nào đó về hành động của con.

– Con cho là cái đó chỉ cung cấp thêm một đề tài chuyện vãn cho họ mà thôi. John lạnh lùng tuyên bố.

Cánh cửa mở, người đầu bếp bước vào, theo sau là một người hầu phòng bưng một chiếc khay bạc cực lớn với một ấm trà và một ấm nước bốc hơi. Bàn trà đã được kê dọn cạnh lò sưởi. Anna bỗng nhớ tới những buổi trà năng đã dọn cho John ở nhà mình và đã làm anh hết sức thích thú. Chiếc khăn bàn thêu bằng vải dày rất đẹp. Bánh quy xếp rất khéo theo hình tháp trên đĩa cổ Trung Quốc bằng sứ, tất cả làm năng bối rối, bánh nướng, sandwich, bánh ngọt và ba chiếc gato khổng lồ, họ không sao nếm nổi bấy nhiêu thứ.

– Thôi uống trà đã rồi nói chuyện đó sau. Milton phu nhân tuyên bố rồi đi lại cạnh bàn. Ồ mẹ quên, bây giờ đến lượt vợ con làm nhiệm vụ pha trà.

Bà khoát rộng hai tay như thể một bà hoàng hậu khước từ ngai vàng của mình trên sân khấu.

– Không bao giờ thưa Milton phu nhân, con xin bà, Anna vội đáp, con không hề có ý nghĩ ấy và con không dám tự cho phép mình.

– Nếu đã vậy thì tôi chịu ý chị. Milton phu nhân đáp giọng nói tỏ vẻ hài lòng.

Rồi bà ngồi xuống cầm lấy ấm pha trà bằng bạc, cho thìa vào một hộp đựng trà bằng bạc có khắc chạm và bắt đầu pha trà. Bà ta có cái vẻ tập trung tư tưởng của một người thực hành một nghi thức tôn giáo.

– Tôi hi vọng chị thích uống trà này, bà bảo Anna, chúng tôi và chỉ có chúng tôi đặt mua trà từ Trung Quốc. Trước kia bố chồng tôi cũng có những đồn điền trà lớn bên đó.

– Thú vị thật. Anna tuyên bố và tìm cách chan hoa vào bầu không khí chung.

Nàng sợ hãi nhìn cái chất lỏng nhờ nhờ và thơm ngát.

– Sữa hay chanh nào? Milton phu nhân hỏi.

– Thừa sữa ạ .

Nhưng khi bà ta cho hai lát chanh mỏng vào chén thì nàng nghĩ bụng không biết mình có phạm sai lầm không.

Trong lúc đó, John ăn ngẫu nhiên bánh nướng như thể đã nhịn đói 7,8 ngày. Còn Anna thì không buồn ăn uống gì hết, nàng cảm thấy khô miệng và tìm cách nói một điều gì đó nhưng không được.

– Bây giờ hãy nói cho ta biết hai người đã làm gì. Hai người cưới nhau ở đâu. Milton phu nhân hỏi.

– Trong ngôi nhà thờ nhỏ ở Liton Copon.

– Thế những ai dự lễ?

– Một vài người trong làng, Mira em gái Anna, và hai đứa em sinh đôi.

– Phải, đúng thế, mẹ nhớ là con có nói về họ trong thư , John ạ, nhưng rốt cuộc mẹ thấy như thế thì đơn giản quá đáng đấy. May mà con không mời mẹ đến, nếu không mẹ đã dứt khoát phản đối rồi.

Không một chút nao núng John đáp:

– Thừa mẹ, chính vì thế sáng nay mẹ đã không ở nhà với chúng con, con biết là mẹ muốn mọi việc phải theo đúng chuẩn mực.

– Cuối cùng hai người đã phạm một sai lầm, nếu tôi có thể nói như vậy, Milton phụ nhân lên tiếng và quay sang Anna, cô nói cho ta biết về gia đình của cô đi. Trong thư John báo cho ta biết thân sinh chị vốn là thầy thuốc, còn thân mẫu chị là ai trước khi lập gia đình.?

– Tên con gái của mẹ con là Winter, Anna đáp và mỗi lúc một thêm bối rối.

– Winter, Winter à? Ừ để tôi suy nghĩ chút...bà ấy quê ở vùng nào?

– Con nghĩ là ông bà ngoại con sống ở vùng Xomecset, Anna thì thầm.

– John con có nhớ có gia đình Winter nào ở vùng Xomecset không? Milton phụ nhân hỏi.

– Không, con không nhớ, thưa mẹ, nhưng có biết bao nhiêu người sống ở Xomecset mà con chưa từng biết bao giờ hoặc con không nhớ. John đáp, vẻ khó chịu.

Bà mẹ nhìn anh với một ánh mắt dữ dằn:

– John, vì sao anh lại tỏ vẻ khó chịu khi tôi hỏi anh? Tự nhiên anh dẫn về nhà một chị vợ từ trên trời rơi xuống. Thế thì dấu sao anh cũng không thể không khiến tôi tò mò được chứ .

Hai mẹ con nhìn nhau qua bàn trà, vẻ thách thức. Bỗng nhiên Anna thấy cảnh tượng này không sao chịu nổi. Nàng định nói một điều gì đó mà nàng cũng không biết nữa, mong làm tan bầu không khí căng thẳng thì cánh cửa mở và một cô gái bước vào. Cô ta đẹp tuyệt trần: người cao, mảnh dẻ, tóc hung vàng rực chấm vai, nét mặt thanh tú rất quý phái.

– John , nàng kêu to.

Rồi băng qua phòng khách, và đặt tay lên vai John, John đứng dậy chào, nàng âu yếm hôn anh:

– Chúc anh may mắn, và thành thật mừng anh, tin anh cưới vợ làm bọn em sung sướng, anh biết không? anh hạnh phúc chứ?

Nàng nhìn sát vào mặt anh rồi không chờ trả lời, quay về phía Anna và cũng sôi nổi hỏi:

– Chị là Anna phải không?

Nàng bắt tay Anna, tiếng vòng đeo ở cổ tay rung rinh, trong lúc John giải thích:

– Vivian, em họ anh. Vivian Linton.

– Thế nào? John quên không nói về tôi với chị ư? Có thể là một sự lãng quên cố tình đấy. Giọng cô ta có vẻ châm biếm, Anna có cảm giác cô ta chế diễu.

– Anh chưa có dịp nói về em với chị Anna, John đáp giọng trang nghiêm.

– Và có lẽ như vậy là hay, cô ta đáp và ngồi xuống cuối bàn trà.

Vivian ung dung bắt chéo đôi chân dài và cân đối. Cô ta mặc một chiếc áo dài trang nhã bằng nhiễu Trung Quốc màu hồng, đơn giản nhưng cặp mắt tuyệt vời, đầu cài chiếc trâm bằng vàng khối khảm ngọc nhiều màu sắc.

Bên cạnh cô gái nhan sắc lộng lẫy và thanh lịch tuyệt vời ấy, Anna cảm thấy mờ nhạt và vô nghĩa, nàng nghĩ bụng” Mình cũng phải có điệu bộ như cô ta để xứng đáng làm vợ John,...” Bỗng một nỗi luyến tiếc mênh mông dâng lên trong lòng, nàng thấy thiếu cô em gái, hai đứa em sinh đôi, toàn bộ dĩ vãng, những con người và sự sống nàng quen thuộc.

– Cháu uống trà chứ, Vivian? Milton phụ nhân hỏi.

— Không, cảm ơn bác Magaret, cháu vừa uống ở gia đình Lopton, anh John, khi em báo cho Sam biết là anh cưới vợ, anh ta không tin tí nào. Cũng như mọi người, anh ta đinh ninh anh là một anh chàng độc thân cố hữu.

— Tuyệt nhiên không. Tôi chỉ chờ đợi người đàn bà mà tôi muốn kết hôn. John đáp giọng chắc nịch.

Chưa bao giờ Anna nghe anh nói với cái giọng ấy, và anh nhìn Vivian một cách kì cục, như thể hai người kín đáo đương đầu với nhau.

— May sao rốt cuộc anh đã tìm thấy người đó, Vivian nói giọng châm biếm như thể có nọc độc trong cái miệng tưởng chừng chứa đầy mật.

— Đúng, tôi tự xem mình là người rất may mắn. John đáp, không chút bối rối.

— Thế còn Milton tiểu phu nhân, chị ấy nghĩ thế nào về tất cả cái đó. Vivian thốt lên trước khi quay về phía Anna. Chị thứ lỗi về nỗi ngạc nhiên của chúng tôi đối với cuộc hôn nhân của anh chị, nhưng chị biết không, trong nhiều năm, chúng tôi năn nỉ John lấy vợ, và bao giờ anh ấy cũng trả lời là anh ấy còn nhiều thời gian.

Anna ngẩng đầu lên:

— Tôi rất lấy làm buồn đã gây ra, tuy không muốn, sự xúc động như vậy cho cô, nhưng tôi không rõ... Nhưng John rất ít nói với tôi về bạn bè và gia đình anh, bởi thế, tôi chỉ nghĩ tới gia đình mình một cách rất ích kỉ.

Anna nói dịu dàng, nhưng với ý định dứt khoát ăn miếng trả miếng. Vả lại nàng thấy anh mắt John đồng tình một cách kín đáo.

— Con uống thêm một chút trà nữa chứ John? Milton phu nhân hỏi để làm dịu bớt không khí, rốt cuộc việc đã rồi thì mẹ thấy giờ đây có phần nản cũng vô ích. Chỉ tiếc rằng người ta sẽ hối hận thế này thế nọ, điều đó không sao tránh khỏi.

— Con sẵn sàng trả lời, thưa mẹ.

— Dĩ nhiên một ông nghị sĩ thì phải sành sỏi trong nghệ thuật trả lời những câu hỏi gay cấn chứ. Vivian bóng gió, về hài hước.

— Rất may ở đây không phải là một câu hỏi gay cấn. John tuyên bố.

— Thật thế ư? Vivian lại hỏi, giọng cao ngạo.

Tuy khó chịu trước thái độ khiêu khích của Vivian, Anna vẫn không thể không thán phục nhan sắc cô ta. Sau một hồi im lặng, John đứng dậy:

— Tôi đi thay quần áo. Nhân đây tôi giới thiệu cho Anna căn phòng của cô ấy, mẹ dành cho cô ấy phòng nào hả mẹ?

— Phòng của Hoàng hậu, câu hỏi không cần phải đặt ra chứ John, con hẳn biết căn phòng ấy bao giờ cũng là của các nàng dâu. Mẹ đã soạn sửa ngay sau khi nhận được thư con.

— Đúng thế con quên khuấy, và bao giờ cũng phải tôn trọng truyền thống gia đình, phải không thưa mẹ. Anh nói không một chút hài hước.

Vivian lại can thiệp vào với cái tính thô bạo quen thuộc:

— Thế mà John, cho đến nay anh không hề làm gì cho cuộc hôn nhân của anh cả, các nàng dâu của gia đình Milton bao giờ cũng mang tấm khăn voan lớn có ren của Bruxen và vương miện của các cụ cố, dĩ nhiên trừ trường hợp họ phải vội vàng vàng lấy chồng vì một lí do nào đó. Cô ta nói một cách xảo trá.

John nhìn thẳng vào mặt cô ta:

— Nay Vivian. Cô muốn gì nào? Chúng tôi có lí do chính đáng để tổ chức hôn lễ, thôi chào cô.

Anh khoát tay Anna từ này vẫn đứng bên cạnh và mỗi lúc một thêm ngỡ ngàng về cuộc cãi vã, anh bảo nàng:

— Đi em, anh sẽ chỉ cho em căn phòng hoàng hậu, và anh hứa là em sẽ mang vương miện của bà cụ cổ anh hôm vũ hội đầu tiên của em trong triều. Như thế để cho họ bài học.

Anh kéo nàng đi nhanh ra cửa. Phòng khách hoàn toàn im lặng. Nhưng Anna cảm thấy trên vai mình hai cặp mắt soi mói, họ lặng lẽ bước lên cầu thang và John đứng lại mở cửa.

Nàng ngược mặt nhìn anh, nét mặt anh có phần thay đổi, hai môi mím chặt và cầm bạnh ra.

Phòng Hoàng hậu là căn phòng rộng thênh thang, tường phủ nhiều màu xanh nhạt. Những bức rèm cũng bằng nhiều che khuất chiếc giường lớn, cột khắc chạm. Bốn góc có bốn túm lông công và nệm giường thêu biểu trưng nhà vua.

— Người ta bảo 6 hoàng hậu nước Anh đã ngủ trên chiếc giường này... John mở đầu, nhưng rồi không nói gì thêm.

Anna không nghe anh nói nhưng dăm dăm nhìn anh trực diện, John biết là không thể không giải thích, nhưng anh vẫn lặng im, bối rối.

— Chúng ta đã phạm sai lầm, nàng nói ngay, lẽ ra anh không nên dẫn em tới đây với vẻ ngạo mạn như thế, và lẽ ra anh cũng không bao giờ nên lấy em. Anh làm mẹ anh giận và rõ ràng là bà không thích em.

John không trả lời ngay, Anh thở dài:

— Anna này, em nghe anh nói,...Anh lấy làm tiếc nhưng anh có phần biết trước là sẽ có thái độ đón tiếp ấy. Em phải hiểu anh, anh là con trai duy nhất, anh đã làm mẹ anh tự ái vì lấy vợ mà không được bà cho phép.

— Vậy sao anh lại làm như thế? Hoàn toàn không biết gì về anh, em cứ tưởng anh có quyền tự do hành động. Lẽ ra em phải hỏi anh về gia đình anh trong lúc em lại chỉ lo cho gia đình em không thôi. Em lấy làm tiếc...

John quay đi, anh đến tựa vào thành lò sưởi bằng cẩm thạch và trầm ngâm ngắm nhìn lò sưởi không đốt lửa.

— Anna, anh không thể giải thích cho em,...hay đúng hơn là anh không muốn nói với em đôi điều để khỏi tỏ ra không trung thực đối với gia đình anh. Vậy anh chỉ mong em vui lòng hiểu, cố gắng hiểu cho anh, anh đã yêu cầu em dành cho anh tình thân, tình bạn có phải thế không?

Cơn giận dữ vừa dâng lên trong lòng Anna tiêu tan khi nàng nghe những lời nói đó, chúng khiến nàng có một hình ảnh hoàn toàn khác về John. Lần đầu tiên, anh không còn là kẻ thống trị trước đây nữa, là một trong những kẻ quyền thế trên đời này nữa, mà là một chàng trai với những vấn đề và những khó khăn của mình như mọi người khác.

Nàng không còn bức tức và trách móc gì nữa hết và nhớ tới lòng độ lượng của John khi anh chỉ yêu cầu ở nàng tình bạn. Sao không chia sẻ những nỗi ưu phiền của anh và giúp anh chịu đựng? Đây không phải là nhiệm vụ của nàng hay sao?

Bất giác xúc động nàng thở dài, và bỗng nhiên nàng đầu hàng không một chút băn khoăn:

— Em lấy làm tiếc John ạ, nhưng em van anh, anh đừng để em lại đây một mình, nếu anh có thể làm như thế. Anh hứa với em đi.

Môi nàng run rẩy và không sao nở được một nụ cười.

John đứng thẳng người dậy và dăm dăm nhìn vào mắt nàng. Cuối cùng anh mỉm cười, mỗi người đứng ở một góc căn phòng rộng thênh thang và tuy anh không đi lại cạnh nàng, nhưng không bao giờ họ lại thấy gần gũi nhau như lúc này.

— Anna, em có tin cậy ở anh không? Em có nghĩ là anh có thể che chở cho em không?

— Có, nàng đáp tuy không tin tưởng lắm.

Thật ra Anna không hiểu rõ thế nào là được che chở, chưa hề có ai săn sóc nàng, ngược lại, bao giờ nàng cũng hi sinh cho người khác. Cơn giận qua đi, nàng cố tìm ra lí do tha thứ cho hai người đàn bà dưới nhà.

Nàng cho rằng trong mọi trường hợp như thế này, bà mẹ nào cũng phải xao xuyến và John đã xử sự không đúng. Nhưng về cô em họ xinh đẹp thì lại là vấn đề khác. Anna thực sự không biết nên nghĩ thế nào. Rốt cuộc nàng nghĩ rằng sẽ có vô số bè bạn và chỗ quen biết của John bất bình giống như Vivian về việc kết hôn bất ngờ của anh.

— Đúng ra thì cô Linton là ai thế anh? Nàng quyết định hỏi với một giọng tự nhiên.

— Mẹ Vivian là chị em cô cậu ruột với bố anh. Bố mẹ cô ấy đều đã qua đời, hai anh em cô ấy ở nhà anh từ nhiều năm nay.

— Cô ấy đẹp thật.

— Em thấy thế ư? anh hỏi có phần ngạc nhiên.

— Thế nào? Anh không thấy cô ấy đẹp à? Anna kinh ngạc.

— Anh biết Vivian từ xưa, vậy anh đã đánh giá sai. Em vẫn chưa nói cho anh biết em nghĩ thế nào về căn phòng này, Em có thích không? John đổi đề tài.

— Phòng lớn và lộng lẫy quá đối với em. Ngủ trong chiếc giường này em sợ lắm. Em mong không có ma chứ anh?

— Anh không nghĩ như vậy, anh chưa nghe nói thế bao giờ. Anna này chỉ có cái phòng phía đông là có ma. Có một con yêu tinh : một nam tu sĩ say mê một nữ tu sĩ và nhảy xuống hào nước tự tử vì cô không chịu bỏ trốn theo anh ta.

— Thật lãng mạn hết chỗ nói, nhưng không nên nói cho hai đứa bé biết, nếu không chúng sẽ không ngủ để rình con yêu tinh đấy.

— Anh sẽ nhớ, John đáp, bây giờ anh phải đi thay quần áo.

John bước ra cửa , Anna bước theo anh. Căn phòng nhỏ hơn nhiều so với phòng hoàng hậu.

— Anh ngủ ở đây ư?

Anh gật đầu rồi nói thêm:

— Em có thể gọi anh, nếu em sợ.

— Anh sẽ không nghe tiếng em đâu, anh ở quá xa, nàng đáp.

— Có chứ anh sẽ theo dõi sẽ chú ý. Anna anh xin hứa với em.

Anh nói giọng tự nhiên. Nhưng Anna đỏ mặt và cúi đầu xuống trước ánh mắt của anh.

— Em nói đùa đấy, nàng vội nói ngay.

Nói xong, nàng chìa tay và quay về phòng mình, nàng dừng lại trước bàn trang điểm mơ màng.

— Sao mình lại ngốc nghếch thế và không biết xử sự một cách bình thường như Mira nếu nó ở địa vị mình? và đừng lo lắng gì cả.

Nếu là Mira thì con bé chẳng băn khoăn gì cả vì nó yêu John, nó sẽ yêu anh ấy như người ta yêu chồng mà không có gì rắc rối hết. Anna thấy những điều quy ước với John thật lố bịch và khiếp hãi tự hỏi: Milton phu nhân sẽ nghĩ thế nào nếu bà biết.

Tấm gương phản chiếu lại gương mặt Anna, thỉnh thoảng trước đây, nàng có nghĩ là mình có nhan sắc. Nhưng, trong ngôi nhà lộng lẫy này và sau khi trông thấy Vivian Linton mê ly đến thế, ý nghĩ đó, nàng thấy thật buồn cười.

Nhìn thấy điện thoại đặt trên bàn, nàng chợt nhớ tới các em. Nàng cần níu bám lấy một cái gì quen thuộc, cần nghe tiếng nói những người được nàng yêu thương và yêu thương nàng vì nàng cảm thấy cô đơn trong một thế giới đầy sợ hãi và xa lạ, nàng quay số điện thoại của nhà John ở London.

Những phút giây chờ đợi, nàng thấy như vô tận, cuối cùng khi nhận ra tiếng nói của em gái, nàng kêu lên:

- Em yêu quý, Anna đây.
- Chị đây ư, chị Anna yêu quý? Ô giá chị biết...tất cả những gì chúng em đã làm và đã thấy. Ghê thật không sao tưởng tượng nổi: chị nghe đây...
- Cô ta hết lời miêu tả sôi nổi và kéo dài, về hết sức xúc động. Anna phải chờ cô ta hụt hơi mới chen vào nói được:
- Chị rất hài lòng cho em, em yêu quý của chị.
- Còn chị, chị nói cho em biết Guyriver thế nào, chị Anna.
- Mệnh mông, và dĩ nhiên rất đẹp nhưng...
- Em muốn được nhìn thấy Guyriver đến chết đi được, chị biết không?Ồ em rất muốn chị có mặt với chúng em chiều nay.
- Các em thấy thiếu chị ư? Anna hỏi, vẻ ngờ vực.
- Tất nhiên.

Một câu trả lời có thể làm phẫn chấn lòng người, nhưng Anna không hề ảo tưởng, khi nàng hỏi về hai đứa em. Mira vừa cười vừa đáp:

- Chúng đang ăn, em sẽ chẳng kinh ngạc nếu chúng bị trúng thực với số lượng bánh ngọt chúng đã ngốn trong bữa trà buổi chiều.
- Mai chị sẽ gọi điện cho em, Anna nói để chấm dứt buổi nói chuyện.
- Ồ đúng, chị nhớ gọi điện cho em, mai bọn em sẽ dậy rất sớm để đi chơi. Chúng em muốn tận dụng những ngày ở London, tạm biệt Anna và chúc chị vui vẻ.

Anna bỏ máy xuống, giọng nói vui vẻ của cô em gái vẫn vang bên tai nàng một lúc. Hai đứa bé trước đây rất có ít dịp đi ra ngoài và vui chơi. Nàng cảm thấy yên tâm: từ nay tất cả sẽ đổi thay đối với chúng. Chúng sẽ có tất cả những gì chúng mong ước và mọi việc đã bắt đầu. Vì nhờ có nàng. Buổi nói chuyện chỉ làm cho nàng buồn thêm chút ít. Nàng cảm thấy thật sự cô đơn.

Chán nản, nàng ngồi im bên cạnh máy điện thoại và khi nghe tiếng gõ cửa mới đứng dậy. Nàng không muốn để người ta bắt gặp mình trong tư thế buồn bã ấy.

John nói:

- Anh thay quần áo rồi, anh định đưa em đi xem vườn, nếu em không quá mệt.
- Không, em không mệt tí nào. Có điều là em phải chải lại tóc tai chút ít. Anh có thể chờ em chứ anh John? một lát thôi.

Ngồi trước bàn trang điểm, nàng chải tóc rất mạnh với chiếc bàn chải cũ của mình, cán bằng gỗ.

Nhìn nàng, John âu yếm nói:

- Anh phải sắm cho em một bộ đồ trang điểm, em có vui lòng không Anna?
- Dĩ nhiên đây không phải là những thứ nên dùng khi em đã là vợ anh. Nàng vừa đáp vừa nhìn chiếc bàn chải vẻ thương hại.

Nàng theo dõi xem John phản ứng ra sao; nét mặt rầu rĩ của anh được phản chiếu trong tấm gương trước mặt nàng. Nàng nghĩ bụng, không biết trả lời mập mờ như vậy thì đúng hay sai. Nhưng hình như John suy nghĩ về cái gì khác.

- Về lại London là em phải đến hiệu cắt tóc ngay. Anh nói giọng mơ màng. Vivian có thể giới thiệu em một chỗ, riêng anh thì anh rất thích em rẽ đường ngoi chính giữa, anh thấy như thế rất hợp với em.. Em thử suy nghĩ xem...

Anna đặt bàn chải lên bàn, và để dầu vẽ bối rối nàng mở ngăn kéo lấy khăn tay. Lúng túng và thiếu tự tin, nàng không giải bày gì hết với John. Nàng chỉ lẩm bẩm trong miệng câu hỏi mà nàng tự đặt cho mình nhiều lần.

” Vì sao John lại muốn lấy mình, vì sao nhỉ? Và vì sao anh lại chọn mình trong lúc muốn mình giống Vivian?”

Có tiếng gõ cửa nhẹ, đang ngồi trước cửa sổ Anna giật nảy người. Một chị hầu phòng luống tuổi, tóc ngả muối tiêu búi cẩn thận sau gáy bước vào.

— Thưa phu nhân, tôi vào xem phu nhân có cần gì không?

— Không, không, cảm ơn, Anna vội đáp nhưng chưa lại ngay câu trả lời đột ngột của mình: Tôi có thói quen tự làm lấy mọi việc.

— Vâng, nhưng Bà lớn phu nhân giao cho tôi công việc phục vụ bà, nếu cần đến tôi, xin bà cứ việc bấm chuông. Chuông lắp ở đầu giường.

— Vâng, cảm ơn.

Người hầu phòng ngập ngừng một lát trước khi quyết định nói, giọng rụt rè:

— Thưa bà, khi tôi mở hành lí của bà, tôi chỉ thấy một chiếc áo dài dạ hội mà thôi...

Anna mỉm cười dịu dàng:

— Tôi không có áo nào khác.

Anna có cảm giác là người đàn bà muốn nói một điều gì, có thể là muốn có một lời khuyên. Nàng bèn nói tiếp, giọng có phần lo lắng:

— Có gì không? Chị cho là áo không thích hợp với buổi tối nay ư?

— Thưa bà, không phải thế: chiếc áo đẹp lắm, tiếc rằng bà lớn phu nhân và cô Vivian tối nay sẽ mặc lễ phục, vì có tân khách. Vả lại người hầu kẻ hạ trong nhà sẽ đến chúc mừng ngài John và bà, thưa bà.

— Tôi biết, Anna đáp, giọng đượm buồn.

Nàng sợ hãi: khách khứa dự bữa ăn tối, sau đó là tiệc rượu chúc tụng, cả một nghi thức, Milton phu nhân và Vivian trong những chiếc áo dài lễ phục, còn nàng.

— Mặc kệ, nàng nói giọng lạnh nhạt, tôi không thể làm gì được. Như chị đã thấy khi mở hành lí, tôi chỉ mang theo có mỗi một chiếc áo dài ấy.

— Dĩ nhiên, thưa bà, người đầy tớ đáp, về bối rối. Tôi mong bà không giận, tôi chỉ có ý tốt.

— Dĩ nhiên là không, tôi không giận đâu, Anna nhiệt tình đáp, nếu cần đến chị thì tôi sẽ bấm chuông.

Anna bước tới chiếc ghế, nơi vắt chiếc áo dài duy nhất của mình, nàng biết tất cả những khiếm khuyết của thứ trang phục này trong buổi dạ hội với tư cách tân Milton phu nhân.

Nàng bận nó từ ba năm nay, nàng vẫn còn nhớ cái ngày người ta tặng nàng tấm satin màu xám nàng đem cất và may áo.

Hôm đó Mira đã kêu toáng lên :

— Nếu may áo dài với thứ vải đó thì trông chị thật giống một chiếc thuyền chiến đấy.

Nhưng Anna không mấy may coi thường món quà đã khiến nàng xúc động sâu xa. Nó tượng trưng cho một tấm lòng ân nghĩa làm rung động trái tim nàng. Bà cụ tặng nàng tấm vải là bệnh nhân của cha nàng đã hơn 25 năm, bà ta sống thiếu thốn và cô đơn trong sự săn sóc của người em gái. Anna chưa bao giờ gặp hai con người hạnh phúc hơn. Sự sùng tín và lòng tin cậy thấp sáng lên trên khuôn mặt họ một niềm vui cõi mở. Tiếc rằng trong lòng người ta thường chế diễu hai bà già độc thân ấy mà người ta cho là điên điên, khùng khùng. Với tuổi tác, hai bà có phần lẩm cẩm và kể chuyện là ban đêm có những thiên thần tới thăm viếng họ.

Điều duy nhất họ lo sợ là phải rời bỏ chút trang trại nhỏ của mình để đến ở trong nhà dưỡng lão những ngày cuối đời. Khi Jenny, người em bị bại liệt thì Anna chăm sóc bà.

May sao trại áp của họ không xa cách gia đình Sippho, mỗi ngày Anna tới 3,4 lần để làm những việc cần thiết; giặt giũ, dọn dẹp, cơm nước.

Bà chị mất trước và bà em đi theo một tuần lễ sau. Trước đó ít lâu, bà gọi Anna tới và bảo nàng lục một cái gói giấu kĩ dưới một chồng vải cũ.

— Nó đây, của cháu đây, cháu ạ, bà cụ sung sướng nói, Chị gái bà muốn biếu cháu, nó là tấm vải lẽ ra bà ấy phải dùng để may áo cưới .

Giọng người đàn bà già độc thân run rẩy khi thốt lên mấy từ ấy và Anna kinh ngạc kêu lên:

— Áo cưới của bà cụ ư? Nhưng...

— Không, bà chị tội nghiệp của bà không bao giờ lấy chồng. Người chồng chưa cưới bị chết trong một vụ đắm tàu trên đường từ Ấn Độ trở về.

Bi thảm biết bao câu nói đơn sơ ấy, Anna bỗng hiểu ngay vì sao trong những ngày cuối cùng, giữa những lời nói không đầu không đuôi, bà cụ độc thân ấy nói nhiều về biển đến thế. Trong cơn hấp hối, bà cụ kêu lên những tiếng kêu mà không ai hiểu:” Anh ấy gọi tôi, anh ấy gọi tôi,...nhưng tiếng sóng át tiếng kêu của anh...tôi không nghe được tiếng kêu của anh nữa...”

— Anna, bà ấy muốn biếu cháu, bà Jenny nhắc lại, bà mong nó sẽ đem lại điều may mắn cho cháu và một ngày kia cháu sẽ hưởng diễm phúc mà bà ấy mong mãi không được...

Xúc động, Anna cúi xuống âu yếm hôn bà cụ. Về nhà nàng ngắm nhìn mãi tấm vải, nó là một thứ lụa dày mà người ta không còn dệt nữa. Anna vốn không thích màu xám, nó không hợp với sắc mặt trắng xanh và mái tóc đen của nàng.

— Mình không được phép khó tính khi nhận một món quà, nàng bảo Mira.

— Dù sao em cũng không thích.

— May quá, Anna đáp, và chị định đem may một áo dài dạ hội.

— Chị muốn làm gì tùy ý chị, nhưng chị vẫn như có vẻ như cái bóng ma của bà cụ cổ thôi.

Anna cắt, may áo, và mặc nhiều lần nhưng vẫn không thích. Sửa thế nào , áo cũng vẫn không thể đẹp hơn.

Sở dĩ nàng cho vào hành lí là vì không có áo nào khác, nhưng trái lại giờ đây, ở lâu đài Gyliver, nàng hiểu cái đó có tầm quan trọng như thế nào.

— Vì sao mình lại tới đây? nàng kêu to lên, trong lòng bỗng nhiên giận dữ.

Nàng oán trách John đã khinh suất dẫn nàng đến toà lâu đài lộng lẫy này mà không nghĩ là nàng chưa được trang bị đầy đủ đối với vị trí của mình.

— Thật khó hiểu, nàng lẩm bẩm, Anh ấy nghĩ tới chuyện đưa tiền cho Mira may sắm, nhưng lại không nghĩ là mình, vợ anh, sẽ làm trò cười cho thiên hạ.

Đồng hồ điểm nửa tiếng và Anna bắt đầu chuẩn bị, nàng nghĩ bụng, không biết phía bên kia vách John suy nghĩ những gì.

7. Chương 7

Nàng rất thích buổi dạo chơi của hai người trong vườn sau bữa trà chiều. Anh đưa nàng đi xem hồ sen, vườn cỏ trồng từ thời nữ hoàng Elizabeth , khu vườn kính vườn hồng, vườn cây ăn quả. Không một phút

nào nàng nghĩ là đang ở nhà mình, nàng cảm thấy mình là một người khách được John đưa đi thưởng thức những khu vườn nổi tiếng của anh; buổi dạo chơi rất thú vị. Chỉ đến lúc về phòng, nàng mới nhận ra tất cả cái đó: toà lâu đài, vườn tược sẽ là khung cảnh cuộc đời nàng và là nhà nàng vì nàng là Milton phu nhân.

Ở lại một mình trong phòng với nỗi lo sợ dâng lên trong lòng, Anna chỉ còn biết nghĩ tới bố. Nàng chống chọi từ sáng sớm và giờ đây, kiệt sức, nàng phó mình cho nỗi đau xót:

— Ôi ba ơi, ba. Nàng thăm thì, không có ba làm sao con sống nổi?

Rã rời sau những giờ phút tự kiềm chế đằng đẳng, nàng nghĩ mình sắp òa lên nước nở đến nơi. Nhưng nàng rất đổi kinh ngạc, nước mắt không trào dâng, trước mặt nàng, ông cụ âu yếm tươi cười:

— Anna con gái yêu quý của ba, con có bao giờ chịu nản lòng đâu. Nàng ngỡ như nghe cha nói.

Đúng như thế, đứng trước những khó khăn tưởng chừng không sao vượt nổi, Anna vẫn giữ một lòng can đảm, tự tin và ba nàng vẫn thường chế diễu thái độ bướng bỉnh của nàng. Trong những tình thế tồi tệ nhất, bao giờ nàng cũng vẫn phản ứng một cách bất di bất dịch: "Mình sẽ có cách thoát khỏi... mình sẽ thu xếp được thôi..."

— Lẽ ra con phải là một đứa con trai, một người tiên phong ra trò. Ông thường bảo nàng.

Nàng cố mỉm cười, "Con sẽ không chịu thua đâu, ba ơi" nàng có cảm giác ông cụ thật sự ở cạnh mình và nàng lấy lại can đảm.

Thế nhưng mặc xong áo, nàng lại buồn bã, một lần nữa nàng thấy số phận mình ác nghiệt và đáng ghét.

— Lấy một người đàn ông mình không quen biết, còn có thể được, nàng lẩm bẩm, nhưng bị ném vào giữa cuộc sống thượng lưu thì quả là quá đáng.

Trước hình ảnh tấm gương lớn phản chiếu, nàng cảm thấy lòng xót xa:

— Mình chẳng khác một bóng ma gớm ghiếc, lơ dờ.

Nàng bỗng nghe có tiếng gõ cửa.

— Mời vào, nàng đáp, ngỡ là John.

Người hầu phòng bước vào:

— Ngài John bảo tôi thưa với bà là trước bữa ăn trưa, ông phải tiếp ông Bowunlau, người vận động cho ông trong bầu cử, vì vậy mời bà xuống phòng khách mà không phải chờ ông. Ông mong bà sẽ dễ dàng biết đường xuống, thưa bà.

— Cảm ơn, Anna đáp, giọng lạc đi trong lúc cổ giấu nỗi bối rối.

— Thật hết biết, nàng lẩm bẩm hoảng hốt: Dù sao mình cũng không sao thoát nổi... vậy thì càng sớm càng tốt.

Nhưng vừa bước vào hành lang, nàng lại mất hết can đảm, nàng đứng yên tại chỗ, ngập ngừng trên bậc thang. "Thôi nào, đi đi, cứ phải đi thôi".

Bỗng có tiếng cất lên sau lưng nàng:

— Chắc chị tìm đường.

Anna quay lại, phía sau nàng là một chàng trai, cao lớn mảnh dẻ, thanh nhã, nụ cười mê hoặc của anh trông rất dễ thương, nàng cũng mỉm cười và trả lời mà không suy nghĩ kĩ:

— Tôi rất biết đường, nhưng...

Anh đi lên trước và kết thúc câu nói:

— Chị sợ!

Vẻ thành thật của anh, gây lòng tin và Anna thú nhận:

— Vâng, sợ khủng khiếp.

– Vậy bổn phận của tôi là giúp chị! Chị là Anna, tất nhiên là thế phải không? còn tôi là Charles Linton.

– Tôi vui mừng được biết ông, nàng nói và bắt tay anh.

– Có lẽ chị đã nghe nói về tôi?

Anna lắc đầu, anh vui vẻ nói tiếp:

– Vậy thì rồi chị sẽ nghe: điều đó sẽ tới. Trong lúc chờ đợi; tôi xin cố gây một ấn tượng tốt đẹp đối với chị, để chị khỏi hiểu nguyên si tất cả những điều khủng khiếp họ sẽ kể về con người thấp hèn của tôi!

– Thế sao, những điều khủng khiếp ư?

– Vâng, chị sẽ biết vào lúc thích hợp, anh đáp, nhưng lúc này thì chúng ta nên quên đi. Trước hết tôi xin nói là tôi vui mừng được gặp chị và tôi hết lòng mong chị sẽ hạnh phúc trong ngôi nhà này.

Những lời chúc tụng ấy, giọng nói nhiệt tình ấy, xua đi nỗi phiền muộn và cái lạnh lẽo xâm chiếm Anna từ khi nàng tới đây. Lúc này, nàng đứng trước một con người dễ thương và hình như sẵn sàng yêu mến nàng.

– Cảm ơn, nàng nói, phần chần.

– Và bây giờ chúng ta chỉ việc xuống nhà, anh nói giọng vẫn vui vẻ.

Nhưng nhìn nét mặt Anna, anh bỗng lo lắng:

– Có điều gì không ổn ư?

Không do dự Anna nói thật:

– Tầm áo dài này, ở vào địa vị tôi thì ai cũng sẽ như tôi thôi: Không một người đàn bà nào lại muốn giống như Lọ Lem cả.

– Quả là như vậy, Charles đáp, giọng thật dễ thương và thông cảm.

– Tôi chỉ có mỗi một chiếc áo ấy.

– Và dĩ nhiên, anh John thân mến của chúng ta, với lối thiếu tế nhị rất đàn ông của mình, đã quên lo sắm trang phục cho chị.

Lời nhận xét hóm hỉnh của anh khiến Anna bật cười:

– Quá coi trọng những cái đó, thật lố bịch, có phải thế không nào? Tôi xin anh đừng nói cho ai biết những nỗi băn khoăn về trang phục của tôi.

– Nhưng như thế chẳng có gì là ngớ ngẩn cả, chị muốn xuất hiện trong lợi thế của mình là điều hết sức tự nhiên thôi. Một ngày quan trọng của chị mà, Ô, nhưng chị chờ tôi...chị cho tôi suy nghĩ...

Anh lùi lại, ngắm nhìn chị từ đầu xuống chân :

– Tôi thấy rồi, rốt cuộc anh nói.

– Thấy gì?

– Một ý nghĩ, một chút cảm hứng cũng được nếu chị muốn nói như vậy...Bây giờ tôi biết phải làm gì rồi. Chị cứ tin tôi, chị về phòng đi và đừng vội gặp ai trước khi tôi quay lại, chỉ một lát thôi.

– Nhưng tôi chẳng hiểu gì hết, dù sao tôi cũng xin nói trước là tôi không bằng lòng anh mượn áo cho tôi đâu. Tôi vẫn muốn tôi như thế nào thì tôi vẫn cứ như thế ấy thôi.

– Dĩ nhiên, không, không, chị cứ mặc tôi.

Anna nghe theo mà không biết tại sao và quay về phòng, nàng rất băn khoăn, có ác cảm tự nhiên với Vivian, cô em gái của Charles bao nhiêu thì nàng cũng có thiện cảm một cách bộc phát với anh bấy nhiêu.

Có tiếng gõ cửa, nàng không ngờ anh về sớm thế, không đợi trả lời, anh bước vào, mang theo một bó hoa trà trắng đặt trên bàn. Anh dùng chỉ trắng dính lại thành một vành hoa.

Anna sững sờ nhìn anh:

— Thế này; chị găm vành hoa lên tóc, nó sẽ như là một vòng hào quang, tôn vẻ mặt của chị lên hơn mọi thứ vương miện sau này chị sẽ phải mang với tư cách là Milton phu nhân.

Anna hoang mang, không còn lòng dạ nào bàn cãi. Nàng ngồi trước bàn trang điểm và làm theo lời Charles. Đính xong vành hoa lên tóc, nàng nhìn vào gương và kêu lên kinh ngạc.

— Chị chờ một lát, chưa xong đâu. Charles nói trong lúc đang kết một bó hoa tròn với 6 bông sơn trà lúc này anh để riêng một bên .

Anna găm hoa vào phía trên cổ áo hình chữ V, theo ngón tay chỉ của Charles, và nhìn vào gương, thốt ra một tiếng thở dài vui sướng. Hoa mang lại cho trang phục của nàng một dáng vẻ hoàn toàn mới lạ.

— Đẹp lắm, phải thế không chị?

Không phải chỉ đẹp, mà còn có cái gì độc đáo và mê ly trong sự giản dị cố ý này. Hoa sơn trà làm nổi bật khuôn mặt xinh đẹp, đường nét thanh tú, sắc da trắng muốt, cặp mắt màu nâu long lanh và mái tóc đen nhánh của nàng.

Cô gái tỉnh lẻ âu sầu ăn mặc vụng về mà hình ảnh đã từng làm nàng chán nản, giờ đây đã trở thành một người đàn bà trang nhã, ăn bận độc đáo. Nàng cảm thấy yên tâm, và niềm vui thấy mình có nhan sắc khiến nàng rạng rỡ hơn cả vành hoa trà. Nàng sốt sắng cảm ơn Charles:

— Kì diệu thật , thay đổi ghê thật, tôi rất vui mừng.

— Trông chị đẹp biết chừng nào. Anh nói.

Anh có vẻ rạng rỡ tới mức Anna thấy nên bước chân ra khỏi phòng.

— Chúng ta sẽ xuống muộn mất, nàng khẽ nói.

— Khi là cô dâu và là Milton tân phu nhân thì nên để cho người ta chờ đợi chút đỉnh chị Anna ạ!

Từ phòng khách vẳng ra tiếng rì rầm, Anna kiêu hãnh ngẩng cao đầu và bước vào cùng với Charles. Im lặng. Nàng dừng chân một lát, John chạy tới đón nàng:

— Anh lo và định chạy lên tìm em, anh bắt đầu nghĩ có lẽ em không tìm thấy đường.

— Quả là như vậy, nhưng may sao Charles đã giúp em, nàng đáp và khẽ mỉm cười.

Nét mặt John như thoáng buồn:

— Charles ư? À tốt, anh chỉ nói vậy và khoát tay Anna để giới thiệu với quan khách: ba cặp vợ chồng luống tuổi, hai thanh niên và một bà quả phụ quý tộc, bà ta khinh khỉnh nhìn nàng qua một chiếc gương tay.

Cuối cùng anh dẫn nàng tới một người đàn ông luống tuổi đứng trước lò sưởi, hơi tách biệt đám đông, Anna ngỡ người đó cúi về phía trước, nhưng sau nhận ra ông ta gù lưng.

— Xanhcele, anh họ anh. Anh ở đây và sẵn sóc tất cả chúng ta đấy, phải thế không anh, anh Xanhcele? John hỏi, giọng tình cảm.

— Tôi mong, rất mong như vậy. Tôi sung sướng khi góp được đôi điều bổ ích cho mọi người. Trong đời mình tôi chỉ có thể làm được như thế. Và lúc nào Anna cần đến sự giúp đỡ của người bạn thì tôi rất vinh dự được cô ấy hỏi han.

Giọng nói ấm áp và dễ thương, ông siết chặt tay Anna. Nàng vừa cảm thấy nắm tay khích lệ của ông đầy thiện cảm vừa xúc động trước cảnh tàn tật của ông.

Nhưng nàng bỗng chú ý tới Vivian, cô gái đẹp lộng lẫy, với tấm áo dài màu xanh hoàn toàn dính vảy nhỏ, cô ta có một vẻ là nữ thủy thần và bước lại gặp họ, ung dung bước đi mềm mại uyển chuyển, cô ta mỉm một nụ cười và nhìn John với ánh mắt long lanh và quay sang Anna:

— Cô dâu thế nào? cô ta hỏi, tôi mong chị không phiền lòng vì có quá nhiều người ở đây trong tuần trăng mật của anh chị; riêng tôi, tôi thấy chúng tôi quá ồn ào.

– Cách giải quyết thì có đấy và chẳng khó gì không tìm ra đâu. John đáp với một giọng gay gắt khiến Anna ngạc nhiên.

Nhưng Vivian không một chút bối rối, cô ta đặt tay lên cánh tay ông anh họ và ra bộ không nhẽo:

– Thôi nào, đừng tỏ vẻ khó chịu như vậy, ông anh thân mến. Về lí thuyết, ngày hôm nay không phải là ngày đẹp nhất đời anh hay sao?

Anna có cảm giác lần này Vivian đã thắng một bàn, nhưng nàng không kịp suy nghĩ kĩ vì Milton phu nhân đã mời khách qua phòng ăn. Lúc đi qua, Charles nghiêng người về phía nàng và nói nhỏ:

– Chị sẽ thắng thôi, chị đã dí tất cả xuống tận đất đen rồi; sự xuất hiện của chị làm rung động mọi người chẳng khác nàng Lọ Lem trong vũ hội nhà vua, hoan hô.

– Nhờ một bà tiên đấy, nàng khê đáp lại trong lúc anh nở một nụ cười láu lỉnh.

Ngồi vào cuối chiếc bàn rộng thênh thang, dưới những cây đèn nền lớn, Anna lại cảm thấy hoang mang. Trước những bát đĩa sang trọng, những dao, nĩa bằng bạc lấp lánh, những trái cây lồng kính xếp thành hình chóp trên những chiếc đĩa chân cao bằng sứ Trung Quốc, chiếc khăn bàn bằng đăng ten thêu những bông hoa lan, trước tất cả những bộ mặt xa lạ ngồi quanh bàn, nàng chỉ có một mong muốn: bỏ đi, ẩn náu vào một nơi kín đáo. Nắm tay run rẩy của nàng nắm chặt hai bên mép ghế.

– Người ta dành cho tôi niềm vinh dự đặc biệt là được ngồi bên cạnh cô: cô có cho phép tôi nói với cô là điều đó làm cho tôi hết sức vui mừng không? Một giọng nói dịu dàng và ấm áp cất lên bên tai nàng .

Anna quay đầu lại và bắt gặp ánh mắt thông cảm của Xanhcle, hai môi khô cứng, nàng không sao trả lời. Ông bình tĩnh nói tiếp như để cho nàng có thời gian tĩnh tâm lại:

– Căn phòng này có thể làm cho người ta mất bình tĩnh khi bước chân tới lần đầu tiên, có phải thế không cô?

Vô cùng biết ơn , nàng thành thật đáp:

– Hôm nay, có quá nhiều điều mà tôi làm và tôi thấy lần đầu tiên trong đời mình; bữa ăn tối long trọng này, tất cả những cái phù hoa này.

– Vậy xin cô nói cho tôi nghe về những người cô thường gần gũi, ông nói một cách thân ái.

Anna xúc động trước mối quan tâm, mà nàng cho là chân thành của ông đối với mình, và nàng bắt đầu kể về cha nàng, về gia đình nàng. Cuối cùng, mặc dù có tính chất phô trương và nghi lễ, bữa ăn kết thúc sớm hơn nàng nghĩ. Ngoài hình dáng ra, nàng thấy Xanhcle có phần giống như cha mình. Cũng như cha nàng, ông rất hài hước, rất vị tha và hình như không chút bận tâm về cửa cải, về địa vị xã hội của con người. Nhờ có ông, Anna thấy buổi ăn tối khá dễ chịu. Thậm chí rất cuộc nàng không nhớ vì sao mình lại có mặt ở đây nên hết sức kinh ngạc khi nghe Milton phu nhân tuyên bố:

– Bây giờ chúng ta nâng cốc chúc sức khỏe cô dâu, chú rể.

Tất cả quan khách đứng dậy, Anna định làm như họ thì Xanhcle ngăn lại:

– Không, cô thì không: cô cứ ngồi. Chúng tôi phải đến chúc mừng cô.

Người ta nâng cốc” cô dâu , chú rể...” mấy từ quay cuồng trong đầu Anna. Nàng cảm thấy xấu hổ và liếc nhìn nhanh, John ngồi đối diện với nàng ở cuối bàn đằng kia; về mặt anh vẫn nghiêm trang, điềm tĩnh đến khó hiểu. Tân khách mời anh lên tiếng.

– Không, xin miễn diễn văn thôi, tối nay tôi nghỉ việc.

– Nhưng dẫu sao anh cũng phải uống để chúc sức khỏe chị ấy chứ John, mọi người kêu lên.

– Dĩ nhiên, anh vừa nói vừa nâng cốc về phía Anna .

Nàng phải cố gắng để nâng cốc đáp lại, những nghi thức ước lệ ấy làm nàng khó chịu.” Trò hề...” , nàng nghĩ bụng, chúng mình chỉ là những con rối bị người ta giật dây. Tất cả những cái đó đều vô nghĩa, chúng mình đâu có sống, chúng mình chỉ giữ những vai trò...” .

Bản chất trung thực của nàng phản đối những cung cách dối trá của cái xã hội nàng đang bước chân vào và trong lòng nàng giận sôi lên. Bỗng nhiên nàng nhìn Charles, ánh mắt anh có chút nghịch ngợm và trên môi nở nụ cười hài hước. Anh thoáng nhìn nàng, nàng hiểu Charles xem xét sự vật với thái độ mai mỉa, chứ không phản kháng như mình. Trong lúc nàng cho đây là một tấn bi kịch thì anh lại cho đây là một màn hài kịch gây cười. Nàng trở lại bình tĩnh và đáp lại ánh mắt của anh với thái độ vô tư của tuổi trẻ.

*

Milton phu nhân bước vào thư viện, đóng sập cửa lại và tiến về bàn giấy của con trai, bước chân có vẻ quyết liệt.

— John, bây giờ mẹ và con phải làm sáng tỏ mọi việc.

Anh chậm rãi đứng dậy:

— Thưa mẹ, dĩ nhiên là như thế, nếu mẹ thấy cần thiết.

— Con trai yêu quý của mẹ, mẹ thấy con phải nói cho mẹ rõ...

John mỉm cười vẻ thích thú:

— Thưa mẹ, con không làm ra vẻ không hiểu mẹ sẽ nói gì với con đâu, như thế thì lỗ bịch quá phải không mẹ?

— Quả là hoàn toàn lỗ bịch, Milton phu nhân đáp, con biết rõ là con đã xử sự sai một cách kinh khủng. Ở John, làm sao con lại có thể làm một việc đại dột đến như vậy.

— Một sự đại dột, thế là thế nào hả mẹ?

— Đúng, một sự đại dột, bà nói một cách chua chát. Vì sao con lại lấy cô gái ấy, nó xinh đẹp thật đấy; nhưng không có gì khác, không có thói quen giao tiếp, không biết chuyện trò. Sao con lại có thể nghĩ là nó có thể trở thành vợ con được? Nó đâu có thể đảm đương vai trò ấy. À John, lần này con làm mẹ thất vọng, nhưng rất cuộc vì sao con lấy cô gái ấy?

John lấy một điều thuốc, với một điệu bộ chậm rãi có tính toán:

— Thưa mẹ, sự giải thích đã hiển nhiên, nhưng chắc hẳn mẹ không muốn chấp nhận.

— Thì ra con say mê nó hả? bà ta hỏi, vẻ cực kì ngạc nhiên, và phần nộ nói thêm, John lẽ ra con tha hồ lựa chọn, còn mẹ thì vẫn mong cuối cùng con lấy Vivian.

— Đây là sự lựa chọn của riêng mẹ, và là một sự lựa chọn vụ lợi.

— Ủi đấy! Và sao lại không? Mẹ rất mến Vivian, nó có những đức tính quý giá. Nó có thể là một người vợ lí tưởng, một người vợ biết phục vụ tham vọng và sự nghiệp của chồng.

— Tiếc rằng con không có tham vọng.

— Chuyện lạ đấy, nhưng John này, như thế là phi lí. Mẹ không hiểu nổi con nữa. Và lại đó là một cuộc kết hôn sai lầm đến khủng khiếp. Mẹ băn khoăn chúng ta sẽ làm gì đây... thật bi thảm!

— Thưa mẹ, rất thành thật, tất cả điều con mong muốn là mẹ đừng làm, đừng làm gì hết. Con có hạnh phúc, mẹ cứ thử hình dung xem, thật sự hạnh phúc và thế là đủ đối với con.

— Dù sao, mẹ có thể nói với con một điều: con bé ấy, nó không yêu con đâu. Nó lấy con vì tiền bạc của con đấy thôi. Milton phu nhân kêu lên, giọng cay độc.

John đóng sập hộp thuốc lại và bật dậy như thể vứt bỏ một gánh nặng sau lưng:

— Thưa mẹ con lấy làm tiếc, nhưng con không bao giờ cho phép bất kì một ai công kích Anna.

Milton phu nhân có vẻ bối rối một lát, rồi thử dùng một chiến thuật mới:

— Được, được! Nhưng John, mẹ muốn con nói cho mẹ biết, con định hành động ra sao bây giờ...nhà này là của con và con có quyền làm theo ý con.

— Con cảm ơn mẹ, nhưng lúc này con tuyệt nhiên không muốn thay đổi nếp sống của chúng ta gì cả. Mẹ có thể cứ ở đây, cũng như Vivian, Charles, và dĩ nhiên cả Xanhcle nữa. Sau này hăng hay, nhưng con không muốn áp đặt ngay cho Anna một gánh nặng như vậy. Dù sao thì trong các khóa học của Nghị viện, chúng con cũng bắt buộc phải ở London.

Milton phu nhân đứng dậy và thở dài:

— Được, nhưng John, con đừng mong đợi những lời cảm ơn. Mẹ sẽ ở đây để làm bổn phận của mẹ như xưa? Nhưng mẹ thất vọng, rất thất vọng. Mẹ sẽ đối xử lịch sự với con bé ấy, nhưng con đừng mong và chờ gì hơn, John ạ!

:

— Con không có thói quen yêu cầu người khác quá sức người ta đâu mẹ ạ, anh đáp, hết sức điềm tĩnh.

Bà mẹ nhìn anh, bối rối, suýt nổi giận; nhưng bà im lặng, và bước nhanh ra ngoài, dáng điệu kiêu hãnh.

*

Một buổi sáng, trong vườn cam, Anna đang cho con vẹt một miếng đường thì bỗng nghe có tiếng nói phía sau:

— Tôi muốn nói chuyện với chị.

Charles, nàng ngoảnh lại, một nụ cười trên môi:

— Chào Charles, tôi rất muốn gặp anh để cảm ơn.

— Vì sao vậy?

— Vì tối hôm qua anh đã giúp tôi trong việc trang phục, anh tốt bụng quá.

— Chính tôi muốn nói chuyện với chị về trang phục đây. Mời chị đi sang vườn hồng, chúng ta sẽ tìm ghế ngồi để khỏi bị quấy rầy.

Nàng chưa biết là vườn hồng gia đình Milton nổi tiếng trong cả nước vì những giống hồng quý hiếm. Nhưng nàng thấy không khí khu vườn thật thần tiên, với vô số hoa đủ màu sắc, những đàn ong hút mật từ hoa này sang hoa khác, tiếng chim líu lo quanh hồ nước bằng cẩm thạch.

— Đẹp quá, nàng thốt lên say sưa, trong lúc duyên dáng ngồi chống tay vào thành hồ.

— Chính đó là điều tôi sắp nói với chị, Charles đáp.

Anh đắm đắm nhìn Anna và trong ánh mắt, trong giọng nói có một cái gì đó tỏ ra không phải anh sẽ nói về khu vườn. Nàng phật ý, vội vã thay đổi đề tài:

— Charles, anh định nói với tôi điều gì?

— Nói về chị, anh đáp.

— Nhưng về vấn đề gì?

— Chị Anna, chị nghe tôi nói, tôi là bạn chị, phải thế không? Tất nhiên là nếu chị cho phép.

— Cho phép anh ư? Ồ, Charles, dĩ nhiên là thế...tôi cần có bạn lắm. Hôm qua, khi tới đây tôi đã rất lo sợ. Nhưng càng lo sợ bội phần sau khi dùng trà với mẹ chồng tôi và...

Anna ngừng lời lúng túng, nhưng Charles tiếp lời nàng:

— Và em gái tôi chứ gì? Tôi không nghi ngờ điều đó, tôi biết rõ tính nết họ, và chính vì thế mà bỗng nhiên trong lòng tôi nảy ra ý muốn đóng vai anh chàng hiệp sĩ bênh vực người yếu đuối, những kẻ bị áp bức khi trông thấy chị trên thang gác, ngơ ngác và tội nghiệp tựa một nàng công chúa bất hạnh bị cầm tù trong một tòa lâu đài.

Anna bật cười:

– Đúng thế, lúc đó tôi buồn lắm, nàng thú nhận, nhưng khi anh đã làm trang phục của tôi thay đổi với những cánh hoa trà thì tôi quên ngay sầu muộn. Phụ nữ chúng tôi quả là đại dốt khi quá chăm chút đến áo quần, anh có thấy thế không?

– Đó là điều hết sức tự nhiên! Và chính tôi muốn có một chút đề nghị với chị về việc ấy.

– Việc gì vậy?

– Tôi muốn được vẽ mẫu trang phục cho chị, chị Anna.

– Anh à?, nàng hỏi giọng sững sốt.

– Vâng, chị đừng ngạc nhiên. Mấy năm nay tôi vẫn vẽ mẫu áo cho em gái tôi đấy, chị sẽ thấy, chị Anna ạ: mọi người sẽ không ngớt bảo chị, ” Cái thằng Charles tội nghiệp ấy chẳng được tích sự gì! Hắn làm hỏng cả cuộc đời, chỉ có thời trang là làm hắn quan tâm; lo lằng áo quần cho phụ nữ: niềm say mê của hắn chỉ có thế, thật là bi thảm cho gia đình hắn...chị có thấy thế không?” .

Charles nhại giống hệt giọng nói của Milton phu nhân khiến Anna cười đến chảy cả nước mắt.

Anh giả vờ không hiểu và làm mặt giận:

– Thế đấy, cả chị nữa chị cũng cười tôi.

– Tôi không thể không cười được: anh kì lạ quá, anh Charles ạ.

– Nhưng tôi cũng có một chút ý thức thực tiễn, chị thử hình dung xem, chị Anna, ít ra cũng đối với chị. Bởi vậy tôi sẽ nói với chị cái điều mà chắc hẳn người ta đã từng nói với chị hàng ngàn lần...chị cực kì xinh đẹp , chị Anna ạ.

– Nếu đúng vậy thì chắc chắn anh là người duy nhất nghĩ tới điều đó, nàng đáp và thở dài.

– Nhưng...anh đáp về bối rối trong lúc nghĩ tới John.

–Ồ đúng, có một cái “nhưng” mà, nàng vội đáp.

– Đúng thế, chị Anna, và tôi xin nói ngay thế là thế nào. Chị không đề cao giá trị của mình, chị không làm duyên làm dáng gì hết. Chị giống như một bức tranh của một họa sĩ bậc thầy không được đặt trong một luồng ánh sáng thích hợp và bị treo trong một khung cảnh khủng khiếp làm hại cho nó. Giống như một tảng đá chưa được gọt dũa...Ồ, chị đâu phải là trường hợp duy nhất, tôi có thể kể ra với chị hàng trăm ví dụ tương tự. Nhưng chẳng nên để mất thời giờ làm gì với những chuyện gẫu vô tích sự; phải mở đầu ngay đi thôi. Chị có cho phép tôi đi London mua mấy chiếc áo dài may sẵn không? Chỉ vừa đủ để bắt đầu thôi, chị có đồng ý không?

– Hôm nay ư? Nhưng làm thế nào?Anna thốt lên.

– Tôi có một anh bạn vẽ mẫu quần áo, có tên tuổi trong ngành may cao cấp. Tôi đã giúp anh ta nhiều bằng cách cho anh bản vẽ và giới thiệu khách hàng. Tôi sẽ mượn của anh một vài bản mẫu. Chắc anh ấy không mong mỗi hơn, nhất là khi biết những bản mẫu ấy được dành cho ai. Về sau chị sẽ thưởng cho anh ấy bằng cách đặt hàng, chỉ có thế thôi. Nhưng chị sẽ có ngay những bộ quần áo tuyệt vời, những kiểu dáng cực kì đẹp và chị sẽ là người có nhan sắc kiêu diễm nhất trong số tất cả các phu nhân từ trước tới nay và mãi mãi sau này nữa ở tòa lâu đài Guyriver này.

– Anh nói như trong một câu chuyện thần kì. Tôi chẳng tin tý nào. Tuy nhiên tôi cần mấy chiếc áo dài hợp thời trang, điều đó chẳng có gì là phi lí cả... quả là như vậy.

– Và chị để tôi chọn cho chị, phải thế không nào? Charles năn nỉ, nàng ngập ngừng một lát rồi đồng ý:

– Vâng, nếu anh thiết tha quan tâm đến thế.

–Ồ đúng thế, chị không thể hình dung cái đó làm tôi say mê tới đâu. Chị thấy không, tối qua, chúng ta đã sai lầm khi so sánh chị với Lọ Lem, thực ra chị là nàng công chúa nằm ngủ trong rừng...chị Anna một ngày nào đó , sẽ có người đánh thức chị dậy...

Nàng vội vã nhìn xuống:

– Nhưng tôi bảo đảm với anh là tôi tỉnh hoàn toàn, nàng vui vẻ nói.

– Tuyệt nhiên không. Charles đáp, chị cho phép tôi nói với chị vài lời về chính bản thân chị...

Tuy không có kinh nghiệm nhưng bản năng bảo cho Anna biết câu chuyện có thể đi vào một địa hạt nguy hiểm và nàng đứng dậy.

– Có lẽ tôi phải về, chắc hẳn John băn khoăn không biết tôi đi đâu, nàng nói một cách khôn khéo.

– John, vâng, chắc là như thế, Charles rầu rĩ đáp và cũng đứng dậy. Nhưng tôi nghĩ là chị phải đi London với tôi, anh nói thêm .

Nàng ngạc nhiên nhìn anh:

– Anh muốn tôi giúp anh trong việc chọn áo ư?

– Cái đó thì không bao giờ. Lúc này tôi không thể tin vào thị hiếu của chị được, nhưng chị nên tối hiệu cắt tóc.

– Cả anh cũng bảo tôi như vậy nữa kia à? nàng thốt lên, thế ra tóc tai của tôi có vấn đề gì à? Hôm qua John muốn tôi rẽ ngôi giữa và hôm nay, chính anh bảo đầu tóc tôi chẳng ra sao cả.

Charles nhướn mày lên:

– Kì lạ thật, tôi không bao giờ nghĩ John có thể như thế được. Anna, chị có hình dung nổi là chính tôi muốn khuyên chị như vậy đó.

– Mặc, tôi dứt khoát để tóc như tôi vẫn để, tôi đâu phải là con rối.

– Chị phải xử sự cho đúng, đừng nửa vời, rất đơn giản thôi mà, chị chỉ việc rẽ đường ngôi ở giữa, nếu không, tôi sẽ giải nghệ và đi đến vùng mỏ.

– Lố bịch, nàng vừa nói vừa cười.

– Thật cứng đầu cứng cổ, thế mà chị muốn làm đẹp. Vậy tôi xin nói trước, chị phải nghe theo tôi .

Anna bắt đầu suy nghĩ về Vivian, nàng thấy cô ta đi đi lại lại giữa đám tân khách với tấm áo dài lấm chàm bạc lấm nổi bật thân hình và khiến cô ta trở thành con người trong mơ, tuyệt vời trong từng chi tiết nhỏ nhất...thế là nàng đầu hàng:

– Thôi được, Charles, tôi sẽ làm theo ý anh, nàng nghiêm túc nói.

– Tôi sẽ không yêu cầu chị bất kì điều gì khác nữa. Charles vui vẻ nói.

– Nhưng ngay từ hôm nay, anh sẽ mang về cho tôi mấy chiếc áo dài thật ư? nàng hỏi giọng ngờ vực.

– Vâng, nhưng với một điều kiện chị Anna ạ.

– Điều kiện gì? nàng lo lắng hỏi.

– Chị sẽ không cho phép bất kì ai ” đánh thức” chị dậy trước khi tôi trở về tối nay.

Anh đắm đắm nhìn nàng, Anna không biết nghĩ ngợi thế nào nữa, nàng có cảm giác kì lạ.

Khi hai người bước lên tam cấp, một người hầu phòng tới gặp :

– Thưa bà, có điện thoại.

– Chắc hẳn Mira, em gái tôi. Anna hớn hử nói và chạy nhanh về phòng.

Phòng khách nhỏ vắng vẻ, nàng bước thẳng tới máy đặt trên bàn, trước ô cửa sổ, đúng là Mira.

– Chị Anna yêu quý, chị biết không? Em gặp một điều kì diệu; cô Darcy, chị gái Dawson Baccolay mời em đến nghỉ cuối tuần ở nhà họ. Nhà ở trên bờ sông và vũ hội tổ chức tối thứ 7. Em đã sắm chiếc áo dài lộng lẫy, thế nào em cũng phải đi dự, có phiền lòng chị không?

– Không sao hết, em cứ đi. Em chớ quên nói với ông Baccolay và bà chị gái ông ấy là chị gửi lời cảm ơn họ. Thật tốt quá, thế nhưng còn hai đứa nhỏ?

- Em gọi điện cho chị là vì chúng nó. Ngay từ hôm nay, chúng đến ở với chị tại Guyliver là hay hơn cả. Dawson cũng có ý kiến như vậy, chị thấy có được không?
- Được, tất nhiên là được. Anna vừa đáp nhưng lại vừa nghĩ có lẽ mình giải quyết hơi vội vàng, em chờ một lát để chị đi hỏi anh John, nhưng chị nghĩ là anh ấy sẽ đồng ý thôi.
- Ồ Anna, thế thì tuyệt quá. Em vừa mới sắm một chiếc áo dạ hội, hai chiếc áo sợi bông và nhiều thứ lặt vặt khác mà em cần, kể hết với chị qua điện thoại thì dài dòng lắm.
- Thế em tiêu hết cả số tiền anh John cho rồi ư? Anna hỏi trong lòng có phần lo lắng.
- Vâng, thực tế hết tất nhưng chị khỏi phải lo.
- Nhưng Mira, dù sao chúng ta cũng không thể...Anna nói tiếp giọng không vui.
- Ồ em biết chị sắp nói gì rồi. Mira phản đối, chị khỏi phải lo, tự em biết cách thu xếp với anh ấy để anh lại cho thứ khác. Vả lại Dawson bảo em là anh John không giận đâu.
- Chị mong được như vậy, Anna thở dài lo lắng.
- Chị Anna này nhân đây về hai đứa...
- Ừ thế này, chiều nay có người lên London, bằng xe hơi. Chị sẽ nhờ người ta ghé đón tụi nó.
- Nghĩa là...Mira nói tiếp giọng có vẻ lúng túng, thực ra, chúng đã đáp tàu hỏa rồi...em gọi điện thoại cho chị trước đây đến một tiếng. Chỉ còn 20 phút nữa là em phải cùng Dawson rời London. Vì vậy em nghĩ nên cho chúng đi trước em thì hơn. Dawson đưa chúng ra ga và mua vé tàu hạng nhất cho chúng, như thế là mọi việc yên ổn cả, trưa nay chúng sẽ đến Crocely Crox.
- Được, chị sẽ đi đón chúng. Anna đành phải nói vậy.
- Chị yêu quý, chị hiểu chứ phải không? chị không giận chứ?
- Không, không đâu, Anna đáp.
- Thế thì tuyệt, mai em sẽ gọi điện cho chị nếu được, giá chị biết em thích thú đến chừng nào.

Anna chậm rãi bỏ máy xuống, nàng cảm thấy buồn, không sao xua đuổi nỗi cảm giác cô đơn, Mira không còn quan tâm đến nàng nữa. Cô ta tổ chức cuộc sống theo ý riêng, tự quyết định lấy mọi việc, mua sắm quần áo, đi chơi, chỉ mới vài tuần trước đây, nàng có cảm giác cô ta chỉ là một con bé lúc nào cũng bám lấy chị gái để hỏi han mọi việc.

Anna thở dài, thế là cuộc sống trước đây kết thúc. Từ nay, nàng là "Milton phu nhân ở Guyliver" một số phận nàng không hề mong ước. Nàng luyến tiếc biết bao cô bé "Anna Shippho ở Liton Copon" vốn chăm sóc gia đình mình với tất cả tấm lòng yêu thương và được đền đáp lại bằng tình thương trọn vẹn của người thân.

Anna cố hết sức mình để khỏi khóc, nàng nghĩ bụng, mình phải chấp nhận tất cả cái đó và mọi cái khác nữa. Nàng không thể không xót xa khi nghĩ tới hành vi ích kỷ của Mira và tìm cách tự an ủi mình "Mình còn hai đứa em sinh đôi" .

Vả lại, về hai đứa bé, một vấn đề đặt ra trước mắt, nàng đi gặp John. Tối hôm qua trong lúc đưa Anna đi xem nhà, anh bảo nàng là anh dành phần lớn thì giờ làm việc trong thư viện. Đi hết hành lang dài, nàng nhẹ nhàng mở cửa. Nàng có phần rụt rè vì sợ John không thật bằng lòng cho hai đứa bé đến sớm thế và vì e ngại không biết Milton phu nhân sẽ nghĩ gì về sự có mặt của chúng.

Nàng bỗng nghe tiếng của Vivian:

- Ồ John, làm sao anh có thể...làm sao anh có thể làm như vậy? Sau tất cả những gì chúng ta...
- Vừa trông thấy Anna, Vivian ngừng lời ngay, ngồi sau bàn giấy John để lùi chiếc ghế bành và bắt chéo hai chân. Hai bàn tay chấp lại, khủy tay tựa lên ghế bành, anh cúi người về phía Vivian ngồi tựa lưng vào thành tràng kỉ. Cô ta có vẻ một người quảng cáo trang phục với chiếc áo dài màu xanh chói được cắt may một cách tuyệt vời. Tư thế ngồi theo kiểu người mẫu của cô ta làm nổi bật thân hình mảnh dẻ cân đối và đôi

chân thật đẹp. Bỗng nhiên Anna nhận ra một cách sợ hãi rằng, nhan sắc cô em họ chồng mình thật mê li và khiêu khích với cái miệng đỏ chót và đôi môi mọng như môi mọng. Cặp mắt long lanh được điểm tô khéo léo với đôi hàng mi dài màu nâu.

— Em vào đây Anna, John lên tiếng không hề tỏ ra khó chịu về sự có mặt bất ngờ này.

Còn Vivian thì miễn cưỡng nói:

— Anna, chúng tôi đang nói về chị đây mà.

— Đúng là tôi cũng nghĩ như vậy, Anna đáp và cố giữ vẻ thản nhiên, nàng đến ngồi bình tĩnh trên chiếc ghế bành cạnh bàn giấy John, cố nhìn anh một cách tự nhiên vì cảm thấy ánh mắt thù địch của Vivian.

Cố giữ can đảm, nàng lên tiếng:

— Mira vừa gọi điện cho em, nàng báo với John trong lúc quay lưng về phía Vivian.

— Ở London, mọi việc ổn cả chứ, anh sốt sắng hỏi ngay.

— Vâng, ổn cả, nhưng bà chị gái ông Baccolay muốn mời Mira đến nghỉ cuối tuần ở nhà bà ta.

— Kỳ lạ thật, vì sao Dawson lại nảy ra cái sáng kiến ấy. Vivian cất lên với một giọng the thé.

— Sao anh ấy lại không cơ chứ? John phản đối, tôi đã yêu cầu anh ấy săn sóc Mira đấy.

— Được...vậy thì nó sẽ vui chơi thoải mái, con bé tội nghiệp. Xuydan Darcy là kẻ độc ác, ít ra thì đó cũng là cảm giác thường xuyên của tôi. Cô ta là một bà chị gái lạm dụng địa vị của mình, can thiệp vào mọi việc và cho rằng cậu em trai của cô ta là thuộc sở hữu của mình. Vivian tuyên bố giọng khinh khỉnh.

— Mira rất muốn đáp ứng lời mời vì tối mai Xuydan tổ chức vũ hội. Anna giải thích.

Vivian lại cắt ngang lời Anna :

— Không đúng, không thể như thế, anh chàng Dawson của chúng ta trở nên nông nổi trong lúc già nua đi, trừ phi cô em gái chị có tác động thế nào đấy trong sự thay đổi đột ngột này.

— Tiếc rằng tôi không biết đầy đủ về ông Baccolay nên không thể có ý kiến. Anna nói giọng lạnh lùng và quay về phía John .

Nàng nhìn thẳng vào mắt anh như thể muốn loại trừ Vivian ra khỏi câu chuyện:

— Vì cả hai người cùng đi nên Mira muốn cho hai đứa nhóc tới đây với chúng ta, 12 giờ trưa nay chúng sẽ tới.

Hết sức khoan khoái, Anna nhận thấy thái độ rất hài lòng của John.

— Hoan hô tuyệt vời, anh thốt lên, chúng ta cùng đưa xe đi đón chúng chứ?

— Thế thì hay quá, nàng sung sướng đáp.

Muốn được tiếp tục chú ý, Vivian đứng dậy, về chậm rãi có tính toán, chân bước về phía cửa, cô ta rít lên:

— Em tin anh sẽ là một ông bố thật sự ngay trước khi có con, anh John tội nghiệp ạ.

— Tôi mong như thế lắm. John điềm tĩnh đáp.

Cánh cửa đóng sập lại, trong phòng chỉ còn hai vợ chồng anh.

— Em muốn nói với anh một việc khác, anh John, Anna rụt rè nói.

— Em cứ nói.

— Về vấn đề quần áo của em đây mà, nàng ấp úng .

Nàng không nói gì hơn vì không biết giải thích thế nào những điều đã thỏa thuận với Charles và giờ đây nàng bỗng thấy lố bịch.

— Em cần tiền tất nhiên là thế chứ gì?

— Không phải chỉ có chuyện tiền, nàng nói vội vã, em muốn nói với anh điều mà Charles có nhã ý đề xuất : anh ấy sẵn sàng đi London để chọn mấy thứ trang phục cho em.

— Anh hiểu rồi, thì ra Charles muốn may sắm quần áo cho em, anh đáp không hào hứng.

Anna không phải không nhận thấy thế, nhưng nỗi lo âu của nàng bỗng tiêu tan như có phép lạ: ” Kệ anh ấy” nàng nghĩ bụng, Charles tỏ ra tốt bụng và thông cảm, còn John thì thậm chí không thể hiểu rằng mình không có quần áo thích hợp là điều nhục nhã.”

— Em cần mấy chiếc áo dài, nàng mạnh dạn tuyên bố, lẽ ra em phải có ý mua sắm những thứ cần thiết nhất trước khi tới đây. Em đang lúng túng thật sự.

Không trả lời, John đứng dậy và bước tới bên cửa sổ, anh như tập trung tâm trí ngắm cảnh vườn. Cuối cùng anh quay lại và nói:

— Anh thật sai trái, anh phải xin lỗi em.

— Vì sao?

Anh lúng túng trong việc tìm từ :

— Vì anh đã làm hỏng không ít việc Anna ạ, lẽ ra chúng ta phải làm có một chuyến du lịch trăng mật, và chỉ có hai chúng ta cùng đi. Như thế thì chúng ta có thì giờ hiểu nhau trước khi tới đây, nhưng rất cuộc, vả lại, anh không thể nghĩ là chúng ta được đón tiếp như thế này...

Anh có vẻ tội nghiệp và bối rối tới mức lần đầu tiên từ khi biết anh, Anna quên cả mọi sự bên lên rụt rè.

— Anh đừng quá lo lắng, nàng nói, giọng an ủi, mẹ anh cũng như cô Linton giận về việc anh lấy vợ là điều rất tự nhiên thôi. Họ cho em không xứng đáng với anh, và em xin nói thật, em rất đồng ý với họ về điểm đó.

Anh không để nàng nói tiếp và cắt ngang lời nàng với một thái độ dữ dằn khiến nàng sững sờ:

— Không đúng và anh cấm em không được nói như thế! Bằng lòng lấy anh em đã mang lại cho anh niềm vinh dự lớn nhất mà một người đàn bà có thể mang tới cho một người đàn ông, chỉ riêng một mình anh phải chịu trách nhiệm về tình trạng hỗn độn này. Tuyệt nhiên em không có gì đáng trách cả.

Anna thực sự không biết trả lời thế nào, cuối cùng bằng một giọng rụt rè, vì trong thâm tâm vẫn có phần sợ anh, nàng nói:

— Em không muốn vì em mà anh phải phiền lòng và cũng không muốn gây phiền hà cho một ai hết.

— Anna, em là một người đàn bà tuyệt vời, John vui vẻ nói.

Nàng cất tiếng cười vang:

— Thế là sáng nay em được khen đến lần thứ 2, nếu cứ thế này thì có lẽ em đến phát điên lên thôi.

— Vậy ai là người may mắn được khen em đầu tiên? John hỏi.

— Charles, nàng đáp một cách nhanh nhẩu, Anh ấy bảo..(nhưng nàng trấn tĩnh lại và đỏ mặt) anh ấy nói với em nhiều điều dễ thương tuy chẳng có mấy ý nghĩa: và cuối cùng bảo em có thể là một người vợ xứng đáng với anh nếu anh ấy chọn được cho em những thứ trang phục thích hợp.

— Charles quả là quá tốt bụng, John nói, có phần lạnh lùng, rồi nói thêm: nhưng cậu ấy hết sức thông thạo về chuyện thời trang. Cậu ta có thể thành công rực rỡ nếu đi vào ngành cắt may cao cấp.

— Anh ấy nói với em là bị mọi người phản đối và chê trách. Nhưng đối với em, anh ấy tỏ ra rất dễ thương, nàng mạnh dạn nói thêm.

John đáp giọng nghiêm túc không hề châm biếm:

— Và đó là điều quan trọng, Anna, em có thể thay mặt anh nói với cậu ấy cứ mua tất cả những thứ cậu ấy thấy thích hợp và gởi hóa đơn cho anh. Hôm sau, lúc nào rảnh, anh muốn nói chuyện chút ít với em về

chuyện tiền bạc ấy. Anh muốn em có tài khoản riêng ở ngân hàng, anh đã chỉ thị cho nhân viên hối đoái chuyển các cổ phần của anh sang tên em. Em cần được tùy ý sử dụng những khoản tiền em cần chi tiêu.

- Anh tốt quá, nhưng anh đừng cho em quá nhiều, anh John.
- Vì sao?
- Anh biết rõ câu trả lời rồi.
- Em không muốn hàm ơn anh chứ gì, phải thế không?
- Không, không phải thế! Em không muốn lấy của anh quá nhiều thứ đến thế trong lúc em chỉ cho anh quá ít.
- Chúng ta đã bàn bạc việc đó rồi, nhưng Anna này, em nói cho anh hay vì sao em không rộng lượng hơn đối với anh và cứ muốn hạn chế bớt sự rộng lượng của anh đối với em.
- Anh biết rõ là em sẽ làm tất cả những gì anh đòi hỏi ở em.
- Tất cả, thật thế ư? John nài nỉ.
- Dĩ nhiên, anh hỏi lạ thật, anh muốn gì nào?

8. Chương 8

Đột nhiên ánh mắt anh như đờ đẫn, nàng bỗng có cảm giác như nhìn thấy anh lần đầu tiên và hiểu biết đến tận chiều sâu tính cách của anh. Nàng nhìn thấy một con người khác phía sau nhân vật nghiêm túc, trang trọng và mực thước mà nàng từng biết. Nàng không sao lí giải nổi niềm đam say hoang dã nàng nhìn thấy trong ánh mắt anh, nàng thu mình lại trước người đàn ông xa lạ đang dường như muốn thôi miên nàng, chinh phục nàng...ánh mắt anh gợi lên những điều làm nàng kinh hãi...tim nàng đập mỗi lúc một nhanh. Không muốn tìm hiểu hơn, nàng làm một cử chỉ bất lực, giây phút kinh hoàng tan biến.

Trước mặt nàng chỉ còn có John, con người khó hiểu, nàng chỉ mới biết qua, tuy là chồng mình.

Anna bước nhanh xuống thang gác, tay cầm chiếc mũ rơm rộng vành. Bước tới bậc cuối cùng, nàng trông thấy cỗ xe chờ trước cửa. Nhưng không thấy John, nàng định chạy đi tìm thì anh xuất hiện trong hành lang cạnh thư viện.

- Anna, anh rất tiếc là không cùng đi được với em, ông chủ tịch hội đồng kiến thiết đô thị quận vừa tới. Ông ta cần hỏi ý kiến anh và biết anh ở nhà, ông đến thẳng đây. Ông là người lớn tuổi, anh không muốn tỏ ra vô lễ, nhưng anh lại cũng không muốn làm em buồn.
- John, anh đừng bận tâm, em hiểu hoàn toàn.
- Thật ư? Em tha lỗi cho anh nhé.
- Không có gì phải tha lỗi cho anh cả, nàng vui vẻ đáp.
- Anh muốn em giận anh kia đấy, anh thì thầm, anh cứ nghĩ là em có phần...thất vọng .

Tuy có John cùng đi là điều thú vị, Anna vẫn phải thành thật thú nhận nàng thích một mình đi đón hai em, nàng muốn có trọn vẹn một mình hai em, không muốn chia sẻ những câu chuyện lú lo và những lời tâm sự của chúng. Nhưng nàng phải giấu kín tình cảm để không làm John buồn; anh tốt đến thế, ít ra nàng cũng phải khéo xử sự, nàng cố cao giọng nói:

- Em lấy làm tiếc anh không đi cùng được, dĩ nhiên là như vậy, nhưng em phải đi ngay bây giờ, người ta bảo từ đây ra ga mất 20 phút.
- Vậy tạm biệt, John đáp.

— Tạm biệt, nàng vừa nói vừa bước xuống thang gác.

Xe nổ máy, nàng quay lại: đứng trước cửa, John nhìn theo nàng, nàng kinh ngạc trước vẻ mặt của anh.

” Anh ấy có vẻ một con người cô đơn” nàng thoáng nghĩ, nhưng nàng vội gạt bỏ cái ý nghĩ ngờ nghệch ấy: ” Nếu có một người cảm thấy cô đơn ở lâu đài Guyriver, thì người đó là mình: mình như một kẻ xa lạ trên một hòn đảo xa lạ.”

Trên đường đi, anh tài xế nói với nàng là anh ta vốn ở trong vùng này từ xưa tới nay:

— Guyriver là Tổ quốc nhỏ của tôi, mẹ tôi ở trong một ấp thuộc lãnh địa này, bà đã làm việc trong lâu đài cho tới tuổi nghỉ hưu, còn vợ tôi thì làm người hầu bàn cho đến khi lấy chồng.

Anna thở dài, chỉ một mình nàng là người xa lạ: tất cả những người khác đều có gốc rễ ở đây và là thành viên của lãnh địa Guyriver. Con đường chạy ngoằn ngoèo giữa những đồng cỏ lác đác bụi cây. Không khí thơm mùi cỏ khô, từng quãng một, giữa các dãy hàng rào, thấp thoáng một thửa ruộng nhấp nhô lúa mì chín vàng rộm.

— Một xứ sở đẹp xiết bao, Anna bắt giác thốt lên.

— Thừa phụ nhân, trên đời này không có xứ sở nào đẹp hơn, người lái xe đáp, giọng chắc nịch.

Trên quảng trường chợ Croccli Crox, Anna nhìn thấy cây thập tự bằng đá, mà thành phố nhỏ này mang tên, nàng ngắm nhìn những ngôi nhà cổ xây từ thời nữ hoàng Anna, với những cây đèn lồng bằng sắt treo trên cửa ra vào, những cửa hiệu nhìn vui mắt với những tủ kính nhô ra ngoài và những hàng lan can gợi lại thời nhiếp chính huy hoàng. Nhà ga hiện đại mái ngói đỏ tươi như lạc lõng giữa những kiến trúc cổ ấy.

Dừng xe trên sân ga, người lái xe nói với Anna:

— Tôi vào hỏi giờ tàu, mời phụ nhân ngồi chờ trong xe, dạo này hoạt động đường sắt thường bị nhiễu loạn vì những chuyến tàu bổ sung.

Lát sau anh ta quay ra báo tin là ít ra cũng phải một tiếng nữa tàu mới tới ga.

— Tốt quá, tôi có dịp thăm thành phố.

— Bằng xe hơi, thưa phụ nhân?

— Không, cảm ơn anh, tôi thích được đi bộ.

Nàng xuống xe, đi vào một con đường rợp bóng cây và đến khu chợ, chợ vẫn giữ một vẻ xinh xắn cổ xưa rất đặc biệt; có thể nói nhịp sống không hề thay đổi từ thời kì lập ra tới nay.

Anna liếc nhìn các tủ kính bày hàng. Một tấm biển mới sơn trên cánh cửa màu xanh: LILITH , HIỆU CẮT TÓC khiến nàng chú ý .

Nàng nở một nụ cười: có bao nhiêu người dân của cái đô thị nhỏ bé này biết được rằng Lilith, thủy tổ của tất cả những người đàn bà có sức quyến rũ, đã từng nổi tiếng vì sáng tạo ra mọi lạc thú của loài người từ khi khai thiên lập địa.(Lilith, quỷ cái mà truyền thuyết Do Thái cho là vợ lẽ của Adam, và đã sinh ra vô số yêu quái) ” Dù sao thì đây cũng là một anh chàng biết hài hước”, nàng thầm nghĩ.

Xem đồng hồ, nàng quyết định vào hiệu. Nội thất phòng cắt tóc cũng dễ thương như phía ngoài tủ kính: tường và ghế bành màu xanh lá cây, những bức tranh đồng quê, những dây leo rủ từ trên trần nhà xuống tựa như những dòng thác. Một cô gái mặc plu xanh bước ra:

— Thưa bà, bà cần gì?

— Tôi có rất ít thời giờ, tôi phải ra ga đón chuyến tàu 12h45, cô có thể gội đầu và uốn tóc cho tôi được không?

— Được ạ, lúc này tôi đang rảnh.

Phòng gội đầu cũng bày biện đồ gỗ sơn xanh, và sơn trắng khiến Anna phải thốt lên:

— Cửa hiệu của cô tuyệt vời.

- Thừa bà, tôi rất vui sướng được nghe bà khen ngợi.
- Cửa hiệu này của cô phải không?
- Vâng, trong 5 năm trời, tôi ước ao có riêng cửa hiệu, và cuối cùng bây giờ tôi đã có, tôi cứ ngỡ như một giấc mơ.
- Vì đâu có có ý nghĩ mở cửa hiệu ở đây, Anna hỏi trong bụng nghĩ rằng mở hiệu cắt tóc ở London hay một thành phố lớn thì hơn.
- Mẹ tôi sống nơi đây, bà đã già và không thể nghĩ đến chuyện sinh sống chỗ khác, vả lại cái thành phố nhỏ bé của chúng tôi đã bắt đầu hiện đại hóa.
- Ít ra thì công việc vẫn tốt chứ?
- Chúng tôi có đủ việc làm, tôi có một cô giúp việc và tôi chung cửa hiệu với một người bạn, chúng tôi có thể thuê một cô gái làm móng tay và mở một phòng mỹ viện, nhưng buổi đầu không nên có quá nhiều tham vọng.
- Cô gái gọi đầu cho Anna rất thành thạo.
- Cô có thể rẽ giữa cho tôi được không? Có người gợi ý cho tôi như vậy.
- Lilith rẽ mái tóc dài màu nâu và hỏi lại:
- Bà muốn tôi uốn tóc cho bà như thế nào?
- Tôi chẳng biết nên như thế nào cả... cô cứ uốn cho tôi một mái tóc đơn giản và nhất là dễ chăm sóc .
- Đứng sau lưng Anna, Lilith suy nghĩ giây lát:
- Tôi sẽ rẽ giữa tóc của bà ra hai bên, cho ôm lấy khuôn mặt, và mái tóc vẫn bằng bênh, bà nghĩ thế nào?
- Tuyệt vời, thế mà tôi không hề nghĩ tới. Tôi không quan tâm nhiều đến bản thân mình.
- Điều đó không thật cần thiết, nhiều phụ nữ sẵn sàng bỏ ra bạc triệu để có được sắc da như bà và một mái tóc xoắn một cách tự nhiên.
- Anna vừa mỉm cười vừa trầm nghĩ, " Lời khen thứ 3 đối với mình trong ngày hôm nay! Không biết rồi điều gì sẽ xảy ra nữa đây, có lẽ là do mình lấy chồng chẳng." Trong lúc đó, Lilith dùng ngón tay xoa vuốt mái tóc dày mượt mà của nàng.
- Bỗng nghe có tiếng nói ở phòng bên cạnh:
- Chào Moly, mình biết là sẽ gặp bạn ở đây.
- Chào bạn, Mình vẫn chờ cậu đến gặp mà, cậu ngồi và hút thuốc đi.
- Có tiếng xê dịch ghế ngồi và và một giọng đàn ông cất lên :
- Có tin gì không, mình vừa từ Ecox tới hôm qua, mình không biết gì hết.
- Nhưng ít ra cũng biết tin về John Milton chứ?
- Anna giật nảy mình và chờ nghe câu trả lời ngay sau đó.
- Thế John Milton làm sao? Đã lâu lắm mình chẳng biết tin tức gì về ông ta cả.
- Ông bạn thân ơi, ông ta lấy vợ rồi.
- Lấy vợ ư? Không thể được, lấy ai? Làm sao không thấy báo chí đưa tin gì hết?
- Đây chính là điều ai cũng muốn biết, ông ta lấy một cô gái hoàn toàn xa lạ, ít ra đó cũng là điều Angela gọi điện cho mình biết sáng nay. Hôm qua gia đình Yatoly được mời tới ăn tối ở lâu đài Guyliver để làm quen với cô dâu.
- Cô ấy thế nào?

- Nhan sắc tuyệt vời, người ta bảo thế, một cô gái rất dịu dàng và kín đáo, nhưng tuyệt nhiên không phải là kiểu người mà John và nhất là bà mẹ ông ta có thể mong chờ.
- Và có biết phu nhân Milton nghĩ thế nào về cuộc hôn nhân ấy không? Chắc bà cụ không thích thú gì bị dồn vào hàng ” hoàng thái hậu” .
- Ừ, theo lời Angela thì gia đình Yatoly có cảm giác bà ta giận dữ lắm. Hình như bà vợ John là con gái một ông thầy thuốc không có một xu dính túi, không biết cô làm gì để đưa John vào đây, đó là điều tôi băn khoăn, nhưng xét cho cùng, cái đó chẳng liên quan đến ai cả.
- Còn Vivian thì cô ta nói sao?
- Mình cam đoan là cô ta giận đến điên lên, nếu cô ta mà kiếm được chồng thì mình xin chịu mất đầu. Cô ta đến đâu cũng kiêu hãnh tuyên bố John là của riêng mình. Cậu còn nhớ cái cung cách của cô ta trong buổi vũ hội của gia đình Drayton chứ?
- Rốt cuộc anh chàng cũng bỏ rơi được cô ả, nhưng nếu Vivian thò nanh vuốt ra thì tôi không muốn ở vào địa vị nàng dâu trẻ tí nào.
- Nếu nàng đã đủ khôn khéo để chinh phục được John thì chắc chắn nàng cũng đủ sức để tự bảo vệ mình. Mình rất muốn làm quen nàng, chúng ta phải đến thăm họ thôi.
- Bạn thân mến ơi, tôi rất khó chịu với bầu không khí ở Guyriver. Tôi không chịu đựng nổi tia sáng ánh lên trong mắt bà Milton khi bà ta nhìn mình. Khi nào bà ta cũng như muốn cho rằng những ai không phải bạn bè riêng của mình đều là những thứ dơ bẩn chẳng may bị lôi ra từ một chiếc thùng rác.
- Quả là như thế.

Tiếp theo là những tràng cười, hai má nàng đỏ bừng. Nàng thở dài khoan khoái khi Lilith uốn xong tóc, chụp chiếc mũ lên đầu nàng, nàng không còn nghe được gì nữa. Nàng bắt đầu suy nghĩ: giờ đây nàng biết người ta nghĩ như thế nào về những con người trong lâu đài Guyriver. Thật xa cách biết bao cuộc sống điền viên được miêu tả trong các tập báo ảnh. Và đối với Vivian thì nàng đã không nhầm. Từ đây nàng biết chắc là Vivian đã từng hi vọng lấy John, đó là điều rất quan trọng.

Anna hồi tưởng lại 48 tiếng đồng hồ vừa qua đi, nàng đã gặp không ít người mới lạ, những người đàn ông nói chung đều có thiện cảm, Dawson Baccolay để lại cho nàng một ấn tượng đẹp đẽ, tuy chỉ mới biết, khiến nàng có thể nhờ anh trông nom Mira và hai đứa bé, còn Charles và Xanhele, người anh họ lớn tuổi thì ngay lập tức tỏ rõ tình thân đối với nàng.

” Nhưng còn đàn bà, và đây là vấn đề khác...”, nàng thầm nghĩ. Những sự thù địch công khai, bà mẹ chồng thì tàn nhẫn khủng khiếp, thậm chí không sao có thể hình dung nổi bà ta có thể yêu thương hoặc đã có một lần yêu thương bất kì ai. Tuy thế chắc hẳn bà ta thương mến con trai, vì lẽ cuộc hôn nhân của John đã làm bà ta xao động. Nhưng theo tính cách của Milton phu nhân thì có thể nghĩ bà ta rất sợ ảnh hưởng của...một nàng dâu, bất luận nàng là ai, và tuyệt nhiên không muốn chia sẻ uy quyền của mình cho nàng. Lãnh địa thì thuộc về John nhưng bà ta là người hoàn toàn tùy ý điều khiển mọi việc. Bà ta có những năng khiếu có thể làm một nhà kinh doanh xuất sắc. Nhưng một vị phu nhân luống tuổi ở giai cấp xã hội của bà ta mà lại bộn bề công việc doanh nghiệp và tài chính thì thật không có gì thú vị.

Anna nghĩ tới buổi nói chuyện giữa hai mẹ con bà Milton trong buổi ăn sáng hôm ấy. Bà ta trình bày những sự cải tiến mà mình đã tiến hành để khai thác lãnh địa và những sự thay đổi mình dự tính.

Nghe bà nói, nàng hiểu rõ mẹ chồng là một người đàn bà chỉ huy không bỏ sót gì hết. Ở từng chi tiết nhỏ nhặt nhất, bà ta cũng giữ vững lập trường của mình bằng những luận cứ vững chắc khi John không đồng tình. Anna có phần hoang mang khi nghĩ rằng sớm hay muộn cũng sẽ đến lượt nàng phải đảm đương công việc hiện nay mà bà phụ trách.

“Liệu mình có làm nổi không?” nàng tự hỏi từ sáng nay, nàng thấy mình khác xa bà mẹ chồng mà nàng thừa nhận ngay lập tức là có những năng lực cao siêu. Nhưng đàn ông có ngại ca những năng lực ấy ở một người đàn bà không? Một người đàn bà từ bỏ mọi nữ tính và bóp nghẹt trong bản thân mình mọi đức tính nhạy cảm và dịu dàng như mẹ chồng nàng, thì tất yếu không còn khả năng cuốn hút nào nữa. ” Người đó quá sôi nổi, quá bận rộn”.

Còn về Vivian xinh đẹp, thì chưa bao giờ Anna có cơ hội gặp một người đàn bà kiểu đó và nàng luôn luôn nghĩ rằng họ chỉ tồn tại trong tiểu thuyết. Làm sao một con người cực kì xinh đẹp, giàu nữ tính như cô ta lại có thể vừa có sức quyến rũ ghê gớm đồng thời tàn nhẫn và phũ phàng đến thế? Thái độ thù ghét của Vivian làm nàng kinh hãi và nàng e ngại phải sống thường xuyên giữa những con người bản chất như vậy.

Từ khi tới lâu đài Gyliver, nàng chỉ cảm thấy thoải mái với Charles nhưng dù sao anh ta cũng không nên tỏ ra quá sốt sắng đến vậy. Thỉnh thoảng ánh mắt quá dịu dàng của chàng trai làm nàng hoảng sợ.

” Anh ta tán tỉnh mọi người đàn bà anh ta gặp“, nàng nghĩ bụng và trong lúc cho rằng mình cần cảnh giác đừng để anh ta đi quá xa, nàng không hề muốn thừa nhận là mình chơi với lửa và không nên thân mật với Charles thì hơn. Nàng không hề muốn bỏ mất niềm hứng thú, thật mới lạ đối với mình, được nghe người ta bảo mình xinh đẹp, mình có sức quyến rũ, ” đó là điều không bao giờ đến với mình nếu mình cứ ở gia đình”.

Một cách hết sức tự nhiên, Anna nghĩ tới hai đứa em nhỏ, và ánh mắt lo ngại của nàng liếc nhìn đồng hồ.

Nàng định cất tiếng gọi cô thợ cắt tóc thì Lilith bước tới.

Đầu tóc nàng được làm xong sau mấy phút lẹ.

Một lát sau Lilith cởi tấm vải choàng cho nàng và nói, giọng phấn chấn:

— Bây giờ mời bà soi gương.

Anna sững người nhìn tấm gương, nàng ngỡ như trong thấy một người xa lạ, nàng đổi thay đến mức không biết mình uốn tóc như thế có nên không, và Charles nói đúng hay không, nhưng Lilith thì phấn chấn:

— Cách uốn như vậy rất thích hợp với bà, nó làm nổi bật khuôn mặt và vàng trán. Đường nét của bà hài hoà hơn, uốn một lần nữa thì sẽ đẹp hơn, nhưng như thế này bà cũng đã rất đẹp rồi.

— Quả tôi cũng cho đây là sự thay đổi đáng mừng, cảm ơn cô đã làm rất nhanh chóng, Anna đáp vì không muốn nghe thêm những lời khen ngợi.

— Tôi mong bà sẽ có dịp trở lại.

— Chắc chắn như thế, nàng vừa hứa vừa mở bóp lấy tiền để trả.

— Vậy trước khi tới một ngày, xin bà gọi điện báo cho biết, bà có thể cho biết quý danh để lập phiếu không?

Anna ngập ngừng một lát và muốn xưng tên thời con gái của mình, nhưng nghĩ chẳng bao lâu người ta sẽ biết mình là ai, nàng tập trung hết lòng can đảm, và lần đầu tiên trong đời tuyên bố:

— Tôi là Milton, Milton phu nhân.

Lilith kinh ngạc đến sững sờ, tiếng một chiếc ghế bị xô đẩy trong nhà để ô tô gần cửa ra vào làm cả hai người giật mình, Anna ngoảnh lại. Người thiếu phụ lúc này nàng nghe nói chuyện, một người nhỏ nhắn tóc màu hung, nhảy tới để nhìn nàng và đứng ngắm sững sờ.

— Tạm biệt và xin cảm ơn. Anna nói vội vàng và bỏ chạy.

Nàng ra tới ga, thở hổn hển. Tàu vừa dừng bánh và nàng ra tới sân ga khi một vài hành khách đầu tiên xuất hiện, nàng không phải chờ lâu mới thấy hai đứa em trong đám những người đi nghỉ mát.

Hai giọng nói reo lên:

— Anna, Anna, chúng em ở đây.

Anna chưa kịp nhận ra thì chúng đã nhảy lên ôm cổ nàng.

— Hai em yêu quý, gặp lại các em chị vui mừng quá, nàng thốt lên vô cùng xúc động và sợ không giữ được nước mắt.

— Tàu bị chậm, chúng em đói khủng khiếp chị biết không? Antony lên tiếng.

— Đường về không xa đâu, xe hơi đậu kia kìa.

–Ồ hay quá, xe có đẹp không chị?

– Các em chạy nhanh lên xem, Anna vui vẻ đáp.

Hai đứa trẻ không chờ phải nhắc đến hai lần, nhưng một người đàn ông luống tuổi oai vệ mặc comple màu xám kẻ ô vuông hơi kì cục đến gặp nàng:

– Thưa bà, tôi xin bà thứ lỗi; chắc hẳn bà là mẹ của hai đứa bé kia?

– Không, tôi là chị chúng.

–Ồ, xin lỗi bà, tôi chỉ thấy bà sau lưng, bà còn trẻ quá. Bà có thể dành cho tôi mấy phút hỏi chuyện được không ạ?

– Dĩ nhiên là có...nhưng nếu không phiền ông thì chúng ta có thể ra sân ga. Tôi sợ hai em tôi không tìm thấy xe và lạc đường.

Nhưng hai đứa bé đã tìm ra xe, ngồi vào xe chúng đặt cho tài xế hàng ngàn câu hỏi. Anna dừng lại cách xe mấy bước và lo lắng hỏi:

– Có việc gì thế thưa ông, có việc gì xảy ra phải không ạ?

– Không, tuyệt nhiên không, người khách lạ cười đáp, tôi rất ân hận đã làm bà lo lắng, tôi chỉ muốn nói với bà rằng trên tàu tôi đã nói chuyện nhiều với hai em, và trí thông minh của chúng khiến tôi kinh ngạc.

– Ông tốt bụng quá...Anna vừa nói vừa tự hỏi không biết câu chuyện của người đàn ông này sẽ đi tới đâu.

– Gặp những đứa trẻ sinh đôi, đứa trai đứa gái, mà lại giống nhau đến thế và có tư chất đến thế là điều cực kì hiếm. Theo ý tôi, chúng là trường hợp duy nhất. Và vì vậy tôi xin phép được gặp bà. Cho phép tôi được tự giới thiệu: danh thiếp của tôi đây, chắc bà sẽ hiểu ngay thôi, ...chắc bà có biết tên tôi,...

Trên tấm danh thiếp Anna đọc: " Claren B Watri, liên hiệp công ty phim Zero" rồi xin lỗi:

– Tôi không bao giờ đi xem phim.

– Thế ư, tôi là nhà sản xuất, đồng thời là cổ đông quan trọng nhất của liên hiệp công ty phim Zero. Tôi xin đi thẳng vào mục đích và nói với bà rằng hai đứa bé đáp ứng hoàn toàn sự tìm kiếm của tôi, cặp anh em chúng nó sẽ rất được hoan nghênh và tôi hứa với bà là không đầy 6 tháng sau, chúng nó sẽ trở thành những ngôi sao màn bạc.

– Ông muốn chúng nó đóng phim ư?

– Đúng thế và tôi xin cam đoan với bà là chúng ta không mất thì giờ đâu. Hai đứa trẻ ấy muốn kiếm ra bao nhiêu tiền cũng có, chúng cần đến làm thử chút ít ở xưởng quay phim, chúng ta có thể định vào ngày nào? Nhưng không cần thử, tôi cũng biết là có thể kí hợp đồng với chúng, nếu không thì tôi không còn là Claren Watri nữa. Ông ta tuyên bố với một thái độ rất mực ân cần.

– Xin ông chờ cho, tôi cần phải suy nghĩ...chưa bao giờ tôi có ý nghĩ ấy trong đầu. Thế ông đã nói chuyện đó với hai đứa chưa?

– Tôi chỉ quan sát chúng và ghi nhận cách chúng phản ứng đối với những điều chúng tôi đã nói với nhau, về những vùng xe lửa chạy qua. Và tôi nghĩ bụng: " Đây là hai đứa bé có một sức nhạy cảm đặc biệt, chúng có thể làm giàu cho ngành điện ảnh nếu chúng gặp được người thích hợp..." thưa bà, con người đó hiện đang đứng trước mặt bà. Hai đứa bé cần được điều khiển một cách thông minh và với một trí tưởng tượng phong phú. Đó là điều tôi rất muốn.

Khó chịu vì bị giữ lại, Anna tìm cách cáo từ:

– Ông tốt bụng quá, thưa ông, nhưng...

– Không có " nhưng" đâu, ông ta cắt ngang với một giọng quyền uy và nếu có chẳng nữa thì chúng ta cũng phải giải quyết tới cùng. Chúng có thể học tập cho hết chương trình văn hoá và với tiền lương kiếm được, chúng có thể ăn học ở những trường trung học tốt nhất, vậy bao giờ tôi có thể gặp lại bà để kí hợp đồng?

Bối rối. Anna vẫn vờ tấm danh thiếp mãi trên tay, nhưng rồi quả quyết trả lời:

– Tôi lấy làm tiếc không thể trả lời ông ngay được, tôi phải suy nghĩ, dù sao cũng xin cảm ơn ông, và dù quyết định thế nào, tôi cũng sẽ viết thư cho ông rõ.

– Xin bà gọi điện cho tôi, như thế nhanh hơn, nhưng xin bà cho tôi địa chỉ, hai đứa bé chỉ mới cho tôi biết tên.

– Tôi xin ghi cho ông, nàng đáp vì không muốn đọc lên cái địa chỉ lấy lòng là toà lâu đài Guyriver do bản tính không thích phô trương của mình.

Nhưng nàng không thể ngăn cản nhà điện ảnh đọc trước mặt mình mảnh giấy mà nàng trao cho ông ta, ông ta thốt lên:

– Milton phu nhân, ồ , ồ , thì ra là Milton phu nhân, tôi hi vọng...

Anna bắt tay:

– Tôi xin hứa sẽ gọi điện cho ông, nàng nói trước khi bước lên xe.

*

– Ông ấy nói gì với chị thế, Antony hỏi ngay, trong suốt buổi hành trình chúng em xử sự rất đúng mực, có phải thế không nào, chị Anna?

– Đúng, ông ấy bảo chị như thế, Anna vui vẻ đáp, ông khen ngợi các em đấy.

– Chắc hẳn chị vui lòng , và là lần đầu tiên phải không chị?

– Thế ở London, ít ra các em cũng không làm gì sai trái chứ?

– Dĩ nhiên rồi, chị Anna, Antoanet đáp, chúng em không thể nào làm khác nếu chúng em muốn được gia nhân của anh John kính trọng. Ồ, chị Anna, gặp lại chị, chúng em vui sướng biết chừng nào.

– Vâng chị, các em có nhớ thật sự không?

– Chị Anna, chúng em thương chị nhất trên đời, cả hai đứa bé cùng đáp và nép vào người nàng.

– Hai em yêu quý, chị cũng thương hai em nhất trên đời. Bây giờ hai em hứa với chị là ở lâu đài Guyriver các em phải xử sự cho đúng đắn, thật sự đúng đắn nhé. Nhất thiết phải như thế, các em hãy vì chị mà xử sự như thế. Chị xin các em đấy nhé.

– Em xin hứa, cả hai đứa bé đồng thanh đáp.

– Lâu đài Guyriver như thế nào hả chị?

– Một khu nhà tuyệt diệu rồi các em sẽ biết.

– Còn những người ở đấy?

Anna thở dài trước khi trả lời, giọng đượm chút ngập ngừng :

– Các em sẽ thấy người ta già nua, nhưng mọi việc sẽ ổn nếu các em tỏ ra thật lễ độ. Phải làm sao để người ta càng ít thấy, ít nghe các em nói càng tốt.

– Ồ, Antony lên tiếng, tóm lại cũng giống như ở nhà bác Ella chứ gì?

Anna nhìn em hết sức kinh ngạc vì điều thằng bé làm cho nàng khám phá ra:” Đúng Milton phu nhân thật giống bác Ella. Đã hai ngày nay, mình cứ nghĩ bụng bà ta giống một người nào đó...cuối cùng nàng đáp:

– Chị xin các em, các em yêu quý, các em cố gắng xử sự cho đúng mực nhé, các em hãy vì chị...

Nhưng bị kích động dữ dội bởi quang cảnh trước mắt, chúng không còn lòng dạ nào nghe chị nói nữa:

– Anh nhìn xem kìa Antony .

Xe đã lăn bánh trên đường vào, và tòa lâu đài sừng sững phía trên hào nước, hình bóng uy nghi của nó phản chiếu trên mặt hào, Anna ngắm nhìn sự hòa hợp kì lạ của toàn cảnh lâu đài với hai sắc màu xám và bạc, còn Antony thì thăm thì, nét mặt rạng rỡ :

– Xem cứ ngỡ như là trong những cảnh phim.

Những lời nói của chú bé khiến Anna nhớ lại câu chuyện của ông Watiri. Nàng nghĩ bụng không biết cuộc gặp gỡ ông ta sẽ có ảnh hưởng tốt hay xấu đến số phận hai đứa bé. Nàng băn khoăn tự hỏi.” Mình sẽ phải trả lời ông ta ra sao đây?

*

John trả lời nàng, giọng nghiêm khắc:

– Lời đề nghị của hân là hết sức láo xược. Em cứ để anh trả lời khi hân gọi điện, như thế hay hơn.

Anna điềm tĩnh đáp:

– Em không nghĩ là ông ta có ý muốn tỏ ra khiếm nhã, ông ta có vẻ hoàn toàn thành thật và đúng đắn. Thực tế không bao giờ em đi xem phim, nhưng không phải em không biết tên ông ta, và muốn hỏi tin tức về công ty điện ảnh đó cũng chẳng khó khăn gì.

– Dù sao, việc đó cũng chẳng có lợi ích gì đối với chúng ta, chúng ta đừng nhắc đến làm gì nữa.

– Anh John, anh chưa hiểu rõ, riêng em lúc đó cũng hoàn toàn sống sót, nhưng nghĩ kĩ lại em thấy cần đi sâu vào vấn đề, có lẽ đây là một dịp may hiếm có trong tầm tay hai đứa .

John có vẻ sững sờ:

– Sao? dịp may ư ? Anna, em nói nghiêm túc đấy chứ, dù sao em cũng không nghĩ tới chuyện cho chúng làm điện ảnh dù chỉ là chốc lát thôi đấy chứ?

– Sao lại không?

– ” Sao lại không?” , John nhắc lại, giọng giận dữ, không, không thể như thế được đâu, và anh nhắc lại rằng anh cho lời đề nghị của hân với em là một sự hỗn xược.

Anna đứng dậy và đi đi lại lại trong phòng, rồi dừng bước cạnh lò sưởi và trầm ngâm đứng nhìn đồng hồ cát trong lò. Khi ngoảnh lại nhìn chồng, nàng thấy nét mặt anh lộ rõ ý chí, cương quyết áp đặt quan điểm của mình.

– John, chúng ta đã đi quá xa, giữa chúng ta với nhau, mọi việc phải cho dứt khoát rõ ràng, ...lúc em nhận lấy anh, anh đã rất rộng lượng hứa với em nuôi dưỡng Mira và hai đứa nhỏ. Nhưng dù sao điều đó cũng không có nghĩa là khi có cơ hội, em không được phép thay đổi những điều đã thoả thuận. Nếu trong chị em chúng em có một người có thể tự mình kiếm sống thì người đó phải nắm lấy cơ hội chứ, không một ai trong bốn chị em chúng em muốn được người ta bố thí cả.

– Anh chưa bao giờ nói chuyện bố thí với em hết, John phản đối.

– Hãy nói là sự phụ thuộc, nếu anh thích một từ ít chương tai hơn, John ạ, anh biết là em muốn được tự do, nhưng vì không nuôi nổi gia đình, em,em...

Nàng áp úng vì bỗng nhiên bối rối về điều sắp nói ra, và John tiếp lời nàng, giọng có phần chua chát:

– Em đã lấy anh.

– Đúng như thế, Anna đáp, hài lòng vì anh đã nói hộ cái từ mà nàng ngập ngừng không dám nói lên, quá sống sượng. Thế là bỗng nhiên như từ trên trời có một dịp may có một không hai để đảm bảo cuộc sống độc lập cho hai đứa và...

John nóng nảy cắt ngang:

– Và làm hại chúng! Anh cam đoan với em là nếu em hành động như vậy thì em sẽ ân hận suốt đời. Anh muốn cho Antony được học hành tử tế trong một trường trung học ra trò, Antoonet cũng sẽ theo học đại học, nhưng nếu em muốn cho chúng trở thành những thần đồng, nếu em muốn để chúng bị tiêm nhiễm trong một môi trường xa lạ với môi trường của chúng, thì em thử hình dung tương lai sẽ ra sao đối với chúng?

– Đây là vấn đề khác, dĩ nhiên anh đã tỏ ra rất rộng lượng đối với chúng em, nhưng anh cũng phải thừa nhận rằng, có lẽ không phải là điều thật tốt nếu chúng em phải hoàn toàn phụ thuộc.

Đến lượt John nhảy ra khỏi ghế bành và Anna nhìn anh với một vẻ mặt John chưa hề thấy nhưng cả gia đình nàng thì đã quen thuộc. Qua vẻ mặt của nàng, ai cũng biết là nàng đã không nhượng bộ và kiên quyết làm theo ý mình.

John không hề có ý định bỏ dở cuộc đấu tranh, nhưng anh khéo léo tìm một chiến thuật khác, anh bước về phía Anna, nét mặt anh trang nghiêm và điềm tĩnh. Ngẩng lên nhìn anh, nàng có cảm giác anh thật sự kiên quyết.

— Anna, em hãy nghe anh đây, vì sao chúng ta không cùng nhau giải quyết một cách thông minh vấn đề này. Anh muốn em để cho anh thử vận may của mình trong lúc đưa lại cho hai đứa bé tất cả những gì cho tới nay chúng thiếu thốn, nhưng anh không thể làm tất cả cái đó một sớm một chiều. Chỉ sau một thời gian chúng ta mới có thể đánh giá kết quả: ít ra em cũng để cho anh một năm, và nếu sau đó nguyện vọng của anh không thành, thì...

Anna cắt lời anh, giọng lạnh lùng:

—Ồ nếu anh thất bại thì anh sẽ đảm nhận cuộc sống của chúng...như Vivian .

Hai từ cuối cùng bất giác bật ra không hề cố ý , nàng ân hận ngay lập tức và hiểu rằng nếu có thắng một bàn thì bàn thắng ấy thật sự nhỏ nhoi và khiêm nhã.

Nhưng John vẫn đáp, giọng điềm tĩnh không nao núng:

— Vivian và Charles là hai chị em họ gần của anh, mẹ anh nhận làm người đỡ đầu khi họ trở nên cô cút. Sở dĩ anh giúp đỡ họ về tài chính là vì họ là người trong gia đình anh, nhưng anh không có một sự lựa chọn đặc biệt nào cả .

Anna đáp với một nụ cười chua chát :

— Còn em, thì anh đã lựa chọn, dĩ nhiên là như thế, và em đã chấp nhận mọi điều kiện của anh, nhưng em không hiểu vì sao những điều kiện ấy lại bất di bất dịch : chúng ta rất có thể thay đổi chúng tùy theo hoàn cảnh chứ?

— Anna em biết rõ là anh sẵn sàng làm như vậy mỗi khi đứng trước những việc hợp lí, John đáp vẻ khó chịu.

— Em thấy lời đề nghị của người ta hoàn toàn hợp lí, em nghĩ là khi hai đứa nhỏ có dịp kiếm được một số tiền kha khá thì không ai có thể phản đối.

— Anh đã bảo em đó là một ý nghĩ vô lí, John hét lên và không nén nổi tức giận .

Chưa bao giờ Anna thấy anh phẫn nộ đến thế, nàng cũng rất bức tức , nhưng còn có thể kìm nén. Nàng thấy trả lời anh với một giọng lạnh lùng và ôn hòa thì hơn: chẳng nên tỏ ra cho anh thấy là thái độ độc đoán của anh làm nàng khó chịu :

— Em không đồng ý với anh, dù sao thì em phải quyết định với tư cách người đỡ đầu hợp pháp nên em cũng sẽ gặp ông Watri để xem xét, không định kiến đề nghị của ông ta.

— Thế nếu anh cấm em, Anna. John thốt lên, giọng quyết liệt và bước lại cạnh nàng.

Chưa bao giờ nàng nhận thấy anh cao lớn hơn mình đến thế, thậm chí anh gây cho nàng cảm giác là anh có một sức mạnh ghê gớm khi anh giận dữ. Anna thu mình lại và hất đầu ra sau để nói không một chút ngập ngừng :

— Em sẽ không nghe lời anh đâu.

— Anh sẽ buộc em phải nghe lời. Dù sao em cũng là vợ anh.

Tia sáng thoáng hiện trong ánh mắt John khi anh nói khiến nàng phản kháng. Nàng trả lời và tìm cách làm anh tự ái:

— Hoàn toàn chỉ trên danh nghĩa thôi.

Vừa nói xong, Anna biết ngay sai lầm của mình. Hai bàn tay của John giáng mạnh trên vai nàng, nàng run rẩy, John đắm đắm nhìn tận đáy mắt nàng như thể muốn trấn áp sự phản kháng và nàng cảm thấy anh tha hồ muốn làm gì thì làm. Lần đầu tiên trong đời, Anna cảm thấy sợ một người.

Nàng muốn thoát ra nhưng nỗi sợ làm nàng tê liệt, John dường như tìm hiểu tâm hồn Anna trong đáy mắt nàng, nàng có cảm giác bị thôi miên cho tới lúc anh bình tĩnh nói với nàng:

— Anna, em đừng dồn anh tới bước đường cùng.

Anna không hiểu anh muốn nói gì, nàng không thể suy nghĩ một cách rõ ràng: Sức mạnh hai bàn tay John trên vai làm nàng cảm thấy mình bất lực, điều mà nàng không muốn biểu lộ vì sợ bị thất bại vĩnh viễn. Sợ đôi chân khụy xuống, nàng co mình lại để chống đỡ sự mê hoặc kì lạ này, chống lại cái ý chí như muốn thủ tiêu ý chí của nàng. Nàng cảm thấy kiệt sức trên bờ một vực thẳm xa lạ...rơi xuống đất là hết.

— Bỏ em ra, nàng thềm thì.

Để trả lời, hai bàn tay John càng xiết mạnh hơn, một tia sáng kì lạ hiện lên trong mắt anh khiến nàng khiếp hãi. Hầu như ngay lập tức, hai bàn tay rời khỏi vai nàng, John bước về cuối phòng và nhìn ra cửa sổ.

Anna nhẹ người đi nhưng tim nàng vẫn đập dồn dập, hai môi nàng khô cứng, nàng không sao hiểu được cái gì đã xảy ra giữa hai người. Nàng không tìm ra từ ngữ, không liên kết được ý nghĩ trong đầu. Thế nhưng nàng hiểu là cơn khủng hoảng đã kết thúc, nàng cảm thấy cô đơn. Một ý nghĩ lẩn át tất cả những cảm giác kì cục ấy. Trong ngôi nhà này mình đã có bao nhiêu kẻ thù, nếu mất John thì rồi mình sẽ ra sao?

Nàng muốn nói với anh, nhưng đúng vào lúc đó, cánh cửa mở ra và Anna vội bỏ xuống bàn tay nàng vừa chìa ra về phía John.

— Ồ xin lỗi, tôi có làm phiền hai người không...? Xanhcle vừa hỏi với thái độ thân ái thường ngày vừa bước vào thư viện và rồi rít xin lỗi.

John quay hẳn mình lại:

— Anh đến đây Xanhcle, anh là người chúng tôi đang cần tới, chúng tôi đang bất đồng ý kiến về một vấn đề quan trọng. Anh có thể phân tích cho chúng tôi.

Không nói nửa lời, Xanhcle ngồi xuống chiếc ghế bành quen thuộc, tư thế của ông thật đỉnh đạc mặc dù thân hình nhỏ bé và dị tật. Ông nở một nụ cười như thể đồng lõa với Anna :

— Cô chú chưa cho tôi biết những khả năng hèn mọn của tôi có thể có ích ra sao, nhưng tôi sẵn sàng phục vụ.

John kể lại cuộc gặp gỡ ngoài nhà ga và Anna phải thừa nhận anh kể lại rất chính xác. Sau đó khi khẳng định lại anh không thể hình dung một điều quái lạ đến thế, anh nói rõ là Anna muốn cho hai đứa có thêm tiền và tự túc trong cuộc sống. Cuối cùng anh kết luận:

— Xanhcle, bây giờ anh đã rõ sự việc, chúng tôi chờ anh phân xử.

Sau khi quan sát John rất chăm chú, Xanhcle quay sang hỏi Anna:

— Cô có nói thêm gì không?

— Không, nàng đáp, nhưng không hiểu anh có rõ tình hình tài chính của chị em chúng tôi sau khi ba tôi mất không?

Xanhcle gật đầu.

— Vậy chắc anh hiểu cách suy nghĩ của tôi, John đã tỏ ra rất độ lượng nhận chăm sóc hai đứa bé, nhưng không phải vì vậy mà chúng tôi không nhớ rằng dù nhờ có John chúng sống đầy đủ tới đâu, chúng vẫn hoàn toàn tay trắng. Đề nghị của người đàn ông nọ là một cơ hội có một không hai, nhưng John không chấp nhận chỉ vì định kiến.

Xanhcle ngồi gả lưng tựa vào ghế bành:

— Thế cô đã bàn bạc với hai em chưa?

Anna lắc đầu:

– Chưa, tôi chưa nói gì với chúng cả, tôi nghĩ là trước hết nên biết thực chất đề nghị của ông Watri là thế nào đã.

– Trước khi gặp ông ta, có lẽ nên hỏi ý kiến chúng, chúng là người trực tiếp trong cuộc, cần có ý kiến của chúng.

– Cho trẻ con tham gia một việc bàn cãi thuộc loại đó là điều không thể chấp nhận được. John gầm lên.

Anna phản đối ngay ý kiến của anh, về thách thức trong ánh mắt, nàng tuyên bố:

– Xanhcle nói có lí, phải hỏi ý kiến hai đứa. John, anh cho người gọi chúng đến để chúng ta giảng giải cho chúng nghe, chúng có thể cho biết ngay ý kiến.

Nàng hài lòng vì sự có mặt của Xanhcle vì sợ John có thể phản đối, thế nhưng anh nhượng bộ:

– Tôi sẽ đích thân đi gọi chúng nó.

Và anh bước ra khỏi phòng trước khi Anna chưa kịp nói nửa lời để giữ anh lại.

Nàng ngồi xuống tràng kỉ trong lòng nhẹ nhõm.

– John cố chấp một cách khủng khiếp, anh ấy không chịu hiểu cho thế nào là nghèo đói.

– Đặt mình vào vị trí người khác, bao giờ cũng khó, tôi thường nhận thấy người ta dễ tự ái và bức dọc khi đụng tới những vấn đề tiền bạc...thật ra việc cho hay nhận tiền bạc chỉ có một tâm quan trọng rất tương đối.

– Tôi không hiểu rõ điều anh muốn nói.

– Đối với người cho, tiền bạc là món quà dễ đem tặng nhất. Chẳng hạn, có nhiều người lừng lẫy tiếng tăm là hào hiệp tuy không hề xứng đáng, chỉ vì họ dễ dàng cho những cái họ thừa thãi, nhưng con người có thể cho đồng loại nhiều hơn tiền bạc.

– Cho cái gì vậy?

– Sự tử tế, sự thông cảm, và dĩ nhiên là lòng nhân ái, nó phát ra từ chính con tim mình, Xanhcle dịu dàng đáp.

– Đúng, anh nói có lí, nhưng không ai muốn hoàn toàn sống dựa vào người khác; đây là vấn đề tự trọng.

– Ở bao giờ chúng ta cũng phụ thuộc vào một ai đó hoặc một cái gì đó. Sự phụ thuộc lớn nhất là do tình yêu áp đặt cùng lúc cho một người đàn ông và một người đàn bà.

Anna không đáp nhưng nàng bắt đầu tìm hiểu John và xem xét lại thái độ của mình, điều nàng chưa hề nghĩ tới trước đây, nàng tự hỏi, "Mình kiêu hãnh về lòng tự trọng của mình có phải là sai lầm không? Vì sao cứ luôn luôn oán giận John như thế? Phải chăng chỉ vì ác cảm bản năng mà mình không thể nhận những cái anh mang tới cho mình với tấm lòng tốt đến thế? Phải chăng tình yêu dính dáng vào đây để làm tình hình thêm rắc rối? Nhưng người ta đâu có thể yêu theo đơn đặt hàng...và lại John không yêu cầu mình yêu anh, mà chỉ là bạn anh thôi...mình có thể đã phạm sai lầm nào? Vì sao anh ấy và mình không thể sống với nhau như những người bạn tốt?"

9. Chương 9

Nàng ngẩng đầu lên và thấy Xanhcle nhìn mình với một ánh mắt sắc xảo, nàng có cảm giác ông theo dõi dòng suy nghĩ của mình.

— Anna, cô biết là tôi rất yêu quý John, cuộc đời chú ấy vất vả chứ không như người ta tưởng, cùng với thời gian cô sẽ hiểu là ít khi hạnh phúc đi song song với sự giàu có, tuy nghèo đói không phải là một đức tính tự thân.

Anna không thể không đỏ mặt, nàng đáp giọng hết sức khiêm tốn:

— Tôi hiểu là mình hiểu rất ít và rất sai về John.

— Cô sẽ cố hiểu chú ấy và sẽ thú vị với sự khám phá của mình, nhưng John là một người rất tốt, mong cô tin lời tôi, cô Anna, hình như cô có bảo tôi là cha của cô thương yêu chú ấy lắm có phải thế không?

— Đúng thế, Anna thì thầm.

Nàng hồi tưởng tình cảm của cha mình đối với John, và nàng nhớ lại là ngay lúc đó nàng đã cảnh giác đối với anh. Giờ đây nàng tự hỏi: "Vì sao vậy?" Nàng muốn nói thật với Xanhcle và thì thầm:

— Tôi đã lầm lẫn, thật sự lầm lẫn,...tôi sợ, mọi sự kiện vượt qua tôi,...tôi không hiểu gì nữa hết .

Xanhcle mỉm cười:

— Không đâu, chỉ có điều là rất nhiều sự kiện đã đến với cô trong một thời gian quá ngắn, cô đã mất đi người cô hết sức yêu thương...Nhưng chớ nên cho rằng cô đã hành động không đúng vì lúc này cuộc sống đi nhanh hơn cô. Cô chỉ việc làm một cách bản năng theo nhận thức của mình về cái tốt cái xấu. Cô hãy nghe con tim mình: bao giờ nó cũng là người cổ vũ tốt nhất.

— Đó chính là những điều mà ba tôi thường nhắc nhở tôi, nàng đáp trong lòng bối rối.

— Ông sẽ tiếp tục nói những điều ấy với cô, nếu cô biết nghe ông.

Anna đầm đìa nước mắt:

— Anh tin thế à?

— Tôi tin chắc như thế, cô Anna, không có gì đáng ngại khi cô làm theo ý những người cô yêu thương.

Ông chưa nói hết thì hai đứa bé và John bước vào. Hai đứa tỏ vẻ hết sức xúc động:

— Chị Anna, chị biết không? Chúng em đã đi xem hết toàn bộ khu lâu đài, có một phòng vũ hội lộng lẫy. Sàn nhảy bóng lộn, thật tuyệt, và chị nghĩ xem có đến 6 cầu thang. Thật là khó tin: 6 cầu thang trong cùng một ngôi nhà,...và lát nữa chúng em sẽ trèo lên mái nhà. Baker bảo chúng em là có thể nhìn thấy 6 lãnh địa bá tước và nhìn thấy biển nữa, xuống tận đáy, khi thời tiết tốt.

Cuối cùng, nhân hai đứa bé đang thở hổn hển, Anna bảo:

— Hai em yêu quý, các em hãy nghe chị nói, chị có việc rất quan trọng muốn nói với hai em. Các em có còn nhớ người đàn ông cùng đi trong chuyến tàu sáng nay không?

— Cái ông to béo ấy ư?

— Ông Watri chứ gì?

— Đúng thế, các em có thấy ông ta nói chuyện với chị trên sân ga chứ? Đấy, ông ta là một tay cự phách trong ngành điện ảnh .

Antony cắt ngang lời chị:

— Em biết rồi, ông ấy đã nói với chúng em, ông giải thích cho chúng em người ta phân cảnh ra sao sau khi quay xong.

— Tốt, ông ta cho rằng, các em có khả năng đóng vai trong các bộ phim của ông. Anh chị sẽ gọi điện để nói chuyện với ông ta, nhưng chị muốn biết ý nghĩ của các em đã.

Hai đứa bé sững sốt một lúc lâu, Angtoanet hỏi trước tiên :

— Chị muốn nói là chúng em có thể trở thành những ngôi sao màn ảnh chứ gì?

— Đúng, ông ta có thể để các em đóng những vai quan trọng và dĩ nhiên các em sẽ kiếm được nhiều tiền.

— Ông ấy có nói chuyện với chúng em về các phòng quay phim của ông, Antony nói, các phòng ấy không cách xa London, nhưng ngoại cảnh thì quay ở các tỉnh lẻ.

— Chúng em sẽ có quần áo đẹp không? Cô em gái hỏi.

— Còn tùy, ông ấy chưa có những lời đề nghị cụ thể với chị. Trước khi gọi điện cho ông, anh chị muốn biết hai em suy nghĩ thế nào. Ông ấy có thể kí với các em hợp đồng 6 tháng, cũng có thể hơn...

Hai đứa bé nhìn nhau. Khuôn mặt nhỏ bé của chúng tỏ ra nghiêm trọng khiến chúng có vẻ già trước tuổi và chín chắn hơn thường ngày nhiều. Im lặng, chúng hỏi lẫn nhau bằng ánh mắt.

Antony trả lời đầu tiên:

— Chị Anna, chị để cho chúng em tự quyết định lấy phải không?

— Đúng, nếu hai em muốn thế.

Antony lướt nhanh một ánh mắt về phía John lúc đó đứng sau Anna :

— Anh John, em muốn hỏi anh, anh có hứa là anh sẽ đài thọ cho chúng em học tập ở trường trung học , có phải không? Anh không thay đổi ý kiến chứ?

— Không, các em sẽ có tất cả những gì anh đã hứa, hai em yên tâm. John khẳng định, giọng hết sức nghiêm túc.

Anna liền xen ngay vào:

— Có thể đây là cơ hội để hai em kiếm tiền và sống độc lập. Nếu thành công, các em có thể tích lũy một chút tài sản...

Hai đứa trẻ đưa mắt hỏi nhau rồi không do dự tuyên bố:

— Nếu chúng em được quyết định thì chúng em trả lời ” không” . Chúng em sẽ không để mất thì giờ làm những trò khỉ trong các bộ phim, có phải thế không Antoanet? Nếu anh John vẫn giữ lời hứa thì chúng em muốn được nội trú trong một trường trung học và đến hè thì sẽ về đây với anh chị.

Antony nói một hơi và Anna quay về phía Antoanet :

— Em có đồng ý với anh trai không?

— Dĩ nhiên Antony có lí vì anh ấy đã nói như vậy.

Anna kết luận, giọng rất buồn :

— Vậy thì cứ thế .

Hai đứa bé nhảy chân sáo một lúc, có phần lúng túng. Chúng linh cảm có một cái gì đó chúng không nắm được. Một lát sau, Antony hỏi:

— Bây giờ chúng em ra ngoài được rồi chứ? Baker đang chờ chúng em để trèo lên mái nhà.

— Thôi đi nhanh lên, John nói, anh chị không cần tới hai em nữa, nhưng phải thật cẩn thận để khỏi ngã đấy.

— Không, không đâu. Antony nói.

Nhưng cô em gái, duyên dáng hơn vội nói thêm:

— Anh John, nhà anh thật tuyệt. Đúng là một lâu đài hơn một ngôi nhà.

— Thôi nào cô Anna, Xanhcle lên tiếng sau khi hai đứa bé ra ngoài, cô đừng buồn như thế nữa. Chúng đã lựa chọn đúng đấy.

— Mong được như vậy, nàng nói giọng rầu rĩ.

Xanhcle im lặng bước ra. Anna và John ở lại, mặt đối mặt.

— Được, thế là anh thắng cuộc. Nàng nói với giọng uể oải.

– Chúng ta có thật cần thiết phải cãi vã nhau không? John hỏi với một giọng nài nỉ rõ rệt.

– Nhưng em cũng không mong gì hơn anh, nàng đáp có phần kiêu hãnh.

– Thế nhưng em vẫn không thôi chống lại anh. Anh không chỉ nói tới tình hình vừa mới xảy ra, mà còn về nhiều việc khác nữa...thế nhưng mục đích duy nhất của anh là mang lại hạnh phúc cho em thôi, Anna . Anh không có mong muốn nào khác.

Anna không biết trả lời thế nào, hoang mang bối rối, nàng không thể quên nỗi khiếp hãi anh vừa gây ra cho nàng lúc nãy. Bất giác nàng nghi ngờ thái độ hoà nhã và lòng tốt của John.

– Anna, có gì có thể làm em vui thích được không? anh thăm thò.

– Có lẽ em phải đi xem hai đứa bé đang làm gì, em cảm thấy kì cục là không còn bị thì giờ và công việc bức bách như trước nữa.

– Anh muốn lái xe đưa em đi một vòng công viên và vào tận làng, em sẽ khám phá ra vô số điều thú vị.

– Vâng thế thì hay lắm, để em hỏi hai đứa bé xem chúng có muốn đi cùng với chúng ta không? Nếu để chúng ở nhà một mình chắc chắn chúng sẽ làm hết điều dại dột này đến điều dại dột khác, Anna thanh thản nói.

Tuy thất vọng vì không được đi dạo một mình với nàng , John vẫn không hề để lộ ra nét mặt và chỉ nói:

– Anh đi bảo người ta đánh xe ra, trời rất đẹp chúng ta có thể bỏ mui xe, nhưng em phải che đầu.

– Em sẽ đi tìm khăn quàng.

– À, anh chưa kịp nói với em là anh rất thích mái tóc mới uốn của em.

Anna theo dõi ánh mắt John đặt lên mái tóc mình và nàng hiểu:

– À, phải, đúng thế, em đã đến hiệu cắt tóc, nhưng vì những việc xảy ra hồi nãy, em đã quên băng mắt.

– Mái tóc uốn như thế rất hợp với em, anh cảm ơn em đã nghe theo lời anh khuyên em.

– Lời khuyên nào? nàng ngạc nhiên hỏi, À, đúng, anh muốn em rẽ giữa, em đã không thích, nhưng rồi Charles chế diễu mãi em mới nhượng bộ. Tối nay Charles phải mang từ London về cho em những chiếc áo dài đẹp và em nghĩ là nên uốn lại tóc trước khi anh ấy về.

Bước qua ngưỡng cửa, nàng quay lại, có phần ngạc nhiên trước thái độ im lặng của John đang nhìn nàng với một nét mặt khác thường. Nàng vội vã nói:

– Em đi tìm hai đứa nhỏ.

– Tuyệt quá, chị tuyệt quá!

*

Charles bước về phía Anna, bước chân nhún nhảy hết sức vui vẻ, anh cầm tay nàng đưa lên môi:

– Tôi hứa làm cho chị trở thành một mỹ nhân, chị thấy có đúng không? Tuy cũng chẳng có gì đáng kể vì bao giờ chị cũng vẫn là Người đẹp ngủ trong rừng.

Nàng cố cười nhưng không sao dấu được nỗi e thẹn:

– Tôi có thật sự được thanh nhã không? nàng hỏi về duyên dáng và biết trước câu trả lời.

– Thế chị chưa soi gương hay sao? anh nói và đưa một ánh mắt diễu cợt.

– Có...nhưng tôi tự hỏi mình, người con gái là tôi thuở trước, nay ra sao.

– Người ấy không còn nữa, nàng đã vĩnh viễn ra đi, chị có luyến tiếc không?

Anh nói giọng bông lơn, nhưng Anna nghiêm túc trả lời :

– Tôi nghĩ là có, tôi biết rõ Anna ngày trước, tôi biết nàng nghĩ gì, ước gì, còn nàng Anna bây giờ tôi cảm thấy như một người xa lạ.

— Như vậy là vì nàng quá dốt nát : nàng chẳng biết gì hết về cuộc đời, về hạnh phúc, về tình yêu, và tôi hi vọng là một trong những người bày vẽ cho nàng đôi điều.

Anna cúi đầu xuống trước anh mắt đăm đăm của Charles, nàng thầm nghĩ, ” Anh ta thật sự muốn tán tỉnh mình đây” và cảm thấy xấu hổ vì sao mình không khó chịu. Trái lại nàng thích thú tuy vẫn nghĩ bụng là phải cảnh giác, đừng khuyến khích anh ta, nhưng tỏ ra dè dặt với Charles đâu phải dễ, anh đã giúp đỡ nàng nhiều biết chừng nào. Lúc này soi gương nàng phải thừa nhận là anh không dối trá; nàng đã trở thành một mỹ nhân thật sự.

Những chiếc áo dài Charles mang từ London về làm nàng khiếp hãi, màu sắc quá sặc sỡ và khiêu khích, không thể thích hợp với nàng. Lúc nào nàng cũng đinh ninh chỉ có màu xanh hoa cà là ” màu sắc của mình”, nhưng đến khi soi gương nàng phải thừa nhận là Charles chọn đúng màu.

Nàng quyết định sẽ mặc trong buổi ăn tối hôm ấy, và khi bước ra khỏi phòng, lần đầu tiên khi tới đây, nàng cảm thấy hoàn toàn tự tin. Rốt cuộc nàng sẽ cho Vivian thấy là mình chẳng thua kém gì cô ta, vị trí của nàng đúng là ở lâu đài Guyliwer.

Tấm áo lụa đơn sơ, cắt gần như kiểu cổ điển, bó sát người làm nổi bật cái eo thon thả, phía sau lưng áo những nếp gấp phấp phới làm tăng thêm vẻ uyển chuyển khi cử động. Màu áo làm nổi thêm sắc da trắng muốt và đôi cánh tay trần đẹp như khắc chạm, màu xanh đôi mắt càng thêm sắc xảo và màu nâu mái tóc càng thêm đậm đà.

Trông nàng giống như bức tranh Đức mẹ của Botixelly hay Rafael.

Trong lúc tránh đường cho nàng đi qua trong phòng khách, một lần nữa Charles lại thầm thì :

— Anna, chị đẹp lắm.

Nàng nghĩ ngay lập tức là không biết John có nghĩ thế không và có cùng nói những lời như thế không.

Lúc nàng bước vào phòng khách, John đang đưa một ly rượu nho cho bà mẹ. Anh ngẩng lên và dang rộng hai tay chạy bổ về phía nàng. Anh cầm tay nàng và siết chặt ngón tay vào ngón tay nàng như thể muốn bày tỏ bằng một cái siết tay kín đáo, một tấm lòng biết ơn đằm thắm:

— Anna anh nóng lòng chờ em mãi vì anh muốn là người đầu tiên được nói với em là em xinh đẹp biết chừng nào, anh thầm thì chỉ để một mình nàng nghe thấy.

Tuy khác với lời ca ngợi của Charles , nhưng những lời John nói thật sự chân thành.

—Ồ Anna, một bộ trang phục rất, rất đẹp. Milton phu nhân bình luận với cái lối thô bạo quen thuộc. Charle, anh đã thật khéo chọn, tôi nhận ra ngay mà.

— Thưa bác, cháu cảm ơn Bác về những lời tốt đẹp ấy. Charles nói, giọng chua chát khiến trong ánh mắt bà ta hiện lên một thoáng giận dữ.

— Anna, anh hài lòng thấy tối nay em thật trang nhã, John bảo nàng, vì sao buổi ăn tối chúng ta được mời tới gia đình Maxlau ở lâu đài Crocclay. Họ là những người bạn cũ và anh rất hãnh diện được giới thiệu em với họ.

— Chúng ta đi đâu?, Vivian vừa vào đúng lúc đó, hỏi, tay còn đặt trên nắm cửa.

Anna ngoảnh đầu lại, không khó gì mà không biết là Vivian chờ cho mọi người có mặt đầy đủ trong phòng khách mới bước vào. Chắc hẳn cô ta cố dỏm dáng để không ai có thể sánh kịp. Nhưng tấm áo dài dệt kim tuyến quá trang trọng không thích hợp trong một buổi họp mặt trong gia đình, lại thêm những nữ trang nặng nề khắc chạm theo kiểu Ai Cập khiến cô ta có điệu bộ một nàng công chúa hoang dã.

Vivian hiểu ngay lập tức là nếu so sánh với vẻ duyên dáng tự nhiên của Anna thì chẳng có lợi gì cho mình. Che dấu nỗi phần uất nung nấu trong lòng, cô ta cố nở một nụ cười bước về phía anh trai và thầm thì :

— Hoan hô Charles, em nghĩ người đáng được ca ngợi là anh, phải không nào? Không có anh thì những người đàn bà trang nhã này sẽ ra sao? (rồi quay sang Anna nói với một giọng giả bộ hoan hỉ): chị phải cẩn thận, đừng để mặc anh ấy muốn làm gì thì làm. Rốt cuộc anh ấy sẽ trở nên thân thiết, không có anh ấy là không được đâu đấy, và rồi biết đâu cái đó lại chẳng làm phật ý anh John.

Câu nói làm John không bằng lòng, Anna đoán biết khi cảm thấy những ngón tay anh siết chặt tay mình. Nàng hiểu đó là nắm tay động viên khích lệ. Nó làm nàng yên tâm khi thấy Vivian bước vào phòng khách, nhưng nàng vẫn không hết bối rối, nàng liền đứng dậy bước tới gặp Xanhcle đang ngồi cạnh lò sưởi, im lặng nhìn mọi người. Ông mỉm cười khi nàng đến gần :

— Hôm nay, cô bận rộn suốt ngày nhỉ?

Anna hài lòng có đề tài để nói chuyện:

— Hai đứa bé đã đi ngủ, chắc chúng đã kiệt sức, chúng đi thăm hết các góc ngách trong nhà trước khi đi bơi thuyền trên hồ.

— Cô có cho phép tôi khen ngợi cô về cách cô nuôi dạy chúng nó hơn là về sự trang nhã của cô không? Ông hỏi và nhìn sâu vào mắt nàng .

Ánh mắt nhân hậu của ông làm Anna trở lại thanh thản, cân nhắc đúng giá trị các sự vật:

— Anh nói vậy chỉ cốt để làm tôi vui lòng? Hay hai đứa em tôi quá được anh yêu mến.?

— Khi hiểu tôi kĩ hơn, cô sẽ biết là tôi có một nhược điểm khủng khiếp là bao giờ cũng chỉ nói sự thật.

— Thế thì có gì mà khủng khiếp.

— Phần lớn người đời không muốn nghe nói sự thật.

—Ồ tôi rất sung sướng được nghe anh nói như vậy, tôi rất yêu hai đứa bé, nhưng tôi luôn lo lắng về chúng sợ chúng có thể quấy nhiễu và được quá nuông chiều khi ở gần những người khác.

— Tuyệt đối không, chúng là những đứa trẻ hoạt bát và hoàn toàn dễ chịu .

Vừa nghe những tiếng cuối cùng, Bà Milton vội vã xen vào ngay :

— Có phải các người đang nói về hai đứa bé phải không? Anna cô bảo chúng chú ý đừng đóng cửa rào rào. Ban chiều khi từ thư viện bước ra, Antony đập mạnh tới mức tôi tưởng cây đèn lồng có thể bị bật tung ra.

— Sáng mai, con sẽ bảo chúng nó, Anna hứa, giọng điềm tĩnh.

Bà Milton bước về phía phòng ăn, và Xanhcle trao đổi một ánh mắt với Anna. Ông dịu dàng nở một nụ cười để bày tỏ với nàng là ông hiểu và thông cảm.

Anna có cảm giác như bữa ăn tối như không bao giờ kết thúc. Câu chuyện xung quanh bàn ăn chẳng ra sao vì với thói quen độc đoán của mình, bà Milton quyết đoán hết mọi việc còn Vivian thì tìm cách làm cho John chỉ chú ý tới cô ta, Anna buồn bã và cảm thấy chán nản. Niềm hứng thú về chiếc áo dài thật ngắn ngủi. Nàng ngán ngẩm nghĩ tới tương lai và thấy cuộc sống sẽ luôn là một lớp những cử chỉ ước lệ và những nghi thức che đậy cái xảo trá của những sự ghen tuông và thù địch giữa những người đàn bà. Nàng lướt tiếc những bữa ăn vui vẻ và náo nhiệt ở nhà mình, nàng nhớ lại vẻ sôi nổi và hóm hỉnh của ba nàng khi tranh cãi với các con:” Cha con mình vui vẻ biết bao, hạnh phúc biết bao, dù có toàn bộ vàng bạc của thế giới cũng không sao đổi được niềm hạnh phúc ấy” nàng buồn bã nghĩ bụng.

Giọng nói kiêu ngạo của Vivian làm nàng dứt ra khỏi cơn mơ màng :

— Anh John này, dự định tối nay làm gì đây? Anh chưa hề có một lời với em, trong lúc đi xuống, em nghe anh nói tới gia đình Maxlau cơ mà.

— Tôi sẽ giới thiệu Anna với họ.

— Thế mẹ anh và em, có nằm trong số những người được mời không đấy? cô ta hỏi giọng thách thức.

— Dĩ nhiên là có, nếu cô muốn, nhưng vừa rồi tôi có ý định đi một mình với Anna, John nói lạnh lùng.

— Trong lúc đó chúng tôi ở nhà thêu đan hay chơi bài phải không? Anh John tội nghiệp sao bây giờ anh ích kỉ đến thế?

Charles vội chấn chỉnh ngay cô em gái với một giọng gay gắt :

— Vivian cô quên là họ đang trong tuần trăng mật hay sao?

– Thế nhưng em lại tưởng anh là người đầu tiên quên mất điều đó, cô ta cãi lại.

Anna bối rối, đỏ bừng mặt, nàng tự hỏi có phải Vivian đã rình rập họ hay chỉ ném ra câu nói nham hiểm ấy một cách tình cờ.

John chấm dứt cuộc cãi vã bằng một lời tuyên bố lạnh lùng:

– Tất cả các người đều có thể cùng đi với chúng tôi, xe có đủ chỗ đấy.

– Nếu vậy, John, mẹ cũng sẽ cùng đi, mẹ cần gặp bà Maxlau, bàn với bà ấy về việc cải tổ Hội tương trợ phụ nữ Crocclay.

– Hoàn toàn được, John đáp, giọng bình thản.

Anna không muốn đi một mình với John tí nào sau tình hình vừa xảy ra và cảm thấy như cất được một gánh nặng.

– Không việc gì phải vội vã, bà Milton nói, gia đình Maxlau ăn tối muộn hơn chúng ta, chúng ta còn nửa tiếng nữa.

– Con đã bảo người ta đưa xe tới vào lúc 9h30.

Anna vội lên gác gặp hai em, chúng đã tắt đèn nhưng chưa ngủ, vẫn nghe tiếng chúng chuyện trò.

– Các em làm gì thế? Anna hỏi giọng nghiêm khắc.

– Chúng em không buồn ngủ, chúng em khám phá ra nhiều cái thú vị lắm, chị Anna ạ, chị có biết một căn phòng lớn chất đầy những con vật nhồi rơm không?

– Có, chị có biết, anh John gọi đó là ” Phòng bảo tàng”, nó bao gồm những con thú cha anh ấy săn bắn được, cũng có không ít hươu nai do anh ấy bắn, các em hãy nói anh ấy kể lại cho mà nghe, thú vị lắm.

– Có nhiều chiếc xe đạp và cả một chiếc xe trượt tuyết nữa trong chuồng ngựa, Antony nói, em mong tuyết rơi, dùng xe ấy trượt tuyết thì vui lắm.

– Đúng nhưng phải chờ vài tháng nữa, trái lại nếu sáng mai đi câu cá thì em nghĩ thế nào? Trong hồ có rất nhiều cá hương đấy.

– Thật thế à? Antony hỏi trong lúc Antoanet nhảy lên ôm cổ chị.

– Cả hai đứa chúng em rất vui sướng vì chị lấy anh John, ở đây thật tuyệt, chúng em thấy ngôi nhà của anh ấy ở London rất đẹp nhưng ở đây còn đẹp hơn. Cô bé sốt sắng tuyên bố.

– Chị cũng rất vui mừng, Anna đáp trong lúc lần đầu tiên nàng cảm thấy ngôi nhà của John, cũng là nhà mình.

– Thế còn ngôi nhà chị cũng thích chứ?

– Dĩ nhiên, Anna đáp giọng chắc nịch, để đánh lừa hai em.

Nhưng tối hôm ấy chúng khá tỉnh nhậy và Antony nói bóng gió:

– Em ngỡ là lúc đầu, chị thấy nhà mình mừng quá.

– Vả lại chắc chị thấy thiếu ba, cả chúng em nữa, chúng em cũng thấy thiếu ba chị biết không? Em mong có ba ở đây với chúng ta biết chừng nào?

– Các em không bao giờ quên ba, có phải không? Anna hỏi, hai mắt đầm lệ.

– Không bao giờ, chúng em vẫn nói với nhau về ba luôn.

Anna xúc động không thể nói nên lời, nàng xiết chặt cả hai em vào lòng một lúc lâu rồi bảo:

– Hai em yêu quý, tất cả ước mong của chị là các em được sung sướng.

–Ồ quả là chúng em hạnh phúc, cả hai đồng thanh đáp.

Antony nói thêm:

— Ít ra chúng em cũng mong chị không giận vì chúng em không muốn làm điện ảnh chứ? Chị nói đi, chị Anna? Nhưng Antoanet cũng đồng ý với em: quả cái đó không phải là một nghề nghiệp thú vị đối với một đứa con trai.

— Chị không giận tí nào và chị rất hiểu hai em, sở dĩ chị nói với các em là vì chị nghĩ các em có thể rất thích thú kiếm được ít tiền?

— Để làm gì cơ chứ? Antoanet đáp vẻ kinh ngạc, Bây giờ chị có biết cơ man nào là tiền.

Nhìn khuôn mặt bé nhỏ tin cậy ngược lên nhìn mình, Anna nghĩ là Xanhcle đã có lí : ” Đúng vậy. Mình đã sai lầm khi làm to chuyện đến thế về vấn đề tiền nong do John cung cấp, đây chính là biểu hiện kiêu ngạo...” Chỉ riêng một mình nàng có nỗi băn khoăn ấy, còn Mira và hai đứa bé thì cho rằng tài sản của John cũng là tài sản của Anna là việc hết sức tự nhiên vì anh đã lấy nàng. Lập luận của họ là đúng, và rốt cuộc nàng hiểu được những nguyên do thật sự của sự phản kháng của mình.” Nếu John và mình, chúng mình yêu nhau, chúng mình là vợ chồng thật sự , theo nghĩa đầy đủ của từ này, thì sẽ hoàn toàn khác. Mình sẽ không còn một chút băn khoăn nào nữa. Đáng tiếc biết bao là không có tình yêu giữa chúng mình” .

Nàng thở dài trước khi nói với hai em :

— Bây giờ cả hai em ngủ đi thôi .

Sau khi ôm hôn Antony, Anna bước sang phòng Antoanet, cô bé đang ngồi trên giường.

— Em yêu quý của chị, em hãy hứa với chị là cả hai em sẽ thật sự ngoan ngoãn, em thấy đấy, Milton phụ nhân không quen sống với trẻ con, không nên quấy nhiễu bà, em hứa với chị đi nào Antoanet.

— Chúng em sẽ cố gắng, chúng em rất sung sướng được ở đây, và sẽ làm hết sức mình để chị giữ chúng em lại .

Anna hôn em :

— Em yêu quý, rồi em sẽ thấy, chúng ta sẽ cùng nhau làm đủ mọi điều thú vị.

— Chị Anna, bây giờ chị đã lấy chồng, liệu chị có còn thì giờ chăm sóc chúng em nữa không?

— Chắc chắn là có chứ. Em hãy nghe chị nói, dù lấy chồng hay không, bao giờ chị cũng để dành thì giờ chăm sóc các em, nàng nồng nhiệt đáp trước khi ôm hôn, đắp chăn cho em gái và bước ra khỏi phòng .

Nhìn nét mặt rạng rỡ vì hạnh phúc của Antoanet, hơn bao giờ hết Anna hiểu rõ những gì nàng hàm ơn John, nàng tâm niệm: ” Không bao giờ mình có thể tỏ hết nỗi lòng biết ơn đối với anh được, không có anh thì hai đứa bé phải đến ở nhà bác Ella rồi, mình cần tỏ ra tử tế ân cần đối với anh. Cần phải như thế” .

Nhưng nàng tự hỏi phải làm như thế nào. Đối với anh nàng có một nỗi sợ hãi không sao tả được. Con người rất mực tốt bụng ấy gây trong lòng nàng một nỗi hoang mang thật khó hiểu làm nàng tê liệt. Nàng muốn tìm hiểu nguyên do và chế ngự nỗi sợ hãi, nhưng không sao được.

” Thật đáng tiếc là mình đã lấy một người đàn ông sắc sảo đến thế, tất cả sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu là một con người giản dị hơn và vui vẻ hơn...một con người như Charles chẳng hạn.” Nàng vừa than thở vừa trở lại phòng để chải lại tóc.

Ngay lúc đó có tiếng gõ nhẹ ở cửa và nàng đáp.” Mời vào” vì đình ninh là cô hầu phòng.

Vivian bước vào, một chiếc khăn choàng lông thú vắt trên vai.

— Tôi đến xem chị đã sửa soạn xong chưa và bác Magaret nhờ tôi mang đến cái này cho chị dùng tối nay vì biết Charles hẳn không kịp mua áo lông cho chị, cô ta vừa nói vừa để một tấm khăn choàng bằng lông hắc貂 đẹp tuyệt vời lên giường.

— Bà Milton đã nghĩ tới tôi, thật đáng quý. Trước khi tới đây, tôi không chuẩn bị gì cả và quả thật tôi không có quần áo gì để ra phố buổi tối .

Vivian đến tựa lưng vào chiếc bàn trang điểm. Cô ta nhìn Anna một lúc lâu rồi mới hỏi:

— Chị nghĩ là ở đây chị có hạnh phúc?

Anna có cảm giác Vivian muốn đặt cho nàng câu hỏi đó từ lâu. Nàng đáp:

— Tôi hi vọng như vậy.

Vivian tiếp tục quan sát Anna, để trấn tĩnh nàng cúi mình soi gương. Gương in bóng cả hai người và nàng kinh ngạc trước sự tương phản giữa hai hình ảnh.

— Nếu tôi hỏi chị một câu thì chị có trả lời không? Vivian quyết định hỏi.

— Tất cả tùy thuộc vào câu hỏi của cô. Anna thận trọng đáp.

— Ồ chỉ là một câu hỏi đơn giản thôi. Tôi chỉ muốn biết chị đã làm thế nào?

— Làm cái gì?

— Để lấy John .

Thái độ vô cùng khiếm nhã ấy làm Anna sửng sờ đến mức nàng không thể nói được nửa lời, nhưng cơn giận tan biến vì nàng hiểu lần đầu tiên Vivian nói thật và không dấu diếm điều cô ta hằng suy nghĩ. Dĩ nhiên câu trả lời có một tầm quan trọng sinh tử với cô ta. Cô ta có thể đau thương và khốn khổ như mọi người. Dù sao cô ta cũng là một con người và Anna bắt đầu thương xót, tuy đối với nàng điều đó có vẻ hết sức vô lí.

Thay vì trả lời câu hỏi, Anna hỏi lại:

— Cô có thật sự yêu John không?

— Tôi vốn muốn lấy anh ấy, Vivian đáp, giọng gay gắt, cũng như chúng ta đang thành thật nói chuyện với nhau lúc này. Tôi vốn tin chắc là rất cuộc, sớm hay muộn, anh ấy cũng sẽ lấy tôi.

— Tôi lấy làm tiếc. Anna đáp vì không biết nói gì hơn.

Vivian vẫn tò mò quan sát nàng:

— Tôi không sao hiểu được vì lẽ gì anh ấy lấy chị, chứ không lấy tôi, chị Anna ạ, điều đó làm tôi trần trở, phải chăng tôi không đúng là người đàn bà anh ấy ước mong và cần có? Một người đàn bà có những mối quan tâm giống như anh, quen biết bạn bè anh và biết đón tiếp họ, một người đàn bà am hiểu tình hình chính trị, thành thực trong môi trường của anh. Thế nhưng anh ấy lại lấy chị, khi mà...

Lần này cô ta ngập ngừng không dám thốt ra một từ quá xúc phạm, và chính Anna can đảm kết thúc câu nói:

— Tôi vốn không phải là cái thứ gì hết chứ gì?

— Tôi không muốn thô bạo đến thế, nhưng vì chính tự miệng chị nói ra.

— Đây đâu phải là sự thô bạo, mà là sự thành thật. Tôi cũng vậy, tôi cũng nói thành thật với cô: tôi tuyệt nhiên không hiểu vì sao John lấy mình, và nếu có một câu hỏi mà tôi muốn biết lời đáp, thì chính là câu hỏi ấy.

Vivian ngạc nhiên nhìn nàng và thở dài:

— Thật đơn giản thôi, phải thành thật nói rằng vì anh ấy yêu chị.

Anna định phản đối kịch liệt nhưng một bản năng thâm kín ngăn nàng lại, không để nàng bộc lộ tâm tình với Vivian.

Nàng đẩy lùi ghé và đứng dậy:

— Tôi tự hỏi làm sao chúng ta có thể nói chuyện về John sau lưng anh ấy được,...như thế là không hay...cô nói sao?

Anna nói câu nói úp mở ấy với thái độ dịu dàng khiến Vivian muốn hiểu ý nghĩa thật sự của nó thế nào cũng được. Cô ta nhìn nàng với một ánh mắt hoài nghi như muốn đánh giá địch thủ:

— Điều đó có nghĩa là chị không muốn nói gì thêm với tôi nữa phải không? Tôi không trách chị đâu. Tuy nhiên tôi xin nói trước với chị một điều. Tôi tin chắc chị hoàn toàn trái ngược với người đàn bà thích hợp với John. Ở đây chị sẽ không bao giờ hạnh phúc và tôi tin rằng rồi có ngày chị sẽ thấy mình đã phạm một sai lầm nghiêm trọng.

Dứt lời Vivian bước ra cửa, mỗi bước chân kèm theo tiếng sột soạt của chiếc áo kim tuyến. Cô ta đã đặt tay lên nắm cửa nhưng vẫn ngoảnh lại nói với một giọng hết sức bóng gió:

— Anna, nếu điều này làm chị vui lòng thì tôi xin nói là anh trai tôi không ngớt nhắc đi nhắc lại rằng chị là một con người tuyệt vời.

Anna lặng im, nhìn theo cánh cửa khép lại sau lưng Vivian, rồi hết sức tự kiềm chế mình bước tới lấy tấm khăn choàng lông thú trên giường, choàng lên vai và bước ra ngoài, John cùng với toàn thể gia đình đứng chờ nàng dưới chân cầu thang.

*

Lần thứ 3, Anna đọc lại thư Mira. Băn khoăn lo lắng, nàng cố gắng phân biệt cái thật, cái giả. Ngay những lời lẽ tình cảm trong thư cũng quá mức và có che dấu một điều gì đó.

Tối hôm trước nàng đã nghi ngờ, nàng cố nhớ lại chính xác những lời trao đổi giữa hai chị em qua điện thoại. Nàng hồi dự định của Mira và cô ta đưa ra mọi lời lẽ xin lỗi mơ hồ để giải thích vì sao không muốn đến Guyriver...Ở đây cuộc sống thật mê ly,...người ta mời em đến nhà...mời em đi phố...tối qua em đi xem hát.

— Đi với ai?

— Với bạn bè của Dawson, Mira đáp mơ hồ.

Về sau, Anna hiểu Mira cố tình mơ hồ. Thư cô ta viết sau buổi nói chuyện qua điện thoại, và với mục đích duy nhất là chứng minh cô ta không thể nói trước ngày ra đi được, nhưng không có một sự giải thích có giá trị nào.

— Thế nghĩa là thế nào? Anna lẩm bẩm và tự trách mình đã không yêu cầu John dẫn đi gặp Mira ở London hay không buộc cô ta phải đến đây với mình.

Hai chị em mới xa nhau hơn một tuần, nhưng nàng cảm thấy như đã hàng năm, mặc dù tất cả mọi điều nàng đã khám phá ra. Nàng nghĩ bụng, đối với Mira có như vậy không, sao cô ta ít muốn đến đây đến thế?

Vừa lo lắng Anna vừa tự trách mình ích kỷ, lúc cho phép em gái ở London thêm mấy ngày, ý muốn duy nhất của nàng là làm vui lòng em bằng cách để cho nó vui chơi chút ít. Nhưng phải chăng về sau nàng thấy khoan khoái vì vắng mặt cô em gái trong tuần lễ đầu tiên sau ngày cưới của mình? Tình hình lúc đó khó khăn tới mức Mira chỉ có thể làm cho nó thêm rắc rối.

Vì buộc phải sống ở Guyriver, dành lấy một chỗ đứng trong cuộc sống ấy, nàng cảm thấy nếu có một mình nàng sẽ có nhiều sức mạnh hơn để đương đầu với khó khăn.

Hi vọng được sống yên ổn hơn trong mấy ngày tới, nàng xua đi trong chốc lát những nỗi lo âu do Mira gây nên. Tối hôm trước khi báo với nàng là mẹ anh và Vivian nay mai sẽ ra đi, thái độ dứt khoát của John an ủi Anna rất nhiều. Với vẻ mặt lạnh lùng quen thuộc John bảo nàng:

— Anna, anh suy nghĩ nhiều cho em, anh hiểu anh đã phạm sai lầm lớn khi dẫn em về đây sống tuần trăng mật trong gia đình anh. Lúc đầu anh định đi du lịch một mình với em, nhưng anh lại suy nghĩ lại: anh nghĩ là em không muốn để mặc hai đứa nhỏ...Mấy ngày liền anh tìm cách giải quyết nhưng không được. Song mọi việc sẽ ổn thoả vì mẹ báo cho anh biết là thứ 2 tuần tới bà sẽ đi dưỡng bệnh.

— Mẹ ốm ư?

— Bà không được khỏe lắm đã bấy lâu nay, và thầy thuốc khuyên đi nghỉ, nhưng mẹ anh không muốn nghe theo, cũng như nhiều người ở cùng lứa tuổi, bà không muốn chấp nhận là mình không còn sức lực như hồi trẻ nữa. Nhưng cuối cùng bà cũng chịu đi kiểm tra toàn bộ, mẹ anh chỉ tâm sự với anh có thể, bà không nói gì thêm và cũng không nói là bà có ốm đau thật sự hay không?

— Em lấy làm buồn...Anna chỉ nói có thể vì không muốn xảo trá biểu lộ những niềm xót thương mà thực ra lòng mình không có.

— Bắt đầu từ thứ 2 sẽ là một cuộc di chuyển thật sự. Vivian sẽ đi nghỉ hè ở biển, Charles cũng quyết định cùng đi trước khi làm chuyến du lịch ở Ecox, và Xanhele thì đến nghỉ tại nhà mấy người bà con ở đó. Thế là chỉ còn lại có chúng ta.

— Cùng với hai đứa nhỏ.

John vừa mỉm cười vừa đính chính:

— Cùng với hai đứa nhỏ và dĩ nhiên với cả Mira, khi cô ta quyết định đến thăm chúng ta, và bây giờ Anna, em cho anh biết: ở đâu chúng ta sẽ hạnh phúc hơn cả? Chúng ta ở lại đây hay đi nghỉ hè thật sự trong một khách sạn nào nhiệt?

— Em thích ở lại đây, nàng đáp không ngần ngại.

— Anna, đúng là anh mong em nói như vậy, và bây giờ anh phải nói với em về một ngôi nhà khác.

— Sao, ” một ngôi nhà khác ư?”, nàng kinh ngạc hỏi

— Anh nói không rõ ràng, anh muốn nói về ngôi nhà ngày trước của em ở Liton Copon.

— Vì sao vậy?

— Anna, em biết là Bác sĩ Aston chịu trách nhiệm về việc thừa kế của BA em, ông ấy vừa viết thư báo cho anh biết là đã bán được nhà và sau khi thanh toán nợ nần, sẽ còn dư khoảng 3000 bảng để chia cho mấy chị em.

— 3000 bảng, số tiền lớn thế?

— Anh biết là em sẽ nói như vậy, nhưng em biết không, ngày nay số tiền ấy thì không có gì nhiều lắm đâu. Tốt nhất là đem gửi vào ngân hàng và mở một tài khoản đứng tên em. Sau này sẽ bàn việc phân chia. Nhân đây, anh báo tin là bây giờ em đã có thể bắt đầu sử dụng các cổ phần mà anh đã chuyển sang tên em, nay mai em sẽ được giấy báo của ngân hàng.

— Cảm ơn anh, anh tốt quá, nàng hơn hớn nói vì rất mừng có ít tiền riêng để bớt phụ thuộc vào sự hào hiệp của anh.

Một cách rất tự nhiên, nàng bỗng nghĩ bụng, ” Nếu vạn nhất tình hình không ổn thỏa, nếu ở đây cuộc sống không sao chịu nổi thì mình có thể...” nhưng nàng nghiêm khắc tự nhủ ngay ” Không, mình không có quyền đặt ra một tình huống như vậy, mình phải làm hết sức mình để mọi sự được tốt lành và ở lại đây, bất chấp mọi hoàn cảnh, bốn phận của mình là như vậy” và trong thâm tâm nàng có phần xấu hổ.

John vừa bảo cho nàng biết, tuần lễ sau họ sẽ cùng nhau ở lại một mình là Anna nghĩ ngay tới vấn đề mà nàng cho là cấp bách. Thế nào Mira cũng phải tới đây trước ngày thứ 2, vì nàng không muốn ở một mình với John. Nàng run sợ khi nghĩ tới những buổi tối chỉ có hai người ngồi với nhau và những câu chuyện kéo dài với một người đàn ông khác thường và trang nghiêm đến thế. Không phải nàng sợ buồn phiền mà chính là sợ bản thân John, nàng sợ anh một cách vô lí, sợ những tia sáng kì lạ thỉnh thoảng loé lên trong ánh mắt anh, sợ cảm thấy bàn tay anh đặt lên vai mình...Nếu có mặt Mira bên cạnh thì mọi việc sẽ ổn thỏa: cô em gái sôi nổi và vui tươi của nàng sẽ đánh tan tất cả những gì âu sầu và nặng nề bầu không khí trong ngôi nhà.

Tiếc thay hình như Mira muốn lẩn tránh.

Anna thở dài, nàng xua hình ảnh John ra khỏi đầu óc để quay trở lại vấn đề do Mira đặt ra, cần làm sáng tỏ nó ngay lập tức.

Hai phút sau, nàng vào phòng khách nhỏ và quay số điện thoại ở London. Trong lúc chờ trả lời, nàng nhìn các bồn hoa và bể nước qua các dây lan can ban công. Mặt nước nhuộm vàng dưới ánh mặt trời buổi sáng, và ở xa cuối một lối đi dài hai bên trồng cây cổ thụ và cây hoa nàng nhìn thấy một ngôi đền thờ nhỏ kiểu Hi Lạp, sản phẩm của thị hiếu khác thường của một chủ nhân thời xa xưa. Cái đẹp của những khu vườn này là do cấu trúc đơn giản, bỗng một ý nghĩ bất ngờ xuất hiện trong óc Anna:” Khu vườn này lãng mạng

thật, hình như nó sinh ra là để dành cho những cặp uyên ương.”

10. Chương 10

Mira hẳn sẽ thích thú và Anna mỉm cười khi hình dung cô em gái, hình bóng duyên dáng , khoát tay vị hôn phu dạo chơi dưới bóng cây trong vườn Gyliver.

Giọng nói hớn hển của người đầu bếp làm nàng tỉnh mộng: “Có tín hiệu từ London”.

— Chào ông Trave, tôi muốn nói chuyện với cô Mira.

—Ồ, Phu nhân đây à, cô Mira đi phố rồi.

— Sao, đi sớm thế ư? Anna ngạc nhiên hỏi lại.

— Thưa phu nhân vâng, ngài thiếu tá đưa xe đến đón cô như thường lệ, nhưng cô ấy sẽ về ăn trưa.

— Ông Trave, ông có thể cho tôi biết tên người cùng đi với nó được không?

— Tôi vừa nhớ ra tên ông ta, thiếu tá...nhưng lại quên mất. Nhưng ông Baccolay có thể nói cho phu nhân biết, tôi sẽ đi gọi ông ta.

— Không, cảm ơn, chẳng có gì quan trọng đâu, tôi sẽ gọi điện lại cho em gái tôi vào giờ ăn trưa, chào ông Trave.

Anna bỏ máy xuống, một câu hỏi lớn vồn trong đầu óc: Mira hiện đang làm điều gì đại đột.

15 phút sau, hỏi chuyện Dawson Baccolay qua điện thoại, giọng Anna run lên vì lo lắng:

— Ông Baccolay, tôi xin phép gọi ông vì tôi rất không yên tâm...về Mira ấy mà...

Nghe giọng nói người thư kí của John, Anna hiểu những nỗi nghi ngờ của mình là có cơ sở, nàng nói tiếp :

— Ông có biết tên cái ” ông thiếu tá” cùng đi với nó” sáng nay như thường lệ” theo lời Trave bảo tôi không?

— Có thể là thiếu tá Runcal, Tommy Runcal.

— Bạn ông phải không?

—Ồ không hẳn như thế, thưa Milton phu nhân.

— Vậy mà Mira bảo tôi ngày nào nó cũng cùng đi phố với ông và đám bè bạn của ông..

Một lúc lâu Dawson mới đáp giọng bối rối :

— Không hẳn như thế.

— Mira còn rất trẻ và đại đột, ông Baccolay, ông phải nói thật với tôi, tôi lo lắng.

— Tôi cũng vậy thưa Milton phu nhân. Tôi đã định gọi điện cho bà, nhưng tôi lại tưởng bà đã biết, Mira nhắc đi nhắc lại với tôi là cô ta đã được bà cho phép, nếu như tôi biết là thế.

Anna không bỏ lỡ một phút :

— Tôi sẽ đi xe tới và có mặt ở London trước bữa ăn trưa.

— Thưa Milton phu nhân, tôi xin chờ.

Vừa ra khỏi phòng khách, nàng gặp mẹ chồng và hỏi bà có phần đột ngột rằng nàng có thể tìm John ở đâu.

— John đi ra tận cánh đồng.

— Có lâu không ạ? Anna lo lắng hỏi.

– Ít ra cũng một tiếng, có gì không ổn phải không Anna?

– Thưa Milton phu nhân, không có gì cả đâu .

Nàng chạy về phòng, vội vã thay quần áo và đi ra nhà xe, người tài xế thứ 2 đang đánh bóng cổ xe lớn.

– Tôi phải đi London ngay bây giờ. Tôi có thể đi xe nào đây?, nàng hỏi.

– Thưa bà tôi in đi gọi Barnet vì 15 phút nữa tôi phải lái xe cho Milton phu nhân đi Croccli .

Anna không ưa Barnet, với một vẻ cung kính miễn cưỡng, hần vẫn nhìn nàng một cách ngạo mạn.

– Anh không phải gọi Barnet đâu, tôi sẽ tự lái lấy.

Người tài xế tuân lệnh và mở cửa xe.

Đậu xe trước ngôi nhà ở quảng trường Beccli nàng thấy mình đã đi hết 1trong0 phút, khi mở cửa ra, người đầu bếp già sừng sốt :

– Phu nhân đây à, thật không thể tin được, tôi vừa nói chuyện với bà xong...đi nhanh đến thế không tốt cho sức khỏe đâu, thưa bà...sớm hay muộn chúng ta cũng sẽ phải trả giá cho cái đó thôi.

Bao giờ Trave cũng lợi dụng cương vị người đầy tớ già để ca cẩm chống lại sự tiến bộ mỗi khi người ta vui lòng nghe ông nói. Vì vậy ông ta vừa lẩm bẩm vừa đưa Anna tới văn phòng Dawson.

Vừa thấy nàng, Dawson vội vàng đứng dậy:

– Thưa Milton phu nhân, bà tới nhanh thật, bà dùng caphe hay nước để Trave mang tới?

– Cho tôi cafe, Anna vừa đáp vừa thở dài và ngồi xuống chiếc ghế bành to tướng bằng da.

– Chắc bà đã đi với tốc độ khủng khiếp, làm sao bà bảo được ông già Barnet lái nhanh như vậy? Khi đi với ông ta bao giờ tôi cũng có cảm giác như đi đưa tang.

– Tôi tự lái lấy, như vậy chắc chắn hơn vì tôi vội đến thật sớm.

Người thư kí trẻ nở một nụ cười:

– Không có gì ghê gớm đến thế đâu, thưa bà. Anh ta đáp và ngồi xuống ghế.

Dawson là một chàng trai cao , mảnh dẻ, với mái tóc đen dài chải lật ra sau, đôi mắt kính to gọng đồi mồi và vàng trán rộng, anh ta có dáng dấp một triết gia, nhưng khi bỏ kính ra Anna thấy anh còn trẻ và lúc cười có vẻ một cậu bé ngây thơ rất dễ thương.

– Tôi yêu cầu ông nói hết cho tôi rõ.

Lúc đầu Dawson tìm cách lẩn tránh :

– Điều đó không dễ đối với tôi, thưa bà. Jonh giao cho tôi trách nhiệm trông coi các em bà, nhưng không nói rõ phạm vi quyền hạn của tôi tới đâu. Đối với hai em nhỏ thì không thành vấn đề, nhưng đối với Mira, ...thì làm thế nào, cô ta cho mình đã là một người phụ nữ.

Anna ngắt lời anh ta, giọng lạnh lùng:

– Một phụ nữ à? Mira ấy à? Nó còn lâu mới thành niên. Nó chưa hề có kinh nghiệm về cuộc đời. Thôi đi ông đừng quanh co nữa, người đàn ông ấy là ai?

Dawson luồn tay vào mái tóc, vẻ ảo não nhưng sau đó quyết định trả lời:

– Như tôi đã thưa với bà, anh ta tên là Runcan: thiếu tá Runcan. Nhưng tôi chắc chắn là một tay phóng đảng. Tiếc thay Mira gặp hần ở nhà chị gái tôi. Bạn bè đưa hần tới một buổi dạ hội ở nhà chị ấy. Hần quen biết nhiều người nhưng chỉ là quan hệ giao tế. Hần lui tới trường đua ngựa và những câu lạc bộ hợp thời nhất. Hần sống bằng những thủ đoạn không rõ ràng. Tôi chưa hề nghe nói hần có làm gì thật sự bất lương. Nhưng hần là loại người không bao giờ người ta muốn trông thấy lớn vồn bên cạnh một cô gái.

– Và chắc hần Mira nghĩ là mình yêu hần chứ gì?

- Tôi e như thế.
- Còn anh ta?
- Hẳn tỏ ra hết sức ân cần, nhưng khó có thể biết là do sức thu hút của cô em gái bà hay vì cô ấy là em vợ của ngài Nghị sĩ John Milton .
- Ồ đấy chính là điều cuối cùng tôi nghĩ tới, Anna thốt lên kinh hoàng.
- Chắc hẳn Tommy không có nhiều tiền, có lẽ là do hắn phung phí, nhưng cũng có thể khẳng định...có thể hắn ưa thích cô em gái bà.
- Tình hình ấy kéo dài đã bao lâu rồi? nàng ít chú ý tới thái độ bối rối của chàng trai và chỉ lập luận với ý nghĩ thực tiễn của mình.
- Từ buổi dạ hội ở nhà chị gái tôi, đó là điều làm tôi ân hận hơn cả, tôi rất buồn, mong bà tin cho như vậy, thưa bà Milton.
- Không phải lỗi tại ông mà là tại tôi, biết tính Mira, lẽ ra tôi phải đề phòng loại vấn đề ấy. Nó nghĩ là nó yêu mọi người đàn ông nó bắt gặp, nói thật với ông, tôi cứ tưởng là nó say mê ông cơ...

Dawson mỉm cười:

- Theo tình hình xảy ra, tôi rất tiếc là không phải như vậy.
- Thế còn cái ông thiếu tá thì ra sao? Liệu có thể trông cậy vào lương tâm ông ta được không?

Chàng trai lắc đầu, giọng bi quan:

- Tôi không nghĩ là hắn có thể hiểu thế là thế nào?

Cánh cửa bỗng mở ra và người đầu bếp mang khay vào nên Anna ngừng lời, nàng mỉm cười hết sức tự nhiên và cảm ơn Trave, rồi rút đầy tách và về lo lắng hỏi Dawson:

- Có đúng là Mira sẽ về ăn trưa như Trave nói không?
- Đúng, chàng trai đáp, sau khi bà gọi điện tôi đã hỏi thăm tình hình và được biết Tommy dẫn cô ấy đến Grinuyso. Sáng nay, ở đây có một buổi lễ quan trọng của các sĩ quan hải quân.
- Thế thì có thể có phần yên tâm, dù sao tôi vẫn ở lại để gặp nó, tôi sẽ khiến nó nói thật, vậy ông cứ tiếp tục làm việc, tôi đã làm mất nhiều thì giờ của ông.
- Nhưng thưa Milton phu nhân, tôi vui lòng.

Nàng nhú mày và cắt ngang câu nói xã giao:

- Vì sao ông tự cho là ông bắt buộc phải gọi tôi là Milton phu nhân, trong lúc ông gọi John bằng tên riêng.
- Chúng tôi cùng theo học với nhau ở trường trung học, tôi là người sai vặt của anh ấy, nhưng tôi sẽ rất vui mừng nếu được gọi chị bằng cái tên Anna. Tôi rất muốn được nghe nói về chị. Tôi có cảm giác đã biết chị từ lâu.
- Chấn hấn hai đứa nhỏ đã tâm sự với anh.
- Và cả Mira nữa, cô ấy quý trọng chị lắm, chính vì vậy tôi rất buồn trước tình hình vừa xảy ra.
- Đáng lẽ tôi không bao giờ đại dốt để nó lại một mình, tôi thấy thật sự có lỗi.
- Chị Anna, chị không thể làm khác, đang là thời kì trăng mật của chị kia mà.
- Vâng, Anna vừa đáp vừa quay đầu đi để kìm giữ nước mắt .

Nàng nhìn qua cửa sổ, tất cả đều có vẻ buồn tẻ cũ kĩ bẩn thỉu, một không khí nặng nề bao trùm khu công viên xung quanh những thân cây bụi bặm , già cỗi và các thảm cỏ , vết tích duy nhất của những ngôi nhà của tầng lớp quý tộc trên bờ sông, ngày nay đã biến thành cơ quan nhà nước.

Anna ngoảnh đầu lại. Đứng cạnh bàn giấy, Dawson có một vẻ mặt khác thường. Anh có vẻ bứt rứt và nàng sợ anh chưa nói hết .

Thấy nàng lo lắng nhìn anh, anh mỉm cười và hỏi tin tức về John:

- John rất khỏe mạnh, Anna đáp, giọng không thật chắc chắn mỗi khi nàng phải nói về chồng.
- Một con người kì lạ.
- Vì sao?
- Vì nhiều lí do, chẳng hạn anh muốn đi sâu vào sự vật trong những chi tiết nhỏ nhất...anh cố gắng tìm hiểu người khác bằng cách tự đặt mình vào quan điểm của họ...tôi đang giữ một bản thuyết trình anh yêu cầu tôi cập nhật cho kịp khoá họp Nghị viện. Tôi ngạc nhiên thấy trong suốt cuộc điều tra, anh đã cố gắng như thế nào để tỏ ra công minh đối với mỗi người. Chị Anna này, tôi xin nói thành thật với chị : tôi nghĩ là không bao giờ John có thể trở thành một chính khách lớn, chính vì anh ấy quá nhân hậu.
- Tôi muốn được biết đường lối chính trị của anh ấy.
- Thế nào? Anh ấy chưa nói với chị bao giờ hay sao? Dawson ngạc nhiên hỏi, bao giờ cũng khó biết anh ấy nghĩ gì. Dù sao chị Anna , tôi cũng có thể khẳng định với chị một điều, ấy là về tình bạn thì anh ấy tuyệt vời.

Nàng cố lấy giọng thật tự nhiên:

- Điều đó làm tôi vui mừng lắm, tôi nghĩ là có được anh giúp đỡ trong công việc, anh ấy thật may mắn.
- Chàng trai vội vã đáp:
- Tôi không muốn chị nói như thế. Trong giọng nói của anh có một cái gì ân hận khiến Anna rất bối rối. Nàng đoán có việc gì không ổn và ngay lập tức quên ưu tư của mình để chỉ nghĩ tới số phận của Dawson.
 - Anh có thể cho tôi biết điều anh băn khoăn không?
 - Làm sao chị biết tôi băn khoăn, nhưng liệu tôi có được tự cho phép mình xin một lời khuyên của chị không?
 - Dĩ nhiên có, nhưng chúng ta hãy ngồi cho thoải mái hơn.

Dawson ngồi xuống và nói:

- Lẽ ra tôi không được quấy rầy chị với những vấn đề của cá nhân mình. Nhưng tôi có cảm giác biết chị rất rõ...hai em nhỏ không ngớt nói về chị, chúng nhắc đi nhắc lại với tôi ” Nếu có chị Anna thì chị sẽ nói...nếu có chị Anna thì chị sẽ làm...nếu có chị Anna thì chị sẽ giải quyết cho chúng ta...,” khiến cuối cùng tôi muốn biết cặn kẽ về chị. Thế rồi tôi bắt đầu tìm thấy ở chị, chẳng những như người mẹ thật sự của chúng, mà có một phần nào như người mẹ của mọi người...điều đó khá lạ bịch trong khi chị còn trẻ đến thế.
- Tôi không thấy tuổi tác làm thay đổi sự vật ở chỗ nào.
- Chị nói đúng, và tôi xin thú thật là hiện nay, tôi không cảm thấy mình lớn hơn Antony khi em đến hỏi tôi nó phải làm gì.
- Thôi nào, anh cứ kể hết cho tôi nghe đi.
- Vâng thế này, họ yêu cầu tôi ứng cử ở London, trong một khu phố phía Nam, tôi biết rõ dân cư ở đấy. Tôi đã phụ trách một câu lạc bộ thanh niên của khu phố ấy trong hơn 6 năm. Tôi biết khó khăn của người nghèo vì đã từng làm việc với họ, bây giờ họ muốn tên tôi được ghi vào danh sách bầu cử cục bộ sẽ tổ chức sau hai tháng.
- Tất nhiên anh nhận lời?
- Tôi chẳng biết ra sao cả.. Tôi tự hỏi mình có quyền không, tôi không biết nên quyết định thế nào. Bởi vì chị biết đấy, nếu ứng cử thì tôi buộc phải chia tay với John và tham gia phái đối lập với phái của anh...Tôi yêu quý và thần phục John như một người anh cả, nhưng tôi không nhìn sự vật giống cách nhìn của anh. Tôi chưa bao giờ nói là tôi không tán thành lí tưởng, quan điểm và cương lĩnh chính trị của anh. Tôi luôn

luôn giúp đỡ và ủng hộ anh một cách trung thực. Nhưng bây giờ tôi run sợ khi nghĩ tới việc phải nói chuyện với anh. Tôi nghĩ là anh sẽ không giận tôi đâu, nhưng dù sao người ta cũng không thích thú gì khi thấy một người đã từng được mình giúp đỡ nhiều từ bỏ mình để tự bay bằng chính đôi cánh của họ, nhất là khi họ lại bước sang trận tuyến đối địch.

— John là người cực kì nhân hậu, tôi không tin là anh ấy giận anh đâu. Nhưng có phải chỉ có thể thôi không? Anna khôn ngoan hử.

—Ồ còn việc khác nữa và điều đó là điều khó nói với chị hơn cả, chị Anna, tôi không phải chỉ là một kẻ không vị tha, tôi còn là một đứa có tham vọng: tôi phải sớm thành đạt vì tôi đang yêu...thế nhưng việc ứng cử của tôi không có gì bảo đảm, và nếu không trúng cử thì tôi sẽ tiêu phí một cách vô ích tất cả số tiền dành dụm. John sẽ không thuê tôi trở lại và tôi sẽ buộc phải bắt đầu lại từ con số không sau khi mất hết tất cả.

— Kể cả cô gái anh yêu nữa ư?

— Nàng không yêu tôi, phải nói là có yêu, nhưng không tới mức chia sẻ thất bại với tôi và chịu cùng tôi sống khổ sở. Hi vọng duy nhất cho tôi lấy được nàng là thắng lợi trong bầu cử. Nhưng lại có nhiều nguy cơ thất bại, chị Anna, chị bảo tôi nên làm thế nào?

Anna suy nghĩ một lát trước khi trả lời:

— Có phải quả thật anh nghĩ rằng, nếu trúng cử thì anh có thể giúp ích cho những người sẽ bầu anh không?

— Có và đây là điều duy nhất tôi tin chắc, tôi sẽ giúp ích nhưng tôi có nên để mình rơi vào tình thế có thể mất hết tất cả hay không?

— Lúc còn sống ba tôi vẫn luôn bảo ” không bao giờ nên dừng bước vì lấy cớ là tiền bạc ngáng mất đường”.

— Ông nói đúng, phải nói rất thành thật với chị là từ lâu tôi biết rõ mình phải làm gì, nhưng tôi sợ.

— Tất cả chúng ta đều sợ cuộc đời. Nhưng phải chăng do thiếu tự tin ở bản thân mình?

— Đúng quá, ồ chị Anna, cảm ơn chị đã giúp tôi vượt qua những sự do dự. Hai đứa nhỏ bảo tôi chị là một người phụ nữ tuyệt vời; quả là như vậy.

— Và trước mặt cô gái anh yêu ấy, anh cũng thiếu tự tin à?

— Có thể, chúng tôi rất yêu nhau, tôi biết, nhưng có lẽ nàng không thể chịu đựng được một cuộc sống bình thường. Đã hai năm nay, mỗi ngày ngủ dậy là tôi lại nơm nớp lo sợ mất nàng. Phải chăng sẽ có lúc nàng thôi không để cho tiền bạc làm lóa mắt nữa?

— Anh hãy giúp cho cô ta hiểu được rằng, có những cái quan trọng hơn tiền bạc nhiều. Anh yêu cầu nàng cộng tác với anh trong hoạt động chính trị bằng cách giúp đỡ anh trong cuộc vận động tranh cử: có thể việc đó đủ để làm cho anh quyết định dứt khoát. Có thể nàng chỉ chờ có thế: ai biết được?

— Chị Anna, nếu chị cũng biết nàng như tôi thì chị sẽ không có ảo tưởng đó đâu, Anh đáp trong tiếng thở dài, ồ chị Anna, thà tôi nói hết với chị: chị cũng biết nàng; đó là Vivian.

— Vivian, nhưng cô ta... Anna lên tiếng nhưng bỗng im bặt và đỏ mặt.

— Vâng,... nàng đã làm tất cả để lấy John, tôi biết. Vì anh ấy giàu và có thể mang lại cho nàng tất cả những gì mà tôi không thể mang lại. Thế nhưng, chính nàng yêu tôi và chưa bao giờ yêu một ai khác.

Anna không biết trả lời thế nào, nàng bối rối không dám nhìn anh :

— Chị Anna, anh rụt rè nói, chị có muốn tiếp tục giúp đỡ tôi không? Chị tốt đến thế...chị có vui lòng nói với Vivian là tôi sẽ rời xa John và giải thích lí do cho nàng rõ không? Tôi biết chị sẽ có cách nói. Bà mẹ anh John chắc sẽ cho tôi là đứa vô lại; John cũng có thể nghĩ như vậy. Vậy chị có nhận lời tôi không?

— Tôi xin hứa với anh, Anna nói giọng nghiêm túc.

Nàng vừa kịp nói mấy tiếng đó thì bỗng cánh cửa xịch mở. Mira nhảy bổ vào phòng và kêu toáng lên:

— Dawson, tôi chạy tới báo với anh là tôi không ở lại.

Câu nói bỏ dở nửa chừng, một nét ngờ vực thoáng nhanh như một tia chớp trên khuôn mặt sững sờ của cô gái. Nhưng rồi niềm vui lấn át và Mira chạy tới ôm choàng lấy chị :

— Anna, chị thân yêu của em, em vui sướng biết bao được gặp chị, sao chị không báo trước cho em?

Mira ôm choàng lấy cổ Anna và nhìn chị:

— Chị Anna, chị làm sao vậy? Chị thay đổi hẳn đi rồi.

Anna phải kiềm lại để không nói điều tương tự đối với cô em, nhưng tất nhiên với một giọng khác. Nàng sững sờ trước cách ăn mặc của Mira.

Mira diện một chiếc áo dài bằng tơ nhân tạo in hoa màu sắc sỡ, ngoài khoác chiếc áo măng tô dạ đỏ với bộ khuy mạ vàng, đội chiếc mũ nhỏ kì quặc mà chắc hẳn cô ta cho là ” đỉnh cao cuối cùng của một mùa hạ ” và thể hiện đúng tính cách cô ta: một cô gái táo tợn, ăn mặc hết sức khiếm nhã.

Trong nháy mắt, Anna nhận thấy hết tất cả: gót giày quá cao, găng tay bằng sợi mảnh, chiếc ví da đắt tiền màu đen. “Mira tội nghiệp”, nàng buồn bã nghĩ bụng, ắt hẳn nàng phải thương hại Mira nếu nàng không có những nỗi niềm lo lắng nghiêm trọng hơn cho cô ta. Nàng chưa kịp nói nửa lời, Mira đã liến thoắng tuy vẫn không che dấu được bối rối:

— Ô, em tiếc biết bao không biết được chị đến hôm nay. Tối hôm qua em muốn gọi điện cho chị, nhưng mà em đã không gọi, và chị có hình dung nổi là em được mời hết cả buổi chiều không? Em chỉ kịp tạt qua đây để báo cho Dawson là em không ăn trưa ở nhà.

Đó là lối nói quen thuộc của Mira: sôi nổi và vội vàng, nhưng Anna vẫn đoán được sự bối rối và ý thức biết mình lầm lỗi mà Mira tìm cách che đậy dưới cái vẻ vui tươi phấn chấn. Tuy thế nàng chưa biết nên thuyết phục em gái như thế nào.

— Chị rất tiếc là em mắc bận, vì chị cố đến đây để đưa em cùng đi.

— Để làm gì? Mira hỏi giọng ngờ vực.

— Để dự buổi khiêu vũ ở Guyliner. John đã mời rất nhiều người đến ăn tối. Toàn là những người hết sức hấp dẫn. Thật là một dạ hội long lanh, khiêu vũ và dạo thuyền trên hồ nước. Cực kì lãng mạn đấy, Mira ạ.

Anna mỉm cười và kết luận .

Nàng ngừng một lát để những lời nói quyến rũ ấy có thì giờ thấm sâu vào đầu óc Mira; sau đó nàng nói, giọng rành rọt, dường như có phần thất vọng :

— Tiếc thật, vì đây là buổi dạ hội lớn cuối cùng trong mùa. Nhưng biết làm thế nào. Nếu quả thật em không dự được thì chị cũng rất hiểu thôi .

Mira giải thích với một giọng đã bớt cương quyết:

— Hấp dẫn thật đó, và lại em thêm được nhìn thấy Guyliner đến muốn chết được...chỉ có điều là em đã lỡ hứa với Tommy Runcan, một trong những người bạn em, là chiều nay đi cùng anh ấy tới Henli và ở lại đây ăn tối. Anh ấy đưa em đi bằng xe hơi.

Anna nói giọng ra vẻ thờ ơ :

— À được thôi. Dĩ nhiên là tùy em, John sẽ thất vọng ; và cả chị nữa vì sẽ có 2,3 chàng trai thật mê li mà chị muốn để em gặp. Nhưng điều đó chẳng quan trọng. Vào đầu mùa đông, anh chị lại sẽ tổ chức một dạ hội kiểu ấy.

Mira lưỡng lự một lát và cuối cùng đầu hàng như bà chị gái hi vọng:

— Dù sao em cũng thấy tuyệt quá: em không muốn bỏ lỡ. Em sẽ nói với Tommy rõ vì sao em không thể đi cùng anh ấy được. Anh ấy sẽ hiểu. Trừ khi...Ồ tốt hơn là chị nói, chị Anna ạ, chị có muôn gặp anh ấy một lát để giải thích cụ thể không?

— Có chứ, anh ấy ở đâu?

— Trong phòng khách, anh ấy đang chờ em.

– Được dễ thôi, để chị đến gặp trong lúc em thu xếp những thứ cần thiết.

– Chị giúp em nhé, tuyệt quá.

– Nhưng dù sao em cũng nên chạy ra báo trước cho anh ta, Mira ạ.

Cô gái chạy vội ra ngoài, Anna nhận thấy nụ cười ngợi khen của Dawson :

– Chị ghê thật đó. Anh ta bảo.

– Chúng ta đừng vội đắc chí, chưa thoát khỏi bối rối đâu, anh có gọi giúp John thay tôi được không? Anh nói dùm với anh ấy là tôi đang ở đây, anh kể lại đại khái tình hình cho John nghe và yêu cầu anh ấy tổ chức một buổi tiếp khách thân mật tối nay. Không có gì khó cả: có khối người xung quanh. Anh nói dùm với anh ấy là khi về, tôi sẽ trình bày rõ đầu đuôi.

– Vâng chị cứ tin ở tôi chị Anna. Chị nghĩ là chị sẽ giải quyết xong với thiếu ta Runcan ư?

– Để tôi xem, nàng vừa đáp vừa bước ra hành lang, dẫn tới phòng khách và cố tỏ ra dửng dưng cảm hơn thường ngày.

Hai chân xoải ra, tay đút túi, thiếu tá Runcan đứng trước lò sưởi.” Thái độ đặc trưng của một loại nhân vật không vừa đây” .

Anna nghĩ bụng khi trông thấy anh ta, tuổi 35, chuyên cảm dỗ con gái, khá điển trai và thanh nhã, hẳn là kiểu đàn ông có một sức cuốn hút không thể cưỡng nổi đối với một cô gái như Mira .

Khi Anna bước vào phòng khách, hẳn cúi chào nàng bằng một vẻ lễ độ quá mức:

– Milton phu nhân, hân hạnh quá.

– May mắn được gặp ông, Anna đáp và chìa tay, em gái tôi vừa cho tôi biết ông hết sức tốt với nó.

– Milton phu nhân, tôi xin tặng bà lời khen ngợi ấy; cô em gái bà đã xử sự như một thiên thần đối với tôi. Đã từ lâu tôi không được sống những ngày vui tươi như thế.

– Ít ra nó cũng có nói với ông là tối nay nó phải tạm chia tay ông chứ?

– Cô ấy vừa báo cho tôi hay, tôi buồn lắm, nhưng đồng thời tôi hiểu rằng nếu ngài John và bà tổ chức một dạ hội...

– Ồ chỉ là một buổi tiếp tân con con, nhưng chúng tôi muốn Mira có mặt.

– Dĩ nhiên, nhất là vì hình như Mira chưa biết toà lâu đài. Cô ấy vừa mới nói cho tôi hay...vào mùa này, đây chắc hẳn là một nơi tuyệt diệu.

Đoán biết hẳn đang tìm cách vòng vo để được mời, Anna không đáp mà quay lại phía em gái :

– Mira, em thu xếp hành trang ngay đi, chúng ta phải về kịp bữa ăn trưa.

– Chị Anna em xong ngay đây mà...Ồ Tommy anh không vội đi trước khi em trở lại chứ?

Hắn chạy ra mở cửa thái độ sốt sắng có vẻ kịch cỡm :

– Dĩ nhiên là không, hẳn hẳn hái đáp.

Anna thấy Mira ngược mắt, vẻ sững sờ khi đi qua trước mặt hắn và hắn đáp lại một nụ cười kiêu hãnh. Trong lúc hắn quay trở lại sau khi đóng cửa, Anna thành tâm cầu nguyện ” Cầu xin thượng đế giúp con cứu thoát Mira khỏi nanh vuốt của kẻ kia. Mong người làm con sáng dạ” .

Nhưng Tommy đã lấy giọng thân mật khiến nàng càng thêm lo lắng:

– Milton phu nhân, bà cho phép tôi được thưa với bà là tôi thấy Mira hấp dẫn biết chừng nào.

– Tôi rất lấy làm hài lòng, em nó còn trẻ quá và rất ít ra ngoài.

– Chính cái đó làm cho cô ấy... vâng, cô ấy thật độc đáo, hắn đáp một cách khoa trương.

Anna thở thật sâu và tấn công :

– Tôi thiết tha muốn nói với ông là tôi rất biết ơn ông đã chăm sóc Mira như vậy trong tuần lễ vừa qua, nó sẽ sớm trở lại London và nếu không sợ làm phiền ông thì tôi muốn được phép yêu cầu ông tiếp tục bảo vệ chút đỉnh con bé tỉnh lẻ ấy.

– Milton phu nhân, tôi sẽ rất vui sướng được như vậy, vì rốt cuộc dù có hơi sớm đi chăng nữa, tôi vẫn phải nói là tôi rất có thiện cảm với cô em gái bà.

– Dĩ nhiên hơi sớm như ông nói, nhưng tôi tin chắc Mira sẽ rất vui lòng có được một người bạn ở đây. Sống trong một nhà trọ gia đình hay một kí túc xá nữ sinh thì chẳng bao giờ thú vị cả.

– Một nhà trọ gia đình? , hần nhắc lại và ngược mắt lên sững sờ.

– Dĩ nhiên, thì ra Mira không nói gì với ông sao? Nó sẽ theo học ở một trường thương mại : học tốc kí, đánh máy. John thấy nó cần có cuộc sống riêng... ồ dù sao như thế có lẽ tốt hơn: nếu nó chưa quen một cuộc sống khác thì nó sẽ bớt đau khổ hơn khi bắt buộc phải tự kiếm sống . Chắc hẳn tôi có lí...nhưng cũng thật đáng buồn cho nó.

Thiếu tá Runcan nhìn nàng vẻ bối rối, cuối cùng hần nói, giọng mơ màng:

– Tôi nghĩ là...với tư cách em vợ ngài John Milton...

– Thì nó được anh ấy nuôi dưỡng chứ gì? Ồ không, không thể thế được. Ông không biết gia đình chúng tôi. Tất cả mọi cái đều được bàn bạc trước khi tôi kết hôn với John, Mira sẽ đi kiếm sống ngay lập tức và hai đứa bé cũng vậy khi đủ khôn lớn. Đây là vấn đề tự trọng, không có một lí do nào để chồng tôi bố thí cho chúng. Ông cứ phải nghĩ như tôi: không ai chấp nhận bố thí cả .

Thiếu tá Runcan không trả lời, hần như chìm đắm trong suy tư: có thật thế chẳng, nửa kinh ngạc, nửa nghi ngờ, Anna vội tấn công thêm:

– Vâng, Mira sẽ sống độc lập, nó không phải nợ nần gì John hết, tuy vậy tôi cũng hi vọng nó có lòng biết ơn chồng tôi đã cho nó mượn tạm một ít tiền để mua sắm những thứ cần thiết và nó sẽ hoàn lại bằng khoảng 100 bảng mà rồi đây nó sẽ được hưởng thừa kế. Nó không nói cho ông biết ư? Tiền bán ngôi nhà của ba tôi là vốn liếng duy nhất của chị em chúng tôi(Anna thở dài trước khi mỉm cười và nói tiếp), nhưng đồng tiền có quan trọng gì, phải không ông, khi người ta có tuổi trẻ và sức khỏe. Ồ với Mira khi có một người như ông thỉnh thoảng đưa nó đi dạo chơi thì thật tuyệt. Điều tôi băn khoăn hơn hết là nó không ăn uống đầy đủ . Tôi mong nó đủ thông minh để không làm hại tới sức khỏe.

Thiếu tá Runcan lấy một điều thuốc trong hộp nhưng tâm trạng hoang mang nên quên cả xin phép. Nét mặt hần lộ rõ vẻ thất vọng. Hần hi vọng nhờ việc tán tỉnh Mira mà thâm nhập lâu đài Guyriver và gia đình John Milton sau khi lấy một cô gái được anh rể cấp cho một khoản hồi môn ra trò. Thực tại đối với hần chán ngán biết chừng nào. Suýt nữa hần mắc bẫy một cô gái không một xu dính túi đến tán tỉnh mình có thể với sự đồng lõa của bà chị gái.

Xót xa nhưng khôn ngoan, hần cố thăm dò lần cuối cùng để trước khi từ bỏ con mồi biết chắc quả là tình thế vô vọng:

– Milton phu nhân, bà có cho phép tôi nghĩ rằng bản thân bà có thể chịu nhìn thấy cô em gái bà sống cuộc sống vất vả đến thế không? Bà không nghĩ rằng nên để cho cô ấy cùng ở với bà hay sao? Liệu bà sẽ không bận tâm, hay sao khi thấy có biết bao nhiêu căn phòng bỏ không ở Guyriver?

Với một nụ cười duyên dáng ra vẻ một người đàn bà rất kiêu cách , Anna nói tiếp:

– Ông thiếu tá thân mến, ông có biết có một ngôi nhà nào trong đó một người đàn bà có chồng có đủ chỗ cho một người đàn bà khác không?. Và tôi cũng xin nói thành thật: tôi đã mất quá nhiều thì giờ chơi cái trò làm mẹ với em gái tôi rồi. Đã đến lúc nó phải tự lo liệu lấy một mình.

Hình ảnh mà nàng cố tạo ra cho mình làm Anna kinh hãi, nàng sợ người đối thoại thấy mình giả tạo. Nhưng dù hần có nghĩ là mình ích kỉ, nàng cũng chẳng quan tâm, miễn là nàng đạt được mục đích, và lại nàng sắp thắng cuộc, Tommy đã vứt điều thuốc sau khi chỉ rít có vài hơi. Hần làm bộ kín đáo nhìn lên đồng hồ treo tường rồi xem đồng hồ tay :

– Milton phu nhân, tôi hi vọng bà không bất bình nếu tôi nhờ bà làm ơn thay tôi chào Mira . Tôi hẹn gặp một người bạn vào 12 h trưa nay và nếu chờ nữa thì tôi sợ trễ mất.

– Chắc hẳn Mira sẽ lấy làm buồn.

– Nhờ bà nói giúp là tôi sẽ gặp lại cô ấy. Hẳn nói mơ hồ.

– Tôi sẽ xin chuyển lời ông, và một lần nữa xin cảm ơn ông, thay mặt Mira cảm ơn ông, tôi rất mong có thể trông cậy vào ông để nó có dịp vui chơi, giải trí sau này.

– Dĩ nhiên, Mira chỉ cần báo cho tôi biết : cô ấy có địa chỉ của tôi đây, hẳn đáp chẳng mấy sót sắng.

Rồi hẳn bắt tay Anna và giữ bàn tay nàng lâu hơn thường lệ chút ít:

– Thưa bà, tôi rất tiếc không được chúc mừng bà cũng như ngài John Milton trong dịp kết hôn của ông bà.

– Mời ông đến dự bữa tối với Mira vào một buổi tối mùa đông sau, nàng vừa nói với một nụ cười lịch sự trên môi vừa tiễn hẳn ra cửa.

Thiếu tá Runcan đã thất bại và thật sự thất bại .

Anna đứng một lúc trong tiền sảnh, nàng nghe tiếng xe nổ máy và lăn bánh. Cuối cùng nàng cảm thấy được cất đi một gánh nặng, và nàng nghĩ tới bố: nàng tưởng như nghe thấy ông cất tiếng cười vang và nheo nheo mắt, khiến nàng hết sức phấn chấn :

– Có lẽ mình đã làm đúng, nàng thì thầm.

Ngay sau đấy, cô em gái đến gặp nàng và nói về đặc thắng:

– Em đã làm khấn trương, có phải thế không? chị hầu phòng có giúp em một tay. Tommy đâu rồi chị? cô ta bản khoăn hỏi.

– Ông ta sức nhớ là có một cuộc hẹn gặp vào 12h trưa. Ông ta có vẻ buồn vì bắt buộc phải vội đi và bảo chị là sẽ báo tin cho em sau.

– Anh ấy quả đã nói với chị như vậy ư? Được...miễn là anh ấy có số điện thoại. Ít ra anh ấy cũng không tỏ ra bất bình chứ? Anna này, chị đã nói gì với anh ấy?

– Chị đã cảm ơn ông ta về tất cả những sự ân cần đối với em, và ông ta bảo sẽ đến thăm em luôn khi em trở lại đây.

Mira hân hoan khoát tay chị gái :

– Chị thấy anh ấy thế nào? Hấp dẫn lắm phải không chị?

– Ồ em thấy thế sao? Anna vừa đáp vừa ra vẻ kinh ngạc.

– Thế nào, chị không đồng ý như thế sao? Nếu chị biết anh ấy có thể làm vô số việc. Anh ấy biết hết mọi thứ : kinh khủng thật. Mira say sưa giải thích.

– Thật thế, Anna đáp, nhưng Mira không nghi ngờ vẻ hài hước trong lời nàng.

Cô ta hạ thấp giọng, về tâm tình :

– Anh ấy bảo anh ấy thấy em rất đẹp, thế chị có thấy em đẹp hơn ngày trước không?

Bấy nhiêu sự ngây thơ và đại dốt thật đáng nản lòng: Anna thấy không còn đủ can đảm nữa để nói sự thật với cô em, nàng chỉ nhận xét, giọng lạnh lùng:

– Chị thấy hình như em quá quan tâm đến quần áo.

– Ồ vâng đúng thế, em sẽ đưa chị xem tất cả những thứ em đã mua sắm. Em có một tấm áo dài dạ hội tuyệt vời: bằng đăng ten màu đen trên nền satin màu hồng và để hở, rất hở cổ, chị sẽ thấy nó kì lạ lắm.

Anna không lạ gì chuyện đó nên nàng lái câu chuyện đi :

– Em thấy thế nào Mira, có lẽ chúng ta phải đến chia tay Dawson chứ?

— Vâng, Mira vừa đáp vừa chạy trong hành lang và gọi toáng lên , Anna lắc đầu với một nụ cười độ lượng và khẽ nói:

— Con nhóc!

Trên đường trở về lâu đài, Anna lái chậm hơn lúc đi, nàng nói ít và lắng nghe Mira nói chuyện không ngắt .

” Có phải chuyện nghiêm túc hay không, phải chăng Mira bị anh chàng sĩ quan kích động, hay nó yêu anh ta thực sự, phải chờ về tới Guyriver xem sao? Nếu Mira ngộ nhận thì sức hấp dẫn của toà lâu đài sẽ làm nó quên anh chàng thiếu tá thôi: hãy chờ xem” .

11. Chương 11

Nhưng nàng vẫn băn khoăn, bằng bất cứ giá nào cũng không nên cho Mira biết cô ta suýt là con mồi của một tay phóng đảng. Nếu biết bị lợi dụng và lừa bịp thì cô bé sẽ mất hết tính tự nhiên và niềm tin vốn tự nhiên cái duyên dáng của nó và có thể trở nên tàn nhẫn. Anna choáng váng trong giây lát vì chính Mira nói ra điều đó:

— Chị Anna, chị có nghĩ là em sợ chị không ưa Tommy không? Em có ngốc không? Thực ra chính vì anh ấy mà em có ý nghĩ đó. Anh ấy luôn luôn có vẻ cho rằng anh John và chị có thể cho là anh ấy quá già đối với em, chị biết không, anh ấy đã hôn em?

— Thật thế ư? Và em có thích không? nàng hỏi nhẹ nhàng .

Mira có vẻ lúng túng tới mức Anna sợ cô bé muốn bộc bạch điều gì hệ trọng chẳng.

— Em thất vọng thì đúng hơn, lúc đầu em cứ nghĩ là phải bồi hồi xao xuyến lắm cơ.

— Không phải mọi cái hôn đều giống nhau cả đâu, em biết không? Anna đáp, vẻ lạnh nhạt, mắt vẫn không rời đường cái.

— Em mong như vậy, vì lần ấy đúng ra là em thấy khó chịu: em lo lo thế nào ấy. Quả là em không bỏ được ý nghĩ cho rằng đó là điều không hay, rằng lẽ ra Tommy không nên làm như vậy...mà có lẽ chính vì vậy mà sau đó em không dám nói với chị về anh ấy.

— Có lẽ thế. Anna nói gọn .

Lúc xuống xe, nàng cảm thấy rõ rồi. Hải lòng với kết quả công việc của mình trong buổi sáng, nàng sẵn sàng chấp nhận sự giáp mặt, tuy không lấy gì làm thú vị với bà mẹ chồng trong buổi ăn trưa.

Khi thấy chỉ có một mình John, nàng rất khoan khoái và anh mỉm cười vui vẻ đón hai chị em nàng. Anh đưa một ánh mắt qua đầu Mira như muốn nói với nàng là anh đã biết rõ tình hình. Chắc hẳn Dawson đã kể hết với anh vì anh bắt đầu nói:

— Mira, anh rất vui lòng vì em kịp đến dự buổi tiếp khách thân mật của anh chị tối nay.

— Em vui sướng lắm, anh John nhà anh đẹp quá, ở đây thật thần tiên và vượt quá sức tưởng tượng của em.

Đúng vào lúc đó Charles ghé đầu qua cửa hỏi:

— Thế nào chúng ta có đi ăn trưa không đây?

— Charles lỗi tại tôi đây, nhưng anh vào đây, tôi phải giới thiệu em gái tôi với anh.

Trong thâm tâm Anna vui vui nghĩ bụng không biết Charles sẽ thấy cách ăn mặc của Mira ra sao, cũng may mà nó bỏ nón lại trong xe. Ít ra như thế anh ấy sẽ thấy mái tóc màu hung tuyệt vời và khuôn mặt xinh đẹp của nó.

— Anna chúng ta sang ngay phòng ăn thôi, John nói.

- Thế mẹ đâu?
- Mẹ đi ăn ngoài phố với Vivian, chiều nay phải dự một cuộc khai mạc triển lãm hoa.
- Còn hai đứa nhỏ?
- Chúng đi gặt lúa ở trại, bà vợ chủ ấp hứa tổ chức một bữa ăn linh đình và chúng hết sức hớn hở ra đi tuy vẫn mang theo bốn chai bia cho thật bảo đảm. John cười và giải thích.
- Ít ra chúng cũng không đến nỗi chết khát như tôi, Charles rên rỉ.

Họ sắp bước sang phòng ăn thì Xanhcle đi vào .

Mira cảm thấy hoàn toàn thoải mái, cô ta nói chuyện sôi nổi khen ngợi ẩm ỹ trước mọi thứ, làm mọi người cũng vui lây. Từ ngày tới Guyriver, Anna chưa dự một bữa tiệc nào vui vẻ đến thế. Sau bữa ăn, John đưa Mira đi xem toà lâu đài. Bước vào phòng khách lớn và khi mọi người sắp sửa chia tay thì Anna nói nhỏ với Charles :

- Anh ở lại, tôi có việc muốn nói với anh .
- Hai người bước vào phòng khách nhỏ.
- Anh phải giúp tôi, Charles.
 - Bao giờ tôi cũng sẵn sàng.
 - Thế này, sáng nay tôi đi London để dứt Mira khỏi nanh vuốt của một gã đàn ông kinh khủng.
 - Tôi cũng đoán chắc hẳn có chuyện. Cô em gái chị thật xinh đẹp, nhưng ăn mặc thì kì cục thật.
 - Đó cũng là công việc của anh nữa đấy, Anna vừa nói vừa cười, nhưng tôi muốn nhờ anh một việc khác : một việc hình như quan trọng hơn nhiều. Anh phải giúp tôi làm Mira quên đi cái gã chạy theo tán tỉnh nó. Để đưa được Mira tới đây tôi phải quyến rũ nó với viễn cảnh một buổi khách mà John đã vội vã tổ chức cho buổi tối nay theo yêu cầu của tôi. Charles anh chú ý làm sao cho Mira vui thích thoải mái. Anh quen biết những người đến dự , việc đó đối với anh dễ dàng hơn đối với tôi.
 - Thế áo dài cô ta định mặc ra sao?
 - Đẳng ten màu đen trên nền satin hồng, nàng bật cười và đáp.
 - Được, chị mặc tôi, tôi sẽ “cải tạo” cô ta cho chị.
 - Tôi biết anh rất có tài đóng vai bà mẹ đỡ đầu của nàng Lọ Lem.
 - Anna, tôi đã nói với chị rằng : chị đâu phải là nàng Lọ Lem.
 - Tôi biết, nàng vội vã cắt ngang, và tôi vẫn nhớ, nhưng tôi cấm anh không được nhắc lại.
 - Thế chị cho tôi gì để trả công đây? Tôi biết mình muốn gì nhưng chưa biết có dám một hôm nào đó xin chị hay không?

Anna đỏ mặt nhưng lấy giọng đùa cợt để nói như thể nàng không xem đó là chuyện nghiêm túc:

- Tôi mong hiện anh không đang tìm cách tán tỉnh tôi đấy chứ , Charles?
- Anna, sao chị có thể nghĩ tôi dám làm một điều tầm thường như vậy đối với chị, anh đáp ngay.
- Vậy anh muốn làm gì?

Anh ta ngáp ngừng một lát trước khi trả lời giọng không thật tin tưởng :

- Tôi nghĩ là tôi muốn tìm cách bày tỏ với chị nhiều hơn là chị nghĩ về cái điều dễ làm người ta nản lòng nhưng thật kì diệu mà người ta gọi là...tình yêu.
- Không, Charles, anh không thể làm như thế.
- Vì sao Anna?

- Anh cũng biết rõ câu trả lời của tôi thôi.
 - Dĩ nhiên...nhưng bao giờ cũng dám làm những điều được phép thì liệu có ngốc nghếch không ?
 - Làm những điều đáng chê trách dù chỉ một lần không thôi cũng đủ là ngu xuẩn rồi.
 - Thế là chị khước từ, vậy tôi làm công cốc hay sao? anh nói giọng nửa cười cợt nửa nể phục.
 - Công không, đúng Charles ạ, nàng kiên quyết nói.
 - Tôi tự hỏi mình sao tôi lại ngu ngốc đến thế, anh vừa nói vừa nhìn nàng vẻ xúc động.
- Rồi anh bước tới cầm lấy hai bàn tay Anna lật ngửa ngắm nhìn lòng bàn tay và thì thầm:
- Đôi bàn tay nhỏ xinh đẹp, thật dịu dàng.
- Đột nhiên trước khi Anna kịp đề phòng, anh cúi xuống và lướt nhẹ một cái hôn lên đôi bàn tay nàng.
- Chỉ là một chút niềm vui nhỏ thôi, anh thì thầm.
- Anna không kịp phản ứng, anh đã nhảy ra mở cửa và khoát rộng tay, nói vui vẻ:
- Bây giờ chị hãy đi gặp John và em gái đi, còn tôi phải gọi điện thoại để mệnh lệnh của chị được thi hành.
- *

Trong niềm say sưa phấn chấn, Mira vừa hôn chị gái vừa nói:

- Tuyệt vời, tuyệt vời Anna, chị hình dung xem, đại úy Maxlau điển trai gọi em là Pecsephon, ngay lúc đó em không thể hiểu ông ta nói gì, may sao Charles nói nhỏ với em” Bức tranh mùa xuân” . Một lời khen tốt đẹp, có phải thế không chị? Tất cả đều thật lộng lẫy.

Anna âu yếm ôm chặt Mira vào lòng :

- Mira bé nhỏ của chị, chị vui sướng thấy em hài lòng về buổi dạ hội, và em biết không, chị rất tự hào về em.
- Đúng thế hả chị Anna, ồ giá trước đây hai tháng, có ai tiên đoán là hôm nay cả hai chị em chúng ta ở lâu đài Guyliver và khiêu vũ trong những chiếc áo dài đẹp nhất đời thì chắc hẳn chúng ta phải cười vào mũi người đó, có phải thế không chị?
- Và cũng còn có thể nói là em lại đang tưởng tượng ra những điều lãng mạn huyền hoặc nữa.
- Ồ chị xem chúng đã thành hiện thực rồi, chị không thể biết em vui sướng đến thế nào vì chị là vợ anh John đâu.
- Em có thành thật không đấy, Anna đổi giọng nói và bỏ cánh tay Mira ra, chúng ta phải đi ngủ thôi, hơn 1h sáng rồi.

Bỗng nghe giọng nói của Charles, cả hai quay đầu lại:

- Hai chị em chuẩn bị đi ngủ phải không?
- Mira bảo nó không mệt mõi gì hết.
- Còn tôi thì xin thú thật là tôi mệt ra trò, may sao John tìm cách thoát khỏi vị khách cuối cùng.
- Và dĩ nhiên là Vivian giúp anh ấy một tay, Anna nói luôn, nàng chỉ có chút ý định châm biếm nhưng giọng nói bất giác lại đượm vẻ chua chát :
- Đúng như chị nói, chị Anna, Vivian đang giúp John.

Charles như muốn bóng gió một điều gì đó nhưng Anna không hiểu và vẫn bối rối, còn Mira thì không thấy gì hết, nàng nhảy múa một mình trên sàn nhà và chỉ nghĩ tới niềm vui vừa được thưởng thức.

- Charles, em hết sức vui sướng, nhờ anh đấy, anh nói đúng, chiếc áo dài ban chiều không hợp với em tí nào. Khi anh nói, em không bằng lòng, em thú thật lúc ấy em chưa nhìn thấy chiếc áo này và...thậm chí em cũng không thể hình dung được nó nữa.

Mira đứng đưa chiếc áo dài rộng bằng đăng ten trắng trước mặt Anna và Charles như thể một tác phẩm nghệ thuật :

— Áo có đẹp tuyệt vời không, chị Anna?

Quả là Charles đã chọn rất đạt, một bộ trang phục duyên dáng và tươi trẻ, và khi thấy Mira trong bộ quần áo ấy , một lần nữa Anna phải thốt lên:

— Charles, anh quả là thiên tài trong việc may sắm trang phục cho phụ nữ .

Không thể hình dung một Mira lãng mạn hơn trong tấm áo dài mỏng bằng đăng ten trắng kia với chiếc váy màu sẫm bó sát người, chiếc áo lót vừa cỡ, cổ áo vành cung theo một vòng hình nụ hồng li ti sắc màu thanh nhã, thắt lưng và tay áo may phồng cũng in những nụ hồng mới hé nở.

Với bộ y phục ấy, Mira quả là hiện thân của tuổi trẻ của sự tươi mát, sắc đẹp và sự thơ ngây, Anna vui sướng nhưng không ngạc nhiên khi nghe nhiều lần những lời bình luận ngợi ca của khách về nhan sắc của Mira : theo họ chắc chắn Mira sẽ là một trong những cô gái trẻ đẹp nhất trong lễ hội Mùa đông, nàng còn nghe có ai đó khẳng định:

— Hai chị em Sippho sẽ nổi bật, quả là những giai nhân giáng thế, tôi lại nghe nói còn có một cô thứ 3 mà chưa ai được trông thấy nữa kìa.

Anna muốn cười to lên, nàng thấy người ta có thể ca ngợi tới mức ấy hai cô con gái một ông thầy thuốc vô danh tiểu tốt ở nông thôn thì thật kì cục. Nàng nghĩ bụng, những người ca ngợi Mira có thể bình luận ra sao nếu họ nhìn thấy nó mấy tiếng đồng hồ trước đây với chiếc mangtô đỏ hoặc nếu thậm chí nửa tháng trước họ bước chân vào gian nhà bếp mà Milton phu nhân tương lai đang lau sàn nhà trong chiếc tạp dề bằng vải chéo.

Nhưng điều quan trọng nhất đối với nàng là Mira đã vui vẻ trong buổi tiếp , dù có nghĩ tới Tommy chẳng nữa, điều đó hình như không xảy ra, thì cô bé không đến nỗi ân hận hẳn không có mặt. Charles đã giữ đúng lời hứa : anh đã làm tất cả để Mira thành công, chẳng những đã tìm mua được chiếc áo dài thích hợp mà còn khích lệ để cô ta vững tâm. Anh đã che chở cô gái dưới đôi cánh trong suốt buổi dạ hội và thu xếp để những chàng trai dễ thương nhất mời cô ta nhảy , không để cô rảnh rỗi một lúc nào.

Anna nhìn Charles vất vả vì em mình với ánh mắt biết ơn, nhưng giờ đây, cuối buổi dạ hội, chỉ còn lại ba người trong một góc phòng khách, nhìn thấy Charles và Mira trao đổi với nhau những nụ cười, nàng bỗng cảm thấy hết sức cô đơn.

Quả là nỗi cô đơn của nàng sẽ khủng khiếp và cuộc sống ở Guyriver sẽ khó có thể chịu đựng nếu không có Charles.

Anna giật mình khi bỗng nghe tiếng John:

— Thế nào Anna, em lấy làm mãn nguyện chứ?

Nàng ngạc nhiên thấy anh hỏi nàng câu đó, chứ không hỏi Mira , nhưng nàng vẫn đáp:

— Rất tốt , cảm ơn anh, buổi dạ hội thú vị lắm.

— Riêng tôi thì không thấy nó ghê gớm gì cả. Vivian xen vào, giọng lạnh lùng và chán ngán khi đến nhập bọn .

Cô ta bước vào vẻ uể oải, chiếc áo dài ngân tuyến lấp lánh dưới ánh đèn, và Anna bỗng có cảm giác bầu không khí êm ả và vui vẻ trong phòng khách nhỏ bị vẩn đục.

— Rất tiếc, John đáp giọng châm biếm.

— Em nghĩ là mình đã già đi, sự sôi nổi của bọn trẻ làm em mệt mỏi, cô ta vừa nói vừa ngáp.

— Lẽ ra chị nên đi ngủ sớm và dành cho sắc đẹp của chị một giấc ngủ ngon lành. Mira đáp giọng giả bộ thơ ngây.

Anna không thể không mỉm cười, khi thấy Mira tự vệ giỏi đến thế. Quả cô em nàng không hề bối rối trước thái độ thô bạo của Vivian. Nàng cảm thấy cô bé sẵn sàng ứng phó với mọi thách thức của người con gái

lớn tuổi hơn cô. Nếu cả hai người cùng ở Guyriver thì chắc chắn sẽ xảy ra nhiều cuộc đấu khẩu và Vivian không hề có khả năng chiến thắng.

Đêm đã khuya và Anna muốn buổi hội kết thúc êm đẹp, nàng lấy giọng hòa giải:

- Phải đi ngủ thôi, anh John, em đã thấy mẹ đã về nghỉ rất sớm.
- Bà lấy cớ phải để lớp trẻ vui chơi và đã có em chăm sóc, nhưng anh có cảm giác bà không được khỏe.
- Em rất buồn nếu bà ốm, hai đứa bé đã làm bà giận lắm.

John bật cười:

- Tối nay, hai đứa đã vượt xa ngày thường.
- Ồ em giận chúng hết chỗ nói.

Quả là buổi chiều đã bắt đầu không tốt đẹp, Milton phu nhân và Vivian không hề tỏ ra thích thú khi được biết là có tổ chức một buổi vũ hội nhỏ mà họ không được hỏi ý kiến. 20 người được mời ăn tối, số người đông khoảng gấp ba sẽ đến khiêu vũ và John nhận lời giữa 12 người nghỉ lại đêm.

Tất cả cái đó không có gì khó khăn, gia nhân vẫn quen chuẩn bị những buổi tiếp khách bất ngờ, nhưng Milton phu nhân vẫn muốn chỉ huy và cho rằng vai trò tổ chức mọi việc phải thuộc về bà. Biết mẹ chồng không hài lòng, Anna thấy mình phải giải thích với bà những sự kiện dẫn đến một sự xáo trộn như vậy. Bà cụ hình như hiểu ra rằng không có một ai nghĩ tới chuyện xúc phạm bà và Anna cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm khi hai người chia tay đi thay quần áo.

Nàng cởi bỏ y phục, khoát nhanh áo choàng để vào phòng tắm, vào lúc mở thất lưng và sắp bước vào bồn nước thì nàng đứng sững lại: một con cá măng to tướng xuất hiện trong bồn tắm, nàng hiểu ngay: con cá kì quái này chính là tiêu bản mà nàng đã từng nhìn thấy trong tủ kính ở phòng bảo tàng của John, nàng bắt cá ra và nghĩ không khó gì mà không tìm ra thủ phạm.

” Trong nhà này chỉ có hai đứa nhỏ mới có thể nghĩ ra cái trò như thế, miễn chúng không làm cái trò đùa ấy với những người khác”.

Nhưng cho tới lúc nàng bước vào phòng khách có đông đủ khách khứa trước bữa ăn tối, hai đứa trẻ đã đi xem tất cả các phòng tắm trong lâu đài. Bà Milton đã dậm chân lên một con cá sấu nhỏ dẫu dưới đáy bồn tắm, Vivian thì tìm thấy một con rắn lục nấp trong bộ trang phục cô ta định mặc, có một con hổ mang to tướng trên giường cô Maxlau, một vị khách nghỉ đêm lại và suýt lên cơn thần kinh, một cái đầu cọp ngoạm một chú nai giữa hai hàm răng thì nằm trên gối Xanhcle, Charles tìm thấy mấy con bò cạp trong giày. Một bà nổi tiếng dưng cảm trong các cuộc săn bắn, bỏ chạy trong hành lang khi thấy một con khỉ đột nhồi rơm trong phòng ngủ. Ai nấy đều là nạn nhân của trò đùa, nhưng chỉ riêng một mình Xanhcle là thường thức khía cạnh hài hước của nó.

Xấu hổ đến xót xa, Anna phải xin lỗi mọi người, Charles cố an ủi nàng nhưng không mấy kết quả.

- Thôi đi chị Anna, chị đừng nghĩ tới nữa.
- Tôi buồn phiền nhất là đối với Milton phu nhân.
- Điều đó có quan hệ gì đối với chị, dù sao bà cũng không bao giờ âu yếm chị và chị cũng không bao giờ thoả mãn được bà đâu.
- Vì sao?
- Vì chị là John tân phu nhân.
- Nhưng đó đâu phải là một câu trả lời.
- Thế nhưng toàn bộ câu trả lời cho câu hỏi của chị là ở đây.

Charles nói với giọng thuyết phục, nhưng vẫn không lay chuyển được Anna.

- Vì sao, bà không thể ghen tuông, tôi ít thấy có bà mẹ nào tỏ ra yêu thương con trai mình đến thế.

– Cái quan trọng đâu phải là điều người ta nói, mà chính là điều người ta nghĩ, dù sao chị cũng phải biết thế chứ?

Bối rối Anna hỏi một cách ngây thơ:

– Hai cái đó không phải là một hay sao?

Charles bật cười về xúc động :

– Chị Anna, chắc hẳn sẽ có ngày chị tỉnh ngộ và chắc hẳn ngày đó chị sẽ tỏ ra già dặn hơn .

Anna không chú ý nhiều tới câu nói, nhưng họ dừng lại ở đấy vì họ được báo là bữa ăn tối đã dọn xong.

– Em nhảy quá nhiều thế mà em vẫn muốn buổi vũ hội không chấm dứt. Mira bước vào và lên tiếng.

– Mira, cô cứ yên tâm, trong đời cô sẽ còn nhiều buổi dạ hội như thế, Charles cười bảo cô.

– Charles anh tin chắc như vậy sao? Em rất sợ em đang sống trong mơ .

Vivian xen vào bằng một giọng hết sức chán chường :

– Khi cô nhiều tuổi hơn, cô sẽ thấy những cái đó không còn sức hấp dẫn nữa đâu, rồi cô sẽ thấy tất cả các buổi khiêu vũ ở Guyriver đều giống nhau.

Anna bật cười :

– Vivian chúng ta đi ngủ thôi, còn nghe cô nói nữa thì rồi ở chốn lâu đài Guyriver này, chẳng còn gì hứng thú nữa. Thôi tạm biệt và cảm ơn Charles nhé.

Trên cầu thang Mira nói với Anna:

– Sáng mai em sẽ đi bơi với Charles, anh ấy cũng hứa tập cho em chèo thuyền.

– Hay quá, Anna đáp, vui sướng thấy Mira không có ý định trở lại London ngay ngày hôm sau .

Lên hết thang gác, nàng âu yếm ôm hôn Mira, chúc cô ngủ ngon và nói thêm:

– Tối nay em đẹp thật đấy Mira.

–Ồ không bằng một nửa chị đâu. Mira nói.

Đóng cửa lại Anna sức nhớ lời hứa với Dawson mà nàng chưa thực hiện được, nàng chưa có dịp nói chuyện với Vivian, nhưng đêm đã khuya và Anna ngần ngại không muốn tìm gặp. Nàng không giống Mira, nàng sợ cô em họ John ngay từ hôm đầu. Vivian như thể được tạo nên bằng tất cả sự duyên dáng và cung cách hời hợt bề ngoài của cái thế giới quý tộc xa lạ đối với Anna, nhưng nàng vẫn tự bảo mình” cứ phải đi gặp”.

Đến trước cửa, nàng phải cố gắng mới quyết định gõ, nghe giọng nói lạnh lùng của Vivian mời vào, nàng tự nguyện rửa mình đã hứa với Dawson.

–Ồ chị đấy à?. Vivian thốt lên ra vẻ sửng sốt thấy Anna .

Ngồi trước gương soi, cô gái đang tháo chiếc vòng cổ bằng ngọc thạch khắc chạm khá hợp với nước da trắng muốt của mình, trước khi liềm bước vào, Anna rụt rè hỏi:

– Tôi có thể nói chuyện một lát với cô được không?

– Được chứ, mời chị vào, nàng đáp không do dự, và chỉ chiếc ghế bành.

– Tôi nghĩ bụng không biết chị muốn nói điều gì với tôi, ...để xem tôi có đoán ra không nào?

– Không đâu, Anna nói.

– Về John phải không?

– Không, cô Vivian ạ, về một người khác cơ, một người nhờ tôi...nói chuyện với cô.

Vivian có vẻ hết sức sửng sốt và Anna quyết đi thẳng vào vấn đề:

– Sáng nay, khi đi tìm Mira, tôi có gặp Dawson và chúng tôi đã nói chuyện khá lâu.

Vivian vội ngoảnh đầu lại và nói rất nhanh :

– A, Dawson à.

Nghe giọng nói , Anna đoán biết là cô ta không đứng đưng với chàng trai:

– Dawson vừa quyết định một điều rất hệ trọng, và cô Vivian này, anh ấy muốn báo cho cô biết.

– Làm sao chị...chị lại biết việc đó.

– Tình cờ thôi...Dawson có quyết định trên trong lúc tôi đang ở đây, và ngay lập tức, anh ấy muốn qua tôi báo cho cô biết...Người ta yêu cầu anh ấy ứng cử vào Nghị Viện ở một khu phía Nam London. Anh ấy quyết định chia tay với John và ra ứng cử và, và... xin cưới cô.

Vừa nói Anna không thể không băn khoăn vì sao Dawson lại say mê đến thế cái cô gái chạy theo thời trang và diêm dúa này, một cô gái chỉ quan tâm tới những điều hoàn toàn xa lạ với mối quan tâm của anh. Anh tỏ ra hết sức độ lượng và nhân ái, sẵn sàng đấu tranh cho những người nghèo khổ. Anna thấy mắt anh long lanh một ngọn lửa không thể đánh lừa người ta, còn Vivian thì hoàn toàn thờ ơ đối với dân chúng, cô ta sẽ làm gì bên anh?

Im lặng kéo dài, Anna quan sát cô gái đang ngấm mình trong gương. Bỗng Vivian đứng vụt dậy và nói:

– Anh ấy điên à, chia tay với John, ...anh ấy điên thật rồi, rồi sẽ sống thế nào?

– Nếu trúng cử, anh ấy sẽ có lương Nghị sĩ, và tôi nghĩ anh ấy sẽ nhanh chóng làm nên sự nghiệp.

– Chị nghĩ, chị nghĩ, nhưng chị Anna, rốt cuộc chị biết gì về Dawson? Vivian giận tái người và rít lên.

– Ồ chẳng biết nhiều đâu, Anna bình tĩnh đáp, nhưng tôi có thể biết sự thật. Dawson có tham vọng: anh ấy muốn thành đạt và tốt hơn nữa là tin chắc sẽ thành đạt nếu có cô ở cạnh.

– Có tôi ở cạnh ư, ...nhưng vì sao kia chứ,...để làm gì...?

– Anh ấy yêu cô, Anna nói thẳng.

– Điều đó tôi biết, Vivian nóng nảy nói.

– Còn cô, cô có yêu anh ấy không? Anna hỏi với cảm giác cô ta sẽ phủ nhận hoặc nổi sung lên.

Nhưng bỗng nhiên cô ta nguôi giận và nét mặt hiện rõ nỗi thất vọng :

– Đúng , tôi yêu anh ấy, Vivian nói, giọng như nghẹn lại, nhưng tôi làm gì được?

Trước vẻ phiền muộn lộ rõ trong thái độ Vivian, Anna quên hết nỗi sợ hãi từ trước tới nay đối với cô gái, nàng chỉ thấy một kẻ đau khổ cần cứu giúp, và dịu dàng nói:

– Vậy cô không thể lấy anh ấy được hay sao?

– Dù sao tôi cũng không thể lấy một người không có tiền bạc, không có chút gì tặng tôi.

– Có chứ, anh ấy tặng cô... tình yêu.

– Thế tình yêu có cho người ta ăn, người ta mặc được không? Làm sao người ta có thể tiếp bạn bè, đi chơi, sống cuộc sống của những con người văn minh.? Tình yêu đâu có cho tôi nhà cao cửa rộng kẻ hầu người hạ, Anna chỉ thấy là không thể nào được chứ. Tôi yêu Dawson, đúng, tôi yêu anh ấy, tôi không thể ngăn cấm lòng mình, tôi làm đủ điều để cố quên, để xua đuổi hình ảnh anh ấy ra khỏi trái tim mình. Vì sao tôi có nỗi bất hạnh say mê anh ấy? Anh ấy không đẹp trai, không vui tính, không hấp dẫn tí nào. Anh ấy nghiêm túc, duy tâm. Những người tôi thích, tôi mến thì anh ấy không thích. Anh ấy say mê những vấn đề tôi thấy khó chịu, gay gắt, những sự việc khủng khiếp mà tôi không muốn biết. Thế nhưng tôi vẫn yêu Dawson. Thật vô lí và lố bịch: nhưng dù sao tôi vẫn yêu anh ấy.

Vivian im lặng một lát ngấm nhìn Anna rồi nói tiếp ít sôi nổi hơn:

– Kể tất cả cái đó với chị thật ngu ngốc, chắc hẳn chị chê cười tôi, vì chị biết tôi muốn lấy John và tôi vẫn hi vọng lấy anh ấy một ngày sau này khi tôi làm cho anh xa lánh chị. Đúng thế, vì có John là có an toàn, tiền bạc, quyền uy, địa vị xã hội.

- Thế còn hạnh phúc?
- Tôi sẽ có hạnh phúc với tất cả những thứ đó, Vivian đáp, ánh mắt thách thức Anna.
- Trong lúc cô yêu Dawson ư? Ồ Vivian, cô chớ ảo tưởng, cô sẽ rất khổ sở đấy. Cô là của Dawson, cũng như Dawson là của cô.
- Tôi không muốn nghèo đói. Vivian kêu lên.
- Vì sao nghèo đói làm cô sợ hãi đến thế? Khi người ta hạnh phúc, người ta không biết mình nghèo đâu.
- Ồ điều đó thì chị không bao giờ làm tôi tin được.
- Tôi không hề muốn như vậy, tôi chỉ có thể nói với cô rằng suốt đời tôi đã hết sức hạnh phúc tuy chúng tôi rất nghèo.
- Ồ Anna nhưng chị khác.. Vivian đáp, giọng lộ rõ sự khinh thị.
- Cô không thấy là mọi con người đều giống nhau cả sao? Tất cả chúng đều cần yêu và được yêu.
- Đúng, tôi muốn được yêu, Vivian thốt lên, hai bàn tay nắm chặt lại một cách tuyệt vọng...ôi lay chúa, tôi biết làm gì đây.?

Vivian ngồi phịch xuống chiếc ghế đầu trước bàn trang điểm, lần này cô ta quay lưng lại gương soi, ngồi lặng im một lát nhìn Anna, rồi bình tĩnh nói rành rọt :

- Chắc chị nghĩ tôi bị loạn thần kinh, ...nhưng chị đâu biết đời tôi. Từ bé tôi sống trong sự bất ổn, trong sự sợ hãi tương lai. Vâng đúng thế...chị không biết cái đó là thế nào đâu. Chị, chị đã từng luôn luôn nghèo đói, chị không trải qua cái gì khác. Ít ra sự đói nghèo của chị cũng có cái ưu điểm là ổn định...đối với Charles và tôi, thì khác hẳn.

Cô ta ngừng lời và lấy những ngón tay dài móng tay sơn đỏ che mắt, như thế nhớ lại quá khứ làm mình kinh hãi:

- Từ buổi còn ấu thơ, tôi đã sợ hãi. Trí tưởng tượng không đưa tôi chu du ở những xứ sở trong truyện thần tiên, tôi luôn luôn hình dung mình chết đói, chết rét ngoài đường. Anna, tôi cam đoan với chị là tôi không nói quá đâu...cha tôi là một người cực kì hấp dẫn, than ôi, ông có tật xấu khủng khiếp: đánh bạc. Ông đánh cược lung tung về bất cứ cái gì. Người ta kể lại là, lúc tôi còn là một con nhóc cha tôi đã đem đặt cược, tiếc thay, tôi cần nhắc lời tôi nói đấy, lần ấy ông lại thắng cuộc. Nhưng không phải bao giờ ông cũng gặp may như vậy. Mẹ tôi mất khi tôi còn rất bé. Tuổi ấu thơ của tôi thật gặp ghênh. Ngôi nhà gia đình lúc thì đủ thứ sang trọng lúc thì trống rỗng. Trong nhà có đồ gỗ lộng lẫy, có tranh ảnh, đồ ăn, đồ đựng bằng bạc, vô số kẻ ăn người ở hầu hạ chúng tôi, nhưng chỉ được vài tháng rồi một sớm một chiều, tất cả tan biến, chỉ còn mấy chiếc giường nằm và vài cái bát đĩa. Tất cả đầy tớ biến mất như có phép thần, người duy nhất ở lại là bà lão quản gia đã từng phục vụ mẹ tôi từ khi bà lấy chồng.

Thậm chí mỗi năm thay đổi mấy lần vú em nuôi tôi, ...lớn lên tôi đã trở nên tàn nhẫn nhưng vẫn rất yếu đuối. Việc học tập của tôi bị sao lãng , Charles tương đối may mắn hơn : một ông bác đài thọ việc học của anh và gửi anh đến ở nội trú ở Iton. Khi tôi 21 tuổi thì cha tôi chết đột ngột để lại cho Charles và tôi những khoản nợ chồng chất và viễn cảnh những vụ kiện khá ô nhục trong những năm cuối đời. Cha tôi đã trở thành một kẻ lừa gạt: ông đã cá cược bằng tiền của người khác. May sao John đã đến cứu giúp chúng tôi và thu xếp ổn thoả mọi việc. Lẽ ra tôi không nên nói...nhưng thà cứ nói thật với chị; tôi vốn quyết định lấy John từ lâu trước khi chưa gặp anh và khi đối với chúng tôi, anh mới chỉ là một thứ anh hùng huyền thoại. Đã từ lâu, đối với tôi, John và toà lâu đài Guyriver là biểu tượng cho sự ổn định, cho sự an toàn.

- Đời cô chắc chắn đã kinh khủng lắm, Anna xúc động và bàng hoàng nói, tôi ái ngại cho cô biết bao .

Một nụ cười xót xa hiện lên trên môi Vivian khi cô gái đáp:

- Anna chị có quyền làm việc đó, chính vì chị mà tôi không lấy được John, anh ấy vốn không yêu tôi, nhưng anh ấy quen sống với tôi, lâu dài... và có thể nhượng bộ, nhất là mẹ anh mong ước chúng tôi lấy nhau.
- Thế bây giờ cô sẽ làm gì?

Vivian phát một cử chỉ bất cần trước khi trơ trẽn trả lời :

- Chị bảo tôi làm gì? Những người đàn ông giàu có, đâu có nhiều.
- Tôi nghĩ tới Dawson đấy .

Ánh mắt Vivian dịu đi :

- Dawson tội nghiệp, tôi không giúp gì được nhiều cho anh đâu, tôi không thể là một người vợ tốt đối với anh.
- Thế nhưng nếu cô cũng yêu Dawson như Dawson yêu cô thì cô sẽ là người vợ thích hợp duy nhất của anh ấy.
- Chính vì yêu Dawson mà tôi không muốn trút lên anh cái gánh nặng có một người vợ kém cỏi và ích kỉ như tôi.
- Chẳng có gì buộc cô phải như thế cả.
- Tôi không muốn chịu một lần nữa nỗi sợ hãi đối với ngày mai, những sự chìm nổi của cảnh khổ cực. Không, vì sao tôi lại say mê Dawson?

Vivian nhìn một lượt quanh mình, rồi lấy tay chỉ những đồ gỗ thép vàng đẹp để những tấm dra trải giường bằng lụa màu xanh nhạt, chiếc giường vương giả, cô ta nói giọng âm thầm:

- Đây là những thứ tôi muốn có.
- Cho một mình cô.

Vivian cúi đầu.

- Dù sao cô cũng không thể sống một mình trong lúc có một người đàn ông yêu cô và cũng được cô yêu. Sự nghèo đói được san sẻ với anh ấy không đáng làm cô sợ hãi. Tôi đã trải qua nghèo đói. Thế nhưng vẫn là thời kì hạnh phúc nhất trong đời tôi.

Vivian nhếch mép cười:

- Hạnh phúc của chị là loại hạnh phúc nào?
- Hạnh phúc được sống với những người tôi yêu mến, hạnh phúc có những mối quan tâm như nhau, hạnh phúc cùng nhau chia sẻ những tư tưởng và tình cảm mà không có gì có thể làm tan vỡ...trừ cái chết.
- Những niềm vui ư? Chị nghĩ tôi có thể bằng lòng với thứ niềm vui đó hay sao? Vivian phản đối.
- Sao lại không? Vậy ở đâu cô có những niềm vui? Dĩ nhiên toà lâu đài lộng lẫy, nhưng ở đây chúng ta có thường vui vẻ không? Tôi thấy cô nói năng bàn cãi về việc này việc khác nhưng tôi không thấy một ai có vẻ vui sướng hay mãn nguyện.

Vivian nhìn Anna với ánh mắt thách thức:

- Ở đây tôi đã rất hạnh phúc.
- Thực sự ư? Vivian, cô đã thực sự vui sướng đã nếm hưởng niềm vui sâu xa mà người ta cảm nhận khi chia sẻ cuộc sống của những người mình yêu và yêu mình ư? Anna hỏi.
- Có đúng là phải có cái đó mới hạnh phúc hay sao? Vivian hỏi về cao ngạo.
- Đúng, vì hạnh phúc chính là cái đó và chỉ có cái đó, và cô phải biết cái đó vì cô bảo cô chia sẻ tình yêu với Dawson.

Vivian đứng dậy đi lại trong phòng:

- Nói thế để làm gì? Tôi cố sức để quên Dawson, đã mấy tháng nay tôi không gặp anh ấy. Thịnh thoảng John có nói về Dawson, nhưng anh ta không có chút vị trí nào trong đời tôi.

Anna vẫn khẳng khái :

- Vivian, cô không thể cứ trốn tránh mãi như thế trước cuộc sống.
- Sao trốn tránh ư?
- Hoàn toàn đúng thế; trước hết trốn tránh trước đói nghèo và ngày nay, trước tình yêu. Trốn tránh Dawson, chính cô trốn tránh số mệnh của cô .

Một thoáng giận dữ trong ánh mắt Vivian:

- Cứ để tôi yên, Anna, sao chị lại hành hạ tôi đến thế? Ôi Dawson, tôi không sao chịu nổi nữa.

Vivian ngồi phịch xuống ghế và khóc nức nở, Anna đến bên cạnh quàng tay lên cổ cô ta và tìm cách an ủi với những lời lẽ rất dịu dàng như nàng vẫn thường làm với hai đứa em :

- Thôi nào, thôi nào, Vivian...nàng nhắc đi nhắc lại .

Vivian bỗng nức nở và đầu hàng:

- Tôi ngu ngốc thật, tôi yêu anh ấy biết mấy, tôi đau khổ vì anh, tôi thấy thiếu anh, tôi muốn không yêu anh nữa, muốn quên anh, nhưng không thể được, tôi yêu anh.
- Tôi biết; cô yêu...và cô sẽ lấy anh ấy, phải thế không nào?
- Than ôi, tôi nghĩ là như vậy. Vivian đáp giọng rầu rĩ, nhưng tôi sợ...rất sợ những gì đang chờ đợi mình.
- Không nên sợ, tôi tin chắc Dawson sẽ mang lại hạnh phúc cho cô và biết bảo vệ cô, và trực giác cũng bảo tôi là anh ấy sẽ thành công: tôi tin chắc như vậy.
- Giá tôi cũng có được niềm tin như chị. Nếu được thế thì mọi việc đã ổn từ lâu rồi, thế nhưng cả chị nữa , chị đâu có hạnh phúc mặc dù chị khôn ngoan.
- Phải chăng vì tôi không còn nghèo nữa, Anna đáp và cố mím một nụ cười.
- Đời người kì cục thật, chị Anna, sẽ tốt đẹp hơn biết bao nếu đảo ngược các vai trò : chị sẽ là một người vợ lí tưởng của Dawson, và tôi, một phu nhân ghê gớm của John, chỉ trước đây 2h thôi làm sao chúng ta có thể tưởng tượng nổi là có buổi nói chuyện như thế này?
- Trước kia, tôi sợ cô. Anna nói.
- Còn tôi thì tôi thù ghét chị vì chị lấy mất của tôi tất cả những gì tôi mong muốn .

Cả hai cười vui vẻ. Vivian bỗng liếc nhìn, hình ảnh mình trong gương :

- Đầu óc kì cục, lần này quả là lần đầu tiên tôi khóc.
- Chắc hẳn cô sắp nước mắt lắm. Anna thông cảm tiếp lời.
- Đúng tôi đã quá ngu ngốc, nhưng tôi bản khoăn mình có ngu ngốc hơn không nếu quyết định lấy Dawson, Anna, nếu tôi làm một việc điên rồ thì lỗi tại chị đấy nhé. Chị đã vẽ lên cho tôi một bức tranh thật hấp dẫn về sự nghèo khó.
- Về sự nghèo khó với một mình Dawson, Anna đính chính và mỉm cười.
- Vâng tôi sẽ gọi điện ngay cho anh ấy để biết chắc là không thay đổi ý kiến trước khi đi ngủ.
- Thôi, cô đi mà gọi điện, chúc cô ngủ ngon và cầu mong thượng đế che chở cho cô.
- Anna, chị thật lòng khi nói vậy chứ?
- Dĩ nhiên, và Vivian, tôi tin là thượng đế sẽ che chở cho cô ; khi làm điều cô phải làm thì người luôn luôn giúp đỡ.
- Tôi sẽ rất cần được Người giúp đỡ, có phải thế không? Chỉ có điều...tôi hơi xấu hổ nói ra Anna ạ, và cũng đã từ lâu tôi quên không biết làm thế nào để cầu nguyện.
- Cô sẽ học lại rất nhanh thôi, vì cô sẽ có nhiều điều thỉnh nguyện Người, cho cô và cho Dawson và bao giờ cầu nguyện cho người khác cũng dễ hơn cho chính mình.

Vivian ôm hôn nàng một cách bộc phát :

- Cảm ơn chị Anna, cả chị cũng giúp em nữa chứ, có phải không?
- Dĩ nhiên, nàng hứa và đi ra cửa.

12. Chương 12

Nàng vừa khép cửa lại sau lưng thì Vivian đã gọi điện cho Dawson ở London. Miệng hé mở dịu dàng, đôi môi run run, cặp mắt ngấn lệ, cô ta có vẻ một cô gái vừa tìm thấy sự yên tĩnh của tâm hồn và hiến mình cho hạnh phúc yêu đương.

Khi trở về phòng Anna có cảm giác thoáng qua là cánh cửa thông sang phòng John vừa khép lại không một tiếng động:” Chắc hẳn mình đang mơ” Anna nghĩ bụng .

Chưa bao giờ John trở lại phòng nàng từ khi nàng tới Guyriver. Thỉnh thoảng nhưng rất hiếm hoi, anh gõ nhẹ một, hai tiếng vào cánh cửa và nói to:” Anh xuống nhà dưới” và chỉ có thể thôi, John luôn luôn tôn trọng cuộc sống riêng của Anna và nàng biết ơn anh về sự tế nhị ấy .

Anna vừa chậm rãi cởi bỏ quần áo vừa hồi tưởng buổi nói chuyện vừa qua.

Nàng đã xúc động khi thấy Vivian thay đổi nét mặt và vẻ rạng rỡ của cô ta khi hai người chia tay. Nàng thử hình dung tình hình gì xảy ra sau khi nàng ra về trong khi Vivian và Dawson nói chuyện điện thoại với nhau. Trong thâm tâm nàng nghĩ:

- Chấn hấn Vivian đã làm cho Dawson phấn chấn...và giờ đây anh chàng chắc hẳn biết rằng mình có trước mặt, chẳng những hi vọng làm nên sự nghiệp lớn mà còn có niềm tin được sống cùng với người con gái mình yêu...”

Bỗng Anna cảm thấy hết sức cô đơn, dĩ nhiên nàng còn có hai đứa em nhỏ và Mira, nhưng mất ông bố, nàng đã mất đi niềm hạnh phúc đẹp đẽ nhất, mất đi người cho tới lúc bấy giờ làm cho cuộc đời nàng thật đầy đủ.

Nàng chưa bao giờ tự hỏi, nghĩa tình cha con kì diệu ấy có thể làm cho cả một đời người thật sự trọn vẹn không. Chưa bao giờ nàng có cái cảm giác trống rỗng mà nàng thấy dâng lên trong lòng hôm nay và khiến nàng tự đặt cho mình những câu hỏi muôn thuở của mọi cô gái:” Liệu có lúc mình yêu say mê không? Mình có gặp được người đàn ông cùng mình gửi gắm trái tim không?” .

Dĩ nhiên Anna có đôi khi mơ màng về ngày mình lấy chồng và về người đàn ông mình sẽ làm vợ: người đó cao lớn, đẹp trai, chàng yêu nàng và đáp lại nàng sẽ giúp đỡ chàng, động viên chàng với tình yêu và lòng chung thủy, nàng sẽ hết lòng tận tụy với chàng. Nhưng chưa bao giờ nàng gặp được người có thể làm rung động trái tim mình. Chàng hoàng tử đẹp trai chưa hề tới với nàng. Bận rộn tíu tít vì cái gia đình nhỏ bé của mình, nàng chưa hề nghĩ chuyện yêu đương và say mê một ai .

Rốt cuộc John đã xâm nhập gia đình nàng, Anna nghĩ bụng” xâm nhập” quả là từ thỏa đáng, cũng như John, nàng không có quyền tự do lựa chọn, số phận đã đưa John tới gia đình nàng.

Và Anna tự hỏi hôm đó số phận đã vì nàng hay vì Vivian mà tác động .

Nàng không sao giải đáp được câu hỏi, nàng chỉ biết là lúc bấy giờ, nàng cảm thấy cô đơn và khổ sở, và trái tim nàng muốn nếm hưởng sự ngây ngất xa lạ, nàng thấy lấp lánh trên nét mặt Vivian lúc hai người chia tay. Tận đáy lòng nàng muốn biết sự thức tỉnh và những rung động của tình yêu .

Nàng đang mơ màng thì bỗng nghe tiếng động, và nàng chưa kịp động dậy gì thì luồng ánh sáng từ phòng bên cạnh đã tràn vào phòng nàng. John vừa mở cánh cửa vách thông giữa hai phòng. Nghe tiếng bước chân anh, nàng nằm im không động dậy, một cách bản năng, nàng vô cùng sợ hãi và tim nàng đập rối loạn. Anh lặng lẽ bước tới tận giường nàng.

Anna nín thở nắm chặt hai tay lại , tới mức cảm thấy móng tay hằn sâu vào da thịt. Co rúm lại trong mền vì khiếp hãi và vẫn giả vờ ngủ, nàng chờ đợi một lúc lâu. John vẫn không động đậy, cuối cùng anh thở dài và cũng lặng lẽ như khi vào, bước về phía cửa .

Anna nghe tiếng khoá cửa lanh canh và sau đó im lặng .

Mở mắt, tim nàng vẫn đập như trống trận, vì sao John vào phòng nàng, đã nhiều lần hay chỉ mới là lần đầu?

Nàng cũng không hiểu sao mình giả vờ ngủ, vì sao nàng không hỏi anh muốn gì? Nàng không sao giải đáp được hàng ngàn câu hỏi dồn dập trong đầu, bị ám ảnh bởi thái độ không sao giải thích nổi của mình và của John, nàng trần trọc mãi cho tới khi ngủ thiếp đi .

Sáng hôm sau, lúc tỉnh giấc, những hình ảnh về đêm trước lờ mờ không dứt trong óc nàng. Nàng trầm ngâm suy nghĩ mãi, cuối cùng mới dứt khoát tự nhủ sẽ không để đầu óc bận rộn về sự có mặt kì lạ của John trong phòng mình, chừng nào nàng chưa tìm thấy câu giải đáp. Lí trí của Anna bảo rằng chắc hẳn vì một lí do hết sức bình thường thôi: có thể vì trước đó một lát, anh có điều gì muốn nói với nàng, trong lúc nàng đang ở trong phòng Vivian, và vì không tìm thấy nàng nên về sau anh lo lắng không biết nàng đã về ngủ chưa? Có thể chỉ vì anh đi tìm một viên Aspirin chẳng? Có đến hàng ngàn câu giải đáp cũng có thể có lí như những câu giải đáp này. Thế nhưng trong thâm tâm nàng có cảm giác chẳng có câu nào mỹ mãn cả.

Cuối cùng nàng gạt được nỗi băn khoăn ấy trong đầu óc và ra sức tập trung suy nghĩ về Vivian, về hai đứa nhỏ và Mira. Hành vi của Mira đặt ra một vấn đề cấp bách tới mức nàng vùng dậy ngay khi vừa nghĩ không biết cô ta đang làm gì lúc này .

Milton phu nhân và Vivian ăn sáng trong phòng riêng, còn Anna thì muốn xuống phòng ăn để còn trông nom bữa ăn cho hai đứa nhỏ. Sáng hôm ấy, nàng có thêm một lí do để xuống sớm.

” Miễn là Mira không viết thư cho Tommy Runcan ” nàng lo sợ nghĩ bụng trong lúc xuống cầu thang, để bước vào phòng ăn vào lúc người đầu bếp, như thường lệ mỗi buổi sáng, đặt thư từ của từng người lên bàn đứng trước chỗ ngồi của người ấy.

Bước vào gian phòng lớn, nàng thở ra khoan khoái: người đưa thư chưa tới .

Vì thư tín cần gửi đi vẫn nằm trên chiếc bàn nhỏ, nơi người ta để nó thường ngày. Nhìn thấy chồng thư, nàng bỗng nảy ra một ý nghĩ. Biết chắc không có ai theo dõi, nàng lục chồng thư và tìm thấy ngay điều nàng cần tìm: chiếc phong bì có nét chữ Mira , đúng như Anna lo sợ, thư gửi cho ” thiếu tá Tommy Runcan” .

Anna vội cầm lấy thư và có phần hổ thẹn về hành vi của mình, bước vội sang phòng khách nhỏ. Chiếc phong bì nàng lật đi lật lại trên tay chứng tỏ Mira rất có thể vẫn một mực gắn bó với Tommy. Nếu Mira cứ khẳng khái thì rồi đây khó có thể gạt bỏ cái gã phóng đàng kia mà nàng kinh tởm. Nàng đang làm cái cử chỉ mà nàng cho rằng duy nhất có cơ may cứu thoát cô em gái: nàng ném thư vào lò sưởi rồi châm lửa đốt mà không liếc mắt đọc một chữ nào .

” Sẽ có ngày nó cảm ơn mình thôi” nàng thầm thì trong lúc nhìn đồng hồ nhỏ trước khi quay trở lại phòng khách lớn. Người đưa thư vừa đi qua và người đầu bếp đang chọn thư, bác ta sốt sắng chào nàng.

— Có thư từ gì của tôi không, Baker?

— Thưa phu nhân, không.

— Còn của cô Mira, nếu có thì để tôi mang lên cho nó, tôi không rõ sau buổi dạ hội tối qua, sáng nay nó có xuống không?

— Cũng không có thư của cô Mira, Baker nói khiến Anna nhẹ nhõm trong lòng.

Lát sau khi bước vào phòng Mira thì cô vẫn còn ngủ. Xúc động trước vẻ trong trắng và thơ ngây lộ lộ trên khuôn mặt còn trẻ thơ của em, nàng hi vọng mình đã không sai lầm và đã hành động vì hạnh phúc của em gái, nàng rất lo sợ cho cô bé ngây thơ và không có khả năng tự vệ.

Bỗng Mira vươn mình và mở mắt, một nụ cười làm rạng rỡ khuôn mặt cô gái :

- Chị Anna, muộn lắm rồi phải không?
- Chẳng sao cả, nếu em muốn ăn sáng ngay trên giường thì cứ bảo.
- Ồ không, 5 phút nữa em phải có mặt thôi, Charles đã chờ em chưa?
- Chị chưa thấy ai hết, nhưng sao em lại nhắc tới Charles?, Anna cố tình hỏi.
- Chúng em sẽ cùng nhau đi tắm, chị không nhớ hay sao?
- Ồ còn lâu em mới cùng Charles đi tắm, ở đây không có ai dậy sớm hết, em quên là bây giờ chúng ta sống giữa những người giàu có, ăn không ngồi rồi hay sao, Mira?

Mira nhảy xuống giường và cười:

- Chị Anna, dù sao tiền bạc cũng có cái tốt chứ, chị không thấy thế sao? Khi em nhớ lại cung cách vui chơi hôm qua và nghĩ bụng hôm nay lại tiếp diễn.
- Với Charles chứ gì, Anna hỏi giọng châm chọc.
- Đúng, với Charles, Mira nghiêm túc trả lời, em thấy anh ấy hết sức hấp dẫn, cô ta nói thêm và chạy vội vào buồng tắm.

Vừa lúc nghe Mira kêu to, ” 2 phút nữa em sẽ có mặt dưới đó ” thì Anna nghe tiếng chuông giống già khắp khu nhà. Nàng bảo :

- Chị xuống trước không chờ em đâu nhé.
- Vâng, chị để riêng phần cho em, em đói đến chết mất thôi.

Anna mỉm cười, không ai có trái tim thanh thản hơn Mira, không việc gì phải lo ngại, “nếu có ai đó, trái tim tan nát, thì người ấy không phải là Mira”.

” Phải chăng mình lo lắng một cách vô lí ” Anna nghĩ bụng trong lúc bước lên cầu thang, chỉ còn phải để cho Mira tập trung sự chú ý vào Charles. Ít ra với anh nó cũng tránh được nguy cơ đau khổ...và nhớ lại với thái độ khoan dung, việc anh chàng kín đáo tán tỉnh mình, nàng mỉm cười.

Bước tới cầu thang, nàng thấy John đứng chờ ở phía dưới, đầu ngẩng lên nhìn mình, khi hai ánh mắt gặp nhau, nàng đỏ ửng mặt không hiểu vì sao, và nàng không thể không suy nghĩ một lần nữa.

” Đêm rồi không biết anh đến phòng mình làm gì? ”.

*

Anna xem đồng hồ, người ta bảo nàng tới bệnh viện vào lúc 11h30, nhưng đã 12h mà người ta vẫn chưa đưa nàng vào phòng bà mẹ chồng, chỉ cần lướt nhìn căn phòng đang tấp nập tíu tít các cô y tá là đủ biết người bệnh vào đây chắc chắn được chăm sóc chu đáo tới đâu. Cô y tá trưởng có vẻ một phụ nữ nhân hậu và có thể làm người bệnh yên tâm.

Khi nàng hỏi, cô ta bảo Anna:

- Milton phu nhân tuyệt lắm, tôi ít thấy ai dũng cảm như bà.
- Mẹ tôi có biết sự thật không?
- Có, bà cụ muốn biết sự thật và thuộc típ người nên nói sự thật với họ thì hơn .

Thế nhưng Anna vẫn e ngại cuộc viếng thăm Milton phu nhân lần đầu tiên này, tuy nàng đã có dịp gặp những người bệnh không thể chữa khỏi trong số bệnh nhân của ba nàng. Song, nàng thấy đây là một trường hợp khác. Thật xót xa khi nghĩ rằng một người đàn bà kiên nghị và hoạt bát như bà Milton mà chỉ còn sống được vài tháng nữa thôi. Nàng tự trách mình đã cho là bà tàn nhẫn và khó chịu, trong lúc tính cách gắt của bà chủ yếu do bệnh tật mà bà tìm cách che giấu.

Anna đi đi lại lại trong phòng chờ và thở dài, nàng những mong cuộc nói chuyện sẽ sớm kết thúc, nàng nhớ lại lời John bảo nàng hôm qua:

– Mẹ muốn gặp em, muốn nói chuyện riêng với một mình em.

– Với một mình em? nàng ngạc nhiên hỏi.

– Đúng thế, John khẳng định, mẹ nhấn mạnh điều đó.

Lúc đó nàng muốn hỏi anh vì sao, nhưng thấy hỏi cũng chẳng để làm gì vì nàng không thể làm gì khác là nhượng bộ trước một đòi hỏi như vậy. Anh đã cho nàng biết lời phán quyết của Bác sĩ với mức độ nghiêm trọng mà anh không sao quên được và Anna không thể biết anh có đau xót hay không trước cái chết ngày một ngày hai của mẹ .

Tin đó làm Anna choáng váng, giữa bao công việc bận bịu ngày hôm ấy và cả những ngày hôm sau nữa, nàng hầu như không biết mẹ chồng vắng nhà. Antoanet bị cảm lạnh nên Anna ở liền mấy ngày trên lầu để chăm sóc. John cho là cần gọi một cô y tá, nhưng nàng phản đối:

– Em vẫn luôn luôn chăm sóc hai đứa khi chúng đau ốm và chúng không muốn một người xa lạ thay thế em, vì phải cách li Antoanet, em có thể nhờ anh chăm sóc Antony không, anh đừng băn khoăn gì cho Antoanet, em rất có thể chữa khỏi cho nó.

– Chính anh băn khoăn cho em cơ, Anna .

Và Anna nở một nụ cười nhìn anh:

– John, anh tốt quá, nhưng em muốn thu xếp theo ý em, vả lại, em có trách nhiệm với hai đứa bé.

– Được lắm, được lắm Anna, em cứ làm theo ý em, John đáp gọn, và Anna ở luôn trong phòng Antoanet cho tới khi cô bé khỏi bệnh. Một tuần sau, lúc xuống nhà, nàng ngạc nhiên gặp Xanhle và Charles.

– Tôi tưởng không gặp anh ở đây, nàng bảo Charles.

Charles nói vui:

– John nhắc đi nhắc lại là chị không muốn thấy mặt chúng tôi nên tôi không dám lên thăm Antoanet.

– Thế vì sao anh không đi nghỉ hè?

Charles lấy vẻ trang nghiêm:

– Thế nào, John chưa nói gì với chị hết hay sao? Vậy chị nên đến gặp ngay anh ấy đi, anh còn trong thư viện .

Băn khoăn nhưng coi trọng bốn phần hơn sự tò mò, Anna đi tìm Antoanet để đưa em ra ngoài khi mặt trời còn ở trên cao, mặc ấm cho nó xong, nàng dẫn Antoanet đến với Mira và Antony. Hai chị em vui mừng reo lên :

– Anna được gặp lại chị, bọn em vui quá.

– Chị cũng rất mừng, ở trên ấy, Antoanet và chị buồn lắm, hai chị em có cảm giác là hai kẻ đắm tàu trên một hòn đảo hoang vu. Trong suốt mấy ngày hôm nay các em làm gì ?

– Chị Anna em vui chơi hết sức thỏa thích, em có khối chuyện để nói với chị. Hôm qua Charles lái xe đưa em đi tắm ngoài bờ biển. Thật kì diệu, anh hứa với em sẽ trở lại đây và đưa Antoanet cùng đi khi nó hết bệnh.

– Thế mà chị cứ tưởng Charles phải đi nghỉ hè rồi.

– Không một ai đi nghỉ hè hết, thế nào chị Anna, chị chưa biết hay sao?

– Biết cái gì?

– Biết về Milton phu nhân ấy mà.

– Không ai nói gì với chị hết.

– Bà ấy ốm, ốm nặng lắm.

– Thế nào? Bà ấy bị sao?

— Không sao tưởng tượng nổi là chị lại chưa biết. Em cứ nghĩ dù thế nào John cũng phải báo với chị, Mira kinh ngạc nói.

— Anh ấy không bảo, vậy em cho chị biết ra sao nào?

— Thế này: chị biết là trước đây bà cụ đã nằm một thời gian ở bệnh viện để xét nghiệm. Bà giấu không nói, nhưng kết quả xét nghiệm yêu cầu phẫu thuật. Ngay sau đó các bác sĩ phẫu thuật gọi điện báo cho anh John biết là tình trạng Milton phụ nhân rất nghiêm trọng và họ cần gặp anh ấy ngay lập tức, cho tới lúc bấy giờ anh John không lo sợ gì hết, anh ấy đến viện và khi trở về bảo chúng em là bà cụ bị ung thư với một thái độ hết sức lặng lẽ.

— Ung thư, kinh khủng quá, Anna kêu lên

— Thật khủng khiếp phải không, người ta bảo bà cụ chỉ còn có thể sống vài tháng, và cũng không phẫu thuật được.

— Này Mira, tàn khốc quá, chị phải đi tìm ngay anh John, Anna kêu lên rồi nói thêm giọng trách móc: vì sao anh ấy không báo cho chị?

— Dù sao chị cũng không làm gì được, bây giờ thì không ai làm gì được hết.

— Chị không biết, nhưng điều chị biết là lẽ ra chị phải được báo tin, nàg nói giọng trầm mặc.

Hai đứa bé và Mira thì điềm nhiên trước tấn thảm kịch, đây là kết quả quá trình cuộc sống của họ. Lúc còn ở nhà, bệnh tật và chết chóc được luôn luôn nói tới khiến họ không còn xúc động nữa, trừ phi đối với người họ yêu thương, riêng Anna thì nàg cảm thấy có lỗi đối với bà Milton mặc dù không hề có gì để giải thích được.

Quả là John đang ngồi trong Thư viện, anh khẳng định những lời Mira vừa nói, anh nói về mẹ với một giọng lạnh lùng khiến Anna kinh ngạc. Nàg không thể không so sánh thái độ của John với thái độ của bản thân mình trong trường hợp như thế này.

Anna đang trầm ngâm với những dòng suy nghĩ đó thì cô y tá bước tới, cô ta xin lỗi đã phải để nàg chờ lâu do có bác sĩ đến thăm bệnh bất ngờ.

Nàg đi theo người nữ y tá lên cầu thang trải một lớp thảm len dày. Bệnh viện này nổi tiếng về các tiện nghi sang trọng, nhưng Anna vẫn thấy rất lạnh lùng và xa vắng, cô y tá mở cửa và nói vọng vào:

— Thưa bà Milton, con dâu bà đây .

Anna bước vào một căn phòng rộng, tường sáng bóng, cửa sổ lớn ngoảnh ra vườn, đâu đâu cũng thấy hoa, từ lồng kính ở lâu đài Guyliver mang tới: lan, cẩm chướng, huệ và nhiều thứ hoa khác. Một chiếc đĩa lớn đầy trái cây đặt lên bàn đầu giường. Bà Milton nằm thẳng người và không hề có gì thay đổi khiến Anna quá đỗi kinh ngạc. Bà vẫn có nét mặt thường ngày, mái tóc màu muối tiêu búi cao, bà mặc một chiếc áo ngắn bằng nhung màu hoa cà viền lông hắc điểu rất ấn ý, Anna bước về phía giường, trước con mắt dò xét của mẹ chồng.

Người y tá đưa ghế tới và nàg ngồi xuống, cửa phòng đóng lại và chỉ còn hai người đàn bà, ngồi đối diện nhau .

Anna không biết nên bắt đầu buổi nói chuyện như thế nào, nàg thăm thẳ:

— Chắc mẹ không biết con đau buồn tới đâu, con muốn viết thư cho mẹ nhưng anh John bảo thư từ không làm mẹ vui thích tí nào.

— Đúng thế, tôi nhận được quá nhiều thư , bà Milton đáp và chỉ một chồng thư đặt trên bàn.

— Con đau buồn thật sự đau buồn. Anna nhắc lại và không biết nói gì khác.

— Chị tốt bụng quá.

Anna hết sức ngạc nhiên, dường như bà Milton nói, giọng âu yếm, cũng vẫn giọng ấy bà nói tiếp:

— Chị Anna, tôi bảo John là muốn gặp riêng một mình chị vì tôi có điều muốn yêu cầu chị. Chắc hẳn John đã nói với chị là cuộc sống của tôi giờ đây đếm tháng đếm ngày. Có thể từ 3 đến 6 tháng, tất cả tùy thuộc vào sự tiến triển của khối u.

— Con rất buồn. Anna nhắc lại một lần nữa

— Tôi muốn hỏi chị điều này, tôi trở về Guylover thì có làm phiền chị không? Tôi muốn chị trả lời tuyệt đối thành thật, tôi muốn chết ở nhà, nhưng nếu chị nghĩ như thế có thể ảnh hưởng tới tương lai, làm đảo lộn cuộc sống của chị thì tôi ở lại đây.

— Dĩ nhiên là mẹ phải trở về Guylover chứ, Anna đáp không một giây ngần ngại.

Đây là một việc hết sức bình thường nên câu hỏi làm nàng kinh ngạc, nhưng bà Milton vẫn nói:

— Không, tôi không muốn chị trả lời cách đó, tôi muốn chị suy nghĩ kĩ đi đã .

Anna nhìn mẹ chồng trên môi nở một nụ cười chưa từng thấy bao giờ, bà nói tiếp:

— Chị Anna tôi biết rất rõ là tôi đã thiếu nhân ái đối với chị và bây giờ không có lí do gì để chị quan tâm tới tôi.

— Mẹ không được nói thế, Anna vội kêu lên.

— Sao lại không? Vì quả là như vậy kia mà, chị Anna, bao giờ tôi cũng có nhiều thiếu sót nhưng tôi không hề giả dối và tìm cách tỏ ra mình tốt hơn bản chất mình. Từ hôm tới đây, tôi có thì giờ suy nghĩ và thấy mọi việc sáng tỏ hơn, hoặc là tôi đã trở nên nhân hậu.

Bà ngẩng đầu và nhìn chiếc bình hoa lớn trên mặt lò sưởi, giọng dịu dàng hơn, bà thay đổi cách xưng hô:

— Mẹ nghĩ khi biết mình sắp chết, ai cũng bị xáo động. Ai cũng muốn sống và hết sức tránh nghĩ tới cái chết, nhưng khi cái chết đã sờ sờ ra đây thì không thể trốn chạy không thể lừa dối được nữa, chỉ còn cần trung thực với bản thân mình và với người khác, mẹ thấy như thế khá thú vị.

Bà mỉm cười nhìn Anna và như thể chờ đón một câu trả lời, nàng sốt sắng nhắc lại:

— Mẹ phải trở về Guylover thôi, vả lại chắc hẳn anh John muốn như vậy.

— Con nghĩ thế ư, mẹ chẳng hiểu sao...mẹ đã không làm cho cuộc sống con trai mẹ thật hạnh phúc, con biết đấy, vì vậy Anna, mẹ sẽ yêu cầu con làm cho John nhiều hơn là mẹ đã làm: John cần có một gia đình hạnh phúc.

— Con ấy à?

Câu hỏi bất giác thốt ra, nàng sững sốt khi nghĩ mình có thể đóng một vai trò như vậy.

— Dĩ nhiên là con, con yêu mến của mẹ, mẹ không thấy ai khác có thể mang lại hạnh phúc cho nó.

Anna cúi đầu, nàng tự hỏi câu chuyện sẽ đưa mình tới đâu.

— Anna, con hãy nghe mẹ nói, hôm qua Vivian vào thăm mẹ, nó bảo nó sắp lấy Dawson và chính con là người xây đắp hạnh phúc cho nó. Sau khi Vivian về, mẹ nghĩ ngợi rất nhiều về con và John, mẹ thú nhận là mẹ đã từng tàn nhẫn với nó, con có thể thấy là kì cục, nhưng mẹ cứ phải nói với con. Mẹ đã đối xử tàn nhẫn với John, đứa con trai độc nhất của mẹ và đối xử như thế suốt cả đời mẹ . Anna, mẹ muốn giải thích thái độ của mẹ cho con nghe, mẹ không nghĩ là con biết nhiều về mẹ, chắc con không biết là mẹ ra đời trong một gia đình mục sư ở nông thôn, một gia đình nghèo ở Yoocsai có 6 con gái.

— Thật thế sao?, Anna lầm bầm kinh ngạc.

— Dĩ nhiên mẹ đã được cưới hỏi hết sức linh đình, con có thể hình dung niềm vui của mẹ hôm cha John, France Milton lúc đó đang nghỉ hè trong lâu đài của bà ngoại đến chính thức cầu hôn.

” Mẹ sung sướng đến muốn phát điên lên, ai nấy đều ganh tị với mẹ, nhưng điều hạnh phúc hơn nhiều là mẹ say mê France, mẹ vốn quý trọng ông ấy từ hồi còn trẻ thơ, ông ấy và mẹ cùng nô đùa với nhau.

Mãi sau khi kết hôn, mẹ mới hiểu vì sao mình gặp vận may ấy. Có thể ngày nay sự choáng váng không đến nỗi khủng khiếp với một cô gái hiện đại trưởng thành hơn nhiều so với các cô gái thuộc thế hệ mẹ...nhưng khi biết chồng mẹ cưới mình mà không yêu, để làm “lá chắn” cho ông vì người đàn bà ông yêu đi lấy chồng và để tránh cho họ một nỗi ô nhục, thì mẹ chỉ còn muốn một điều là: chết. Cho tới bây giờ, mẹ vẫn chưa quên nỗi tuyệt vọng đắng cay...

Nhưng lòng kiêu hãnh đã cứu thoát mẹ, mẹ thề nguyện là không một ai thấy mẹ đau khổ, mẹ là Milton phu nhân ở Guyriver và mẹ chỉ cần có chừng ấy. Tuy không được yêu, ít ra mẹ cũng được nể trọng. Chồng mẹ không chăm sóc mẹ, mẹ nghĩ chắc hẳn ông ấy thấy mình nhạt nhẽo vô duyên, bên cạnh một người đàn bà tuyệt mỹ ông say đắm. Dù sao mẹ cũng sống một mình dường như quanh năm, lúc đó mẹ mới 22 tuổi, nhưng mẹ định ninh trong dạ sẽ làm một người đàn bà quan trọng, quyền uy, một người đàn bà mà người ta phải khiếp sợ.

Mẹ không bao giờ yêu cầu bất cứ ai an ủi mẹ, đến những bè bạn thân thiết nhất cũng không bao giờ biết mẹ đau khổ đến chừng nào. Lâu đài Guyriver là nơi ở khá khô khan đối với một nàng dâu trẻ sống cô đơn.

Một tuần sau khi mẹ sinh con trai, bố nó mới tới thăm, trong suốt tuần lễ đợi chờ ấy, mẹ bắt đầu ghét bỏ con trai mình cũng như mẹ thù ghét bố nó, thực ra mẹ yêu cả hai bố con nó, một tình yêu vô vọng.

Chính từ ấy, mẹ trở nên sắt đá trước mọi cử chỉ âu yếm, mọi tình thương, mẹ nuôi dưỡng đứa con trai một cách nghiêm khắc, không bao giờ mẹ cho phép nó biểu lộ một chút tình cảm, một chút yêu thương, mẹ chưa hề hôn hít nó khi nó mới chào đời và mẹ cấm nó hôn hít mẹ khi nó trở thành một đứa trẻ, ngày nay mẹ mới bắt đầu hối tiếc. Anna mẹ băn khoăn không biết con có đủ sức mạnh để làm tan vỡ sự băng giá của nó không. Chính mẹ đã làm cho nó như vậy; lạnh lùng, sâu kín không hề bộc lộ tình cảm...mẹ muốn sửa chữa lỗi lầm, nhưng đã quá muộn, mẹ sợ mẹ đã làm cho nó không còn biết thế nào là hạnh phúc nữa”.

— Mẹ nghĩ là anh ấy khổ sở hả mẹ? Cuối cùng Anna hỏi.

— Thế còn con, con nghĩ là nó sung sướng hay sao? Bà dịu dàng hỏi lại.

Anna không dám trả lời và bà nói tiếp:

— Mẹ biết con không hạnh phúc, mẹ không khó khăn gì mà không đoán được điều đó vì bản thân mẹ đã từng đau khổ lúc đến ở trong khu nhà mệnh mông này làm một nàng dâu trẻ như con.

Xúc động trước những lời nói chân tình của mẹ chồng, Anna tưởng như không giữ được nước mắt.

— Mẹ băn khoăn không biết có phải là quả thực không còn có thể thu xếp mọi việc cho ổn thỏa nữa không, bà nói tiếp trong tiếng thở dài.

— Có thể mọi việc sẽ tự bản thân chúng trở nên ổn thỏa, Anna đáp, nàng cảm thấy không thể đối trá trước tấm lòng thành thật của bà.

— Thật sự con nghĩ như thế ư? bà hỏi, nét mặt bỗng rạng rỡ, nhưng rồi thở dài và nói tiếp, Anna con đừng bao giờ kiêu hãnh, chính lòng kiêu hãnh của mẹ đã đánh mất tất cả, cũng như mọi người, mẹ cần tình bạn và tình thương, nhưng bè bạn chỉ ca ngợi mẹ, và con có biết họ ca ngợi cái gì không: quyền lực, nghị lực của mẹ...con người mẹ đã tự tạo nên: Milton phu nhân ghê gớm. Đôi khi nghe thế mẹ lấy làm sung sướng: nhưng ngày nay mẹ hiểu ra rằng, như thế chẳng mấy ý nghĩa.

— Không, không, Anna đáp, mẹ đừng nói thế, mọi người đều ca ngợi mẹ và họ làm đúng, riêng phần con, con rất sợ mẹ, sợ tới mức trở nên dần dặt. Nhưng...

— Anna, con không dần dặt đâu, hoàn toàn không dần dặt, bà Milton phản đối, chính mẹ muốn cho con như thế đấy, mẹ muốn cho bên cạnh mẹ, ai nấy đều dần dặt để mẹ dễ sai khiến, tùy ý muốn biến họ thành người thế nào cũng được. Mẹ mong con hiểu một điều, mẹ đã lẩn trốn giống như Vivian trốn sự nghèo đói, nhưng là mẹ trốn tình thương, mẹ tự khép kín mình lại, chính vì mẹ rất muốn rất cần tình thương, bà chìa tay về phía con dâu, Anna mẹ muốn con tha thứ cho mẹ và mẹ yêu cầu con giúp mẹ sửa chữa lỗi lầm, con có muốn thế không?

13. Chương 13

Anna nắm lấy bàn tay gầy gò của bà và bà vừa siết chặt tay nàng vừa thầm thì:

— Con hãy mang lại hạnh phúc cho John, mẹ yêu nó tụy suốt đời mẹ đã đại dột tìm cách không cho nó thấy...Bây giờ thì đã quá muộn rồi, mẹ muốn rằng cuối cùng nó được hưởng những gì nó đã từng thiếu thốn cho tới nay.

— Con sẽ cố gắng, Anna hứa .

Nhưng nàng hơi xấu hổ về lời hứa của mình, nàng cảm thấy không sao mang lại hạnh phúc cho John chừng nào nàng còn sợ anh như hiện nay.

— Anna , John nó yêu con, bà bảo. — Phải chăng do lỗi tại mẹ, phải chăng nó không thể bộc lộ tình cảm .

Anna nhẹ nhàng siết bàn tay bà, nàng không muốn nói về John và về bản thân mình, nàng sợ không hiểu chính nỗi lòng sâu kín tận đáy lòng mình.

Chắc hẳn bà đã cảm nhận điều đó, bà nhắc lại câu hỏi đầu tiên :

— Thật là mẹ có thể trở về Guyriver chứ?

— Dĩ nhiên thưa mẹ.

— Thế khi mẹ trở về thì hai mẹ con ta sẽ là những người bạn cho tới...cùng phải không Anna?

— Con cảm ơn mẹ, Anna xúc động đáp.

Có tiếng gõ cửa, cô y tá bước vào:

— Thưa Milton phu nhân, xin bà đừng ở lại quá lâu; nếu không bác sĩ sẽ không bằng lòng đâu .

Anna xem đồng hồ, đã 1h15 nàng đứng dậy:

— Con phải về.

— Quả là mẹ còn mệt, nhưng mẹ hi vọng người ta cho phép mẹ một vài ngày nữa sẽ về nhà .

Anna ngáp ngừng một lát rồi nghe theo cảm giác ban đầu, cúi xuống và đặt một nụ hôn lên má bà, sợ bà chối từ nàng cảm thấy e lệ.

Nhưng bà sung sướng thì thầm:

— Mẹ cảm ơn con.

Vừa chăm chú lái xe, Anna vừa hồi tưởng buổi nói chuyện với bà, càng nghĩ ngợi nàng càng ngạc nhiên, nhiều điều bắt đầu sáng tỏ, và một phần những gì làm nàng kinh hãi đã được những lời tâm tình của bà giải thích.

Bỗng Anna tưởng như nghe tiếng cha nàng, giọng hóm hỉnh, ” ba không luôn luôn bảo con rằng, phía sau những cái bề ngoài đáng e ngại nhất , bao giờ cũng vẫn có một con người dễ thương hay sao?” .

*

Chia tay với hai đứa nhỏ, Anna xuống nhà, tối mùa hè nóng nực và cửa phòng khách để mở. Từ phòng khách văng ra tiếng ồn ào, nhưng không khí trong lành và êm ả của khu vườn thu hút nàng. Nàng bước tới tam cấp, một làn gió nhẹ mơn man trên mặt, nàng cảm thấy khoan khoái sau cái oi bức bên ngoài.

Gió làm các nếp áo dài lụa của nàng phấp phới, như một sự vuốt ve từ những chốn xa xăm bí ẩn bên kia đại dương, nàng cảm thấy, nếu không phải lo âu, thì ít ra cũng như đang chờ đợi một điều gì. Nàng đinh ninh sẽ xảy ra một sự kiện liên qua tới nàng hoặc có thể chỉ là một cơn giông trên bầu trời còn quang đãng.

” Mình bị lôi cuốn theo trí tưởng tượng mất rồi” nàng nghĩ bụng ngay.

Nàng lại nghĩ tới những gì xảy ra trong mấy ngày vừa qua, nghĩ tới bà mẹ chồng nay đã trở thành người bạn, tới Vivian vừa từ London gọi điện cho nàng buổi chiều. Cô ta vừa cười vừa bảo nàng là đang đi tìm ”

một túp lều”, nhưng giọng nói thì rõ ràng là của một người đang hạnh phúc. Nàng không khó gì mà không đoán được là căn nhà cô ta chung sống với Dawson dù có tầm thường tới đâu, cô ta cũng sẽ biến nó thành một vương quốc vì cô ta yêu và được yêu.

— Họ hạnh phúc biết chừng nào. Anna thở dài .

Nàng biết như vậy: nàng còn để trong phòng hai lá thư của họ cảm ơn nàng đã giúp họ tìm thấy hạnh phúc, nàng vui sướng khi đọc thư: nhưng cũng nhận ra là Vivian và Dawson đã chờ đợi nhau quá lâu .

Còn riêng cuộc đời của nàng thì không hề thay đổi, John và nàng vẫn sống như hai con người xa lạ dưới cùng một mái nhà. Họ vẫn lịch sự và xa cách đối với nhau .

Anna cố gắng nhìn anh bằng một vẻ mặt mới sau những lời tâm tình của bà Milton, nhưng không sao được. Đối với nàng John hình như vẫn là người đàn ông oai nghiêm mà nàng rất sợ hãi.

Tuy vậy nàng vẫn dễ dàng nhận ra đứa trẻ thiếu tình thương bị mẹ hắt hủi và niềm an ủi duy nhất là được mang dòng họ quý tộc của tổ tiên. Trái tim người mẹ của Anna than khóc cho đứa trẻ xa lạ ấy, nàng bỗng muốn ôm nó vào lòng, nâng niu nó.

Còn việc đồng nhất đứa trẻ ấy với con người oai vệ nghiêm trang và dường như sắt đá là John lại là chuyện hoàn toàn khác. Nỗi niềm sợ hãi khó giải thích anh gây ra cho nàng không hề giảm bớt. Nàng cảm thấy run rẩy mỗi khi anh bước chân vào phòng mình, cơ bắp nàng như co rút lại mỗi khi anh tiến lại gần, và nhớ lại cái đêm anh bắt thẩn vào phòng mình tìm nàng vẫn không ngớt hồi hộp.

Nàng thường tự hỏi John có trở lại lần nào, trong khi mình ngủ không. Có khi trong đêm tối, sau lúc lên giường và tắt đèn, nàng lo lắng theo dõi động tĩnh. Nhưng mỗi sáng, lúc tỉnh giấc, nàng nghĩ bụng là anh đã không tới, hoặc nếu có tới thì nàng cũng không hay.

Tối hôm ấy, sau khi nghĩ tới Vivian, Anna tự đặt cho mình câu hỏi mà nàng không sao giải đáp được ” đúng ra mình muốn cái gì?” .

Trời đã chạng vạng, bóng tối dưới hàng cây dày đặc, nước hồ màu chì và lấp lánh dưới bầu trời như một tấm kim loại sáng bóng. Anna sắp sửa lên lầu thì cửa phòng khách sịch mở và Charles bước vào:

— Chị Anna đây rồi, tôi đi tìm chị mãi, bản khoản không biết chị ở đâu?

— Anh muốn gặp tôi?, nàng hỏi.

— Bao giờ tôi cũng muốn gặp chị, nhưng đặc biệt tối nay tôi cần nói chuyện với chị.

— Vậy thì tôi đây, nàng vừa cười vừa nói.

— Vâng đúng thế, Charles đáp và ngắm nhìn nàng với ánh mắt cảm phục, tôi không dám nói là chị xinh đẹp tuyệt vời: chị sẽ cho tôi chỉ là một anh chàng tầm thường chán ngấy.

— Anh có nói mấy cũng chẳng sợ thừa đâu, tôi muốn nghe những lời phỉn nịnh về con người mình, anh có thấy kì cục không?

— Chị muốn nói là chị không được nghe nhiều lời khen chứ gì? Cẩn thận chị Anna ạ, chị đừng làm tổn thương vẻ đẹp tự nhiên của chị đi vì thói kiêu căng.

— Charles, anh khỏi day dứt về chuyện đó. Trong nhà cùng với Antony, anh là người duy nhất khen ngợi tôi, những lời khen ngợi đối với tôi hiếm hoi lắm và vì vậy được tôi đánh giá cao.

— Mùa đông tới khi trở về London với John chị tha hồ nghe người ta ngợi ca, và lúc đó chị sẽ kiêu hãnh nhìn tôi và sẽ nghĩ là tôi chỉ nói với chị những lời nhảm chán.

— Khiêm tốn quá đấy, hạ thấp mình quá đấy, anh làm sao vậy? Anna kêu lên, vẻ nghịch ngợm.

— Vâng, tôi trở nên rụt rè và chính tôi muốn nói với chị về vấn đề ấy. Mời chị ra ngoài vườn cam, ở đây chúng ta không bị ai đến quấy nhiễu cả...

Bản khoản Anna bước ra trước, Khu vườn cam trong toà lâu đài này được xây dựng dưới thời Charles II, một bảo ngọc với kích thước hài hoà và trang trí tinh tế, Milton phu nhân chọn lọc những thứ hoa làm nổi

bật giá trị khu vườn mà vẫn không lấn át kiến trúc của nó. Những ô cửa sổ cao mở thẳng ra hồ nước, và bước vào vườn, người ta có cảm giác ở trên biển cả trong một con tàu, hoa lá bập bênh trên làn sóng bạc.

Anna tới ngồi trên tràng kỉ đặt trong góc, nàng lấy một chiếc gối to bằng vải màu da cam dựa đầu rồi hỏi:

— Anh có điều gì nói với tôi nào? Điều lành hay điều dữ?

— Cái đó còn tùy: chị sẽ là người phán quyết, Charles đáp giọng khó hiểu.

Anna nhướn mày, ngạc nhiên:

— Liên quan đến tôi hay sao?

— Vâng liên quan nhiều đến chị.

Khoảnh khắc ấy Anna nhận thấy Charles rất khác ngày thường. Nàng nhìn anh, tìm hiểu xem cái khác ấy ở chỗ nào. Thực tế đây là lần đầu tiên, nàng thấy Charles nghiêm túc, thậm chí nghiêm trang. Nụ cười thường xuyên trên môi, vẻ lấp lánh của đôi mắt hóm hỉnh, âm sắc cười cợt trong giọng nói, tất cả những thứ vốn quen thuộc ấy ở anh bỗng tiêu tan hết. Trước mắt nàng là một nhân vật xa lạ bắt đầu nói.

— Tôi muốn nói với chị về Mira và về tôi.

— Mira à, nàng giật mình thốt lên.

— Tôi xin phép cưới em gái chị, Charles nói về hết sức xúc động, Anna ngạc nhiên tới mức không trả lời được, nàng sững sờ nhìn anh.

— Nhưng nó còn trẻ quá lấy chồng sao được, cuối cùng nàng đáp.

— Tôi biết là chị sẽ trả lời như vậy, nhưng chị Anna, xin chị nghe tôi, tôi 27 tuổi, hơn Mira 9 tuổi. Chị biết là tôi đã trải qua cuộc sống nhàn rỗi và vô vị từ tuổi thanh xuân. Lẽ ra tôi có thể làm chút gì bổ ích trong chiến tranh. Tiếc rằng ngay từ đầu, tôi đã bị thương nặng và không bao giờ được phép lên máy bay. Về sau không ai muốn cho tôi là đứa nghiêm túc cả, người ta luôn luôn bảo:” Cha nào, con nấy, suốt đời ông bố mảy chưa làm một việc lương thiện lấy một ngày.. ” John nuôi tôi, tôi dựa vào anh ấy để sống trong lúc tôi kiếm thêm được chút ít với các bản vẽ.

Tôi vẽ kiểu áo dài phụ nữ vì sở thích hơn là vì nhu cầu và đã có chút tên tuổi trong nghề nghiệp. Thực tế tôi chưa hề cảm thấy cần phải làm bất cứ cái gì cho tới hôm tôi gặp Mira, chị Anna, chị là một trong những người đàn bà đẹp nhất tôi từng gặp, tôi ưa thích chị và muốn tán tỉnh chị nhưng tôi chưa hề say mê chị như hiện nay tôi say mê Mira.

— Thế còn Mira, nó có yêu anh không? Anna đột ngột hỏi.

— Có, cô ấy yêu tôi, tôi biết vì sao chị lo lắng, Mira đã phải lòng không ít người, nhưng lần này thì khác hẳn và tôi xin cam đoan với chị là tình yêu của cô ấy đối với tôi sẽ sâu sắc và vĩnh viễn vì lẽ tôi yêu cô ấy say đắm.

Charles rạo rức một niềm say mê và xúc động, nhưng Anna vẫn nhìn anh với vẻ lo âu :

— Anh có tin chắc là quyết định của mình hợp lí không? Mira còn non nớt lắm, chưa hề từng trải gì đâu?

— Mira cần có người trông nom chăm sóc, chị Anna, chị biết điều đó hơn ai hết. Đó là một điều kì diệu, lần đầu tiên có người cần đến tôi. Tôi sẽ chịu trách nhiệm về Mira, tôi biết là tôi sẽ thành công trong những việc tôi sẽ làm vì hạnh phúc và niềm vui của Mira tùy thuộc vào đấy.

— Tôi nghĩ, Anna vui vẻ nói, anh đã cùng Mira dự định hết mọi việc và tôi không còn phải nói gì nữa.

— Anna, chị thật tuyệt vời, chị không hỏi chúng tôi sinh sống bằng cách nào, tôi xin nói dự định của chúng tôi, trước đây vài hôm, tôi vừa đi London. Tôi tiếp xúc với những người tôi đã từng làm việc với họ. Rất cuộc trong túi tôi hiện có một hợp đồng để mở một đại lí xuất khẩu quần áo may sẵn cao cấp ở miền Nam Châu Phi, tôi có đủ điều kiện tự tổ chức lấy công việc, tôi cam đoan với chị là tôi sẽ thành công, và khi trở về, tôi có đủ uy tín để hoạt động ở London theo ý mình.

— Thế còn Mira?

- Dĩ nhiên cô ấy sẽ theo tôi, chị biết rõ là cô ấy sẽ tạo cho tôi rất nhiều điều kiện thuận lợi trong công việc.
- Charles mỉm cười tin tưởng và vui sướng, Anna hết sức kinh ngạc nhìn anh, một con người hoàn toàn mới. Bắt đầu có uy tín, không bao giờ anh còn là một kẻ ăn không ngồi rồi nữa.
- Tôi rất mừng cho anh.
- Chúng tôi sẽ làm lễ cưới rất sớm.
- Chờ lúc trở về có hơn không?
- Để Mira ở lại đây một mình ư? Để cô ấy sẽ xiêu lòng trước người này, kẻ khác hả chị? Không bao giờ, Charles kêu lên, chúng tôi yêu nhau và muốn cưới nhau. Vâng tôi phải cưới ngay Mira và đưa cô ấy cùng đi. Khi người ta có một vật báu thì không ai bỏ lại dọc đường.
- Cô chú chắc hẳn đã định xong mọi việc rồi, Anna thay đổi cách xưng hô và nói, tôi rất xúc động vì tuy vậy, cô chú vẫn xin phép tôi, cảm ơn Charles.
- Ngày nay và mãi mãi sau này chúng tôi muốn được chị đồng ý, chị ban phúc. Chúng tôi cần đến chị, chị Anna.
- Cô chú sẽ có tất cả cái đó, chú biết rồi đấy.
- Hơn nữa đó là một niềm hạnh phúc cho cô ấy, nếu không tôi sẽ chết trong khi cố thực hiện điều đó, anh nói giọng sôi nổi của người tuyên thệ .
- Bất giác Anna chìa tay, Charles cầm đưa lên môi :
- Chúng tôi muốn yêu cầu chị một điều, chị đừng nói gì hết với bất kì ai.
- Vì sao? Anna ngạc nhiên hỏi.
- Vì một sự cần trọng cần thiết: trước hết vị trí của tôi phải được ổn định đã, chị biết các nhà kinh doanh là người thế nào rồi: nếu biết tôi đã lấy vợ, họ có thể nghĩ là tôi sẽ làm việc kém sút và ít tận tụy với họ hơn.
- Đúng tôi hiểu, Anna vừa nói vừa cười, vui mừng thấy Charles không bỏ sót một chi tiết nào và không còn là chàng trai lơ đãng ngày nào nữa.
- Mira muốn tôi báo với chị, nhưng chị phải hứa giữ bí mật cho tôi.
- Tôi xin hứa, nàng đáp, không được bỏ sót bất kì điều gì để bảo đảm thành công cho chú chứ gì?
- Chắc chắn sẽ thành công, Charles khẳng định. Chúng ta cùng đi báo cho Mira biết. Mai tôi sẽ đi London để mua nhẫn cưới nhưng sau này cô ấy mới đeo.
- Nghĩ tới việc cô em gái bé bỏng của tôi sắp lấy chồng tôi có một cảm giác kì lạ, Anna vừa đứng dậy vừa nói, giọng mơ màng, nó còn trẻ con lắm, tuy đã có ý thức thực tế về một đôi điều, Charles chú hãy hứa với tôi là sẽ luôn luôn chăm sóc nó và chung thủy với nó. Tôi không thể chịu nổi ý nghĩ rằng nó đau khổ.
- Tôi đã thề với chị là tôi sẽ yêu cô ấy suốt đời với tất cả khối óc và trái tim mình.
- Charles, cầu chúa ban phép cho chú, Anna nói, mắt đầm lệ, rồi vội cúi xuống đặt một nụ hôn thân yêu lên má Charles và nói:
- Tôi rất vui mừng là chú trở thành em tôi .
- Anh quàng tay lên cổ nàng và hôn trả lại.
- Lúc quay lại cửa cuối vườn cam, Anna trông thấy John bước tới cùng với Xanhcle. Nàng thoáng nghĩ hai người đàn ông trông thấy họ hôn nhau, nhưng họ vừa đi vừa chuyện trò rất tự nhiên và nàng không bắn khoăn gì thêm.
- Đẹp quá, Xanhcle vừa nói vừa chỉ những tia sáng lấp lánh trên mặt nước, trong lúc Charles vội chạy đi tìm Mira .

Đêm đã khuya và Anna lên gác bước vào phòng Mira, nàng bảo em nàng hết sức vui mừng về việc Charles xin cưới cô ta.

- Em rất vui sướng, em chỉ lo chị giận. Mira nói, nét mặt tràn trề hạnh phúc.
- Vì sao chị lại giận, kì cục thật.
- Charles sợ chị cho là em còn trẻ con quá, riêng em thì em không hiểu vì sao, bởi vì chúng em yêu nhau.
- Thật thế khi em tin chắc vào tình yêu của mình.
- Ồ đúng chị Anna, em yêu anh ấy, chúng em sẽ cùng nhau sống hạnh phúc, em tin chắc như vậy .

Anna ôm choàng lấy cổ Mira:

- Mira, ngày nay em yêu chú ấy và phải tiếp tục yêu chú ấy như hôm nay suốt đời em, chỉ có điều đó là quan trọng, nàng bảo em giọng nghiêm trang.
- Chị Anna, có thể đôi khi em là đứa nông nổi; nhưng em biết bổn phận làm vợ, em muốn được như chị, chị giúp đỡ khuyên răn, bày đường vẽ lối cho người ta, em muốn giống như chị.

Anna xúc động hôn em rồi trở về phòng mình, những lời nói của Mira làm nàng phấn chấn và khi khoát chiếc áo mặc trong nhà bằng satin màu mỡ gà ra ngoài áo ngủ, nàng vẫn còn nghĩ tới lời cô em. Charles vừa mới mang về cho nàng ít quần áo anh đã chọn mua và dặn nàng:

- Bao giờ chị cũng cứ phải mặc màu trắng hay màu mỡ gà , chị chớ dùng màu xanh hay màu hồng: những màu sắc ấy không hợp với nhân cách cũng như với nước da chị.

Anna ngây ngất trước những bộ quần áo lộng lẫy nhưng hoàn toàn màu trắng và Mira trêu chọc nàng, bảo nàng giống một nữ tu sĩ.

Trước khi bước lên chiếc giường lớn có cột, nàng đứng một lát ngắm nhìn khu vườn.

Trong bầu không khí im phăng phắc, tiếng kẹt cửa sau lưng khiến nàng giật mình ngoảnh lại .

John đứng trước ngưỡng cửa bóng anh in lên trên nền ánh sáng, anh vẫn mặc quần áo dạ hội. Anh không nói gì hết nên nàng hỏi anh , giọng ngạc nhiên:

- Anh cần gì phải không?
- Đúng! Anh đáp, giọng uy hiếp khiến nàng khiếp hãi .

Nàng đứng sững giữa căn phòng hai tay ép chặt vào người. John bước tới gần và nhìn nàng , vẻ dữ dằn:

- Đã tới lúc chúng ta phải nói thẳng thắn cùng nhau.
- Thì chúng ta vẫn như vậy xưa nay chứ sao? nàng đáp và vẫn không tránh ánh mắt anh.
- A, cô cho là cô thẳng thắn đối với tôi? anh thét lên.
- Thì quả là như vậy.
- Dối trá .

Câu trả lời làm Anna đau nhói, như một phát đạn, nàng lão đảo và áp úng :

- Em không hiểu, John,...vì sao?
- Tôi không tin đâu..., anh cười khẩy. Buổi tối, tôi nhìn thấy cô trong vườn cam,...tôi nhìn thấy cô với Charles.
- Ồ chỉ có thể thôi à?. nàng vui vẻ thốt lên, trong lòng nhẹ nhõm.

Nhưng nàng bỗng nhớ ngay lập tức lời hứa với Charles.

- Đúng, như thế đấy !, John đáp, giọng chua chát.
- John, nghe em nói...em không thể giải thích với anh nhưng...

— Tôi không cần giải thích: mắt tôi nhìn thấy, thế là đủ rồi .

John nắm hai vai nàng, Anna rung mình sợ hãi, nỗi sợ hãi nàng đã từng cảm thấy khi có mặt anh.

— Tôi chỉ là một đứa dại dột! Tôi lấy cô là vì tình yêu...Đúng Anna, tôi yêu cô ngay lúc đầu mới gặp ! Tôi hiểu cô khác với mọi người đàn bà tôi đã từng biết. Tôi thấy cô hi sinh cho gia đình, thường xuyên chăm sóc người khác, nâng niu họ tựa một người mẹ, giúp đỡ họ, động viên họ. Tôi thấy cô cho họ tất cả những gì tôi luôn luôn thiếu thốn : tình thương, tình yêu, sự âu yếm...Tôi hiểu người duy nhất trên đời mà tôi cần là cô, Anna! Tôi nhần nhục chờ đợi...cho tình yêu được thức tỉnh trong lòng cô, cho nó khiến cô dần dà sẽ yêu mến tôi như như cô từng yêu mến ba cô, các em cô và những đứa trẻ. Nhưng thời gian và các sự kiện đã phản lại tôi. Mọi sự việc dồn dập quá nhanh...tôi sợ mất cô và tôi ngỡ mình đã tìm ra được giải pháp...cô nhận lời lấy tôi và tôi nghĩ vẫn cần để cho cô có thời gian...ngu ngốc biết chừng nào, trong lúc tôi chờ đợi thì một kẻ khác đã tước đoạt mất tình yêu của cô...

Sững sờ Anna cổ ngắt lời anh :

— John anh nghe em nói ; anh phải nghe em nói...

— Tôi không nghe gì hết, tôi biết tất cả những gì xảy ra sau lưng mình.Ồ, bảo rằng sự trong trắng, sự thơ ngây của cô làm tôi khiếp hãi. Đúng ! Chúng làm tôi khiếp hãi, tôi không dám tới gần cô vì tôi sợ tình yêu của tôi làm cô sợ hãi và xa lánh tôi. Thế, và trong lúc tôi mơ tưởng về cô như về một con người hoàn thiện toàn mỹ thì cô đi tình tự với em trai tôi.

Những lời nói như những làn roi quất vào mặt ấy thôi thúc lòng dũng cảm của Anna, nàng kêu lên tuyệt vọng :

— John không đúng, anh phải nghe em nói...

Vừa phản đối, Anna vừa cố sức để John bỏ nàng ra, nhưng chỉ như đổ thêm dầu vào lửa. Anh càng nắm chặt tay và kêu lên như điên như dại:

— Tôi bắt buộc phải tin điều tận mắt tôi đã nhìn thấy! Vì cô chấp nhận tình yêu của một kẻ khác, vậy tôi sẽ làm như hắn...tôi, chồng cô.

Nàng nhìn anh, ánh mắt nấn nỉ van xin :

— John, em van anh...không...em van anh.

Uống công vô ích: nàng là tù nhân của anh, đột nhiên anh đặt môi lên môi nàng, hôn nàng say sưa đắm thắm. Anna rung mình, nàng cố thoát ra. Nàng loạng choạng bất lực, không còn biết gì nữa hết như thể John đã chiếm đoạt hết linh hồn nàng.

Anh ghì chặt môi nàng lâu tới mức thời gian như thể ngưng đọng. Anh uống hết toàn bộ năng lực, toàn bộ sức sống của nàng; đến khi anh rời môi khỏi môi nàng và đặt một cái hôn nhẹ lên cổ, thì nàng vẫn rã rời. Anh vứt bỏ chiếc áo mỏng manh trên người Anna và bế nàng trên tay đưa tới chiếc giường lớn , phía sau những tấm màn gió chõ che, một lần cuối cùng nàng kêu thét lên :

— Không...John...không...

Anh đứng lặng im chốc lát, như thể động lòng trước tiếng kêu thảm thiết và ngấm nhìn nàng. Anna hất đầu ra phía sau, đôi mắt sững sờ và dùng hai bàn tay run rẩy che ngực. Nhưng nàng nhìn thấy trong ánh mắt đang áp đảo ánh mắt mình ngọn lửa tình dục làm nàng kinh hoàng .

Cuối cùng John bỏ nàng ra và đặt nàng xuống đất, anh nắm vòng tay đột ngột khiến nàng phải bấu lấy chân giường, nàng đứng một lát hốt hển, trong lúc anh nhìn nàng, vẻ tuyệt vọng, nhưng Anna khiếp hãi không hiểu gì hết...anh quay gót bước ra.

Cánh cửa sập lại sau lưng anh và Anna còn lại một mình.

Sững sờ tuyệt vọng, Anna đứng nhìn trong một thời gian tưởng như vô tận, cánh cửa vừa đóng lại . Dứt khỏi cơn bàng hoàng, nàng quỳ sụp xuống cạnh giường, vùi đầu vào tấm lụa phủ chân. Nàng ngồi rã rời hầu như suốt đêm. Lên giường khi bắt đầu rét run lên nhưng không sao ngủ được, nàng đếm giờ theo tiếng chuông đồng hồ trong phòng khách lớn.

Ánh bình minh vừa lợt qua các bức rèm thưa, nàng lặng lẽ choàng dậy. Mặc xong quần áo, nàng bước tới gần cửa sổ và ngắm nhìn khu vườn. Phía chân trời hừng đông, ánh sáng mặt trời nhuộm cảnh vật một màu sắc mịn màng như nhung. Cảnh đẹp ban mai làm xao xuyến lòng người.

Rời ô cửa sổ, Anna bước lại tủ quần áo, hết sức nhẹ nhàng mở ngăn kéo, nàng bỏ vào túi xách mấy thứ cần thiết và nhón chân bước ra cửa, ngập ngừng một lát, nàng đi vào hành lang dẫn về khu nhà ở chái phía Nam .

Sau mấy giây lưỡng lự trước cửa phòng Xanhcle, nàng quyết định gõ nhẹ mấy tiếng. Hầu như ngay lập tức có tiếng trả lời : " mời vào". Đúng như nàng dự đoán Xanhcle đang ngồi trên giường đọc sách .

Xanhcle ngủ ít và đọc nhiều, Anna biết rõ điều đó, ông luôn luôn bảo sách là những người bạn tốt nhất của mình và không có thứ thuốc giải phiền nào hiệu nghiệm hơn sách.

— Tôi có vào được không? Anna rụt rè hỏi.

— Dĩ nhiên là được. Xanhcle vừa đáp vừa cười.

Anna bước lại gần giường, Xanhcle không tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy nàng đến thăm mình sớm đến thế, túi du lịch xách ở tay.

— Anh Xanhcle tôi đi đây, nàng nói giọng run rẩy.

— Cô đi lâu à? Ông thân ái hỏi.

— Tôi cũng không biết nữa, có thể tối nay tôi trở về, tôi không thể nói trước với anh được. Tôi phải suy nghĩ...chỉ có điều đó là chắc chắn. Mà ở đây thì tôi không suy nghĩ nổi.

— Thế cô muốn bảo gì tôi?

— Tôi muốn nhờ anh bảo Mira và hai đứa bé đừng lo lắng cho tôi, tôi vẫn rất mạnh khỏe...và có lẽ...cũng nhờ anh nói như vậy với John.

Nàng tránh ánh mắt Xanhcle.

— Tôi sẽ làm theo lời cô. Cô có cần xe không?

— Có, như thế cũng không phật ý John chứ, phải không anh?

— Tôi sẽ báo cho chú ấy và bảo chú ấy là cô hứa giữ gìn xe và giữ gìn cả bản thân cô nữa .

Xanhcle nhấn mạnh mấy từ cuối cùng và Anna hiểu ngầm ý của ông :

— Vâng anh Xanhcle anh có thể nói thế với John.

— Cảm ơn cô và cầu chúa phù hộ cho cô, chúng tôi chờ cô sớm trở về lắm đấy.

— Sao anh lại tin chắc là tôi trở về?

Xanhcle mỉm cười :

— Tôi biết cô sẽ trở về. Có lẽ cô đi là phải: người ta khó có thể nghe tiếng nói của trái tim mình khi xung quanh người ta quá ồn ào .

Anna kinh ngạc nhìn ông :

— Anh nghĩ là tôi muốn làm như vậy ư?

— Tôi tin chắc như vậy, ông đáp với một vẻ tự tin điềm tĩnh. Tôi biết cô chỉ nghe theo trái tim mình khi cô phải giải quyết công việc cho người khác, cô Anna ạ, bây giờ thì đến lượt giải quyết công việc của chính cô, tạm biệt cô .

Thế là Xanhcle khuyến khích nàng đi, nàng lặng lẽ bước ra cửa, ra đến cửa nàng ngoảnh lại:

— Cảm ơn anh Xanhcle .

Ông mỉm cười chào lại và vẫy vẫy tay tạm biệt; nhưng nàng có cảm giác nhận lời chúc phúc của ông .

Bước đi trong khu nhà vắng lặng, nàng cảm thấy cơn giông bão trong lòng dịu bớt. Tuy vậy khi đến gọi người tài xế lấy chìa khoá xe, nàng vẫn hoàn toàn bàng hoàng.

14. Chương 14

Chiếc xe lớn nổ máy và chạy hết tốc độ đưa nàng đi xa tòa lâu đài.

Nàng ra đi không có chương trình cụ thể mà chỉ muốn cho khoảng cách giữa John và mình càng lớn càng tốt .

Đến 2h chiều, dừng xe để mua xăng, nàng trông thấy một quán cà phê nhỏ và sức nhớ từ tối hôm trước chưa hề ăn uống gì . Nàng gọi trà và mấy lát bánh mì phết bơ cùng với một quả trứng mà chủ quán năn nỉ mời nàng và tự hào nhấn mạnh :

— Tất cả khách hàng đều hỏi mua trứng của chúng tôi, trứng rất tươi mà.

Anna không dám chối từ, ăn xong và trả tiền, nàng lại lên xe .

Xe lăn bánh suốt buổi chiều, mặc dù trời nắng, qua đồng cỏ ruộng vườn dọc sông suối hai bên trông liêu. Nàng không biết mình ở đâu nhưng vẫn cứ cho xe lăn bánh. Gần đến một thành phố lớn, nàng tránh không đi vào.

Đi hết buổi chiều nàng nhìn thấy một biển báo: Manchester, bất giác nàng hiểu là đi suốt ngày, nàng đã trở về làng quê.

Nửa tiếng sau nàng về tới Liton Copon, “nhà mình” hai từ vang lên thánh thót trong lòng mà Anna tưởng như nghe thấy .

Bỗng nàng sức nhớ, ngôi nhà không còn thuộc về mình nữa, làm sao tiền bạc có thể thay thế được một vật quý giá như ngôi nhà gia đình, ý nghĩ ấy làm nàng xót xa.

Nàng cho xe lăn bánh chậm rãi trên đường làng, nhớ lại tất cả những người sống ở kia, phía sau các cánh cửa sổ mà nàng quen biết từ thuở ấu thơ. Trong lòng nàng dâng lên niềm thương yêu tất cả các bệnh nhân trước đây của ba nàng. Xe đi qua những ngôi nhà nhỏ của họ, nàng nhắc tới họ Dorix, Vera, Molly..

Nàng gặp lại ngôi nhà thờ nhỏ bằng đá xám, những cửa hiệu nghèo nàn với các lọ kẹo to tướng, căn nhà thầy giáo, ngôi trường gồm ghiếc bằng gạch đỏ và cuối cùng ngôi nhà của nàng giữa các lùm cây .

Dãy hàng rào xung quanh gara không đóng cửa và nàng lái xe vào trong lúc nghĩ bụng: Dù người chủ nhà bây giờ là ai đi nữa thì chắc hẳn cũng sẽ cho phép mình đi thăm lại khu vườn, đến ngồi dưới bóng cây bách hương và nhìn những căn phòng mình đã sống những ngày thơ ấu.

Nàng bước lên cầu thang và bấm chuông nhiều lần nhưng không có một ai.

Rèm che ở cửa sổ phòng khách và phòng ngủ đều rủ xuống và nàng nghĩ căn nhà không có người. Lòng nàng rộn lên mừng rỡ trước sự kiện bất ngờ này. Nàng quyết định đi vào qua ô cửa nhỏ nhà bếp vốn bao giờ cũng dễ mở từ bên ngoài .

Mấy giây sau, Anna nhảy vào gian bếp, tất cả vẫn nguyên vẹn như xưa, nàng kéo rèm cửa mở cửa sổ cho ánh sáng tràn vào và nhìn lại các căn phòng nơi nàng đã để lại một phần trái tim mình .

Nàng nhìn lại tất cả: các tấm vải phủ ghế rất cần được nhuộm lại, thảm trải nhà trước lò sưởi đã quá cũ kĩ ; bản lề tủ sách đã lâu không được sửa chữa. Nàng đi tới đi lui, đổi chỗ ghế ngồi, đập đập lên đệm ghế, lau bụi trên chiếc đồng hồ treo tường và bất giác lên dây. Giấy phủ tường đã sờn rách và cả căn phòng phải quét vôi lại .

Anna bỗng đứng sững lại, nàng thầm thì:

— Có thể như thế được không? Chính mình lại công kích và tìm ra tất cả những thiếu sót ấy ở ngôi nhà thân thiết xưa kia của mình hay sao? Phải chăng cảnh sang trọng và giàu có ở Guyriver đã làm mình hư hỏng?

Nàng cảm thấy xấu hổ chẳng khác nào mình nguyên rủa một người bạn cũ. Lặng tai nghe những tiếng nói với mình trong lặng im, nghe tất cả những kỉ niệm phảng phất trong không trung, nàng bước lên cầu thang và đi vào phòng ngủ. Nàng kéo màn gió để nhìn lại chiếc giường nhỏ nàng đã từng nằm trong biết bao năm tháng, nhìn lại chiếc bàn trang điểm phủ vải sa trắng, cái bàn giấy và tủ áo trong đó vẫn còn treo những chiếc áo dài. Nhìn lại những thứ gợi nhớ lại quá khứ hạnh phúc của mình, nàng nghẹn ngào xúc động, nàng không dám ở lại lâu .

Về phía bên kia hành lang là phòng ngủ của Ba nàng. Căn phòng thấm đượm một hương vị đặc trưng gợi lại kỉ niệm về ông còn hơn cả một tấm hình: mùi thuốc lá và mùi nước hoa lẫn lộn. Nàng không bước qua được ngưỡng cửa vì lòng xáo động : nàng nhắm mắt lại và hình dung Ba nàng còn sống, ông chỉ đi thăm bệnh và phút chốc sẽ trở về. Nàng kêu to:

— Ba, ba ơi.

m thanh của chính nàng làm nàng giật bắn người: nàng vội trở về phòng mình, nằm phịch xuống giường và nức nở. Nàng khóc mãi, nhức nhối, tuyệt vọng .

Khi ra khỏi cơn mê thì đêm đã khuya, nàng không biết mình đã nằm như vậy, đầu gục xuống gối, trong bao lâu. Nước mắt đã khô, nàng thấy lạnh. Bóng đêm tràn ngập cả căn phòng. Ở ngoài nghe tiếng dơi kêu và bay lượn, Anna ra tận cửa sổ, nàng thấy người ẽ ẩm hai mắt cay sè.

Nàng không còn sợ hãi, buồn phiền, hoảng hốt nữa. Lòng nàng yên tĩnh như thể những giọt nước mắt đã cuốn đi một cách kì diệu những nỗi day dứt trần trở .

Giờ đây nàng thấy có thể suy nghĩ về những gì đã xảy ra tối hôm trước giữa John và mình, nàng không còn kinh hoàng nữa nhưng ngạc nhiên nhắc đi nhắc lại:” Thực sự mình không còn sợ hãi nữa chẳng?” .

Rồi bình tâm trở lại, nàng tự hỏi mình:” Có quả thật như thế là sợ hãi không?” .

Tựa đầu vào khung cửa sổ, nàng nhớ lại toàn bộ sự việc: nét mặt John, những lời ngờ vực và sỉ vả, những ngón tay bầu chặt vào vai nàng, đôi môi anh chiếm đoạt môi nàng...một tiếng nấc nghẹn lại trong cổ họng và tiếng trái tim đập cuối cùng làm nàng hiểu thực sự lòng mình. Nàng nhớ lại nỗi xúc động khi nghe anh nói anh yêu nàng...sự thật bỗng hiển hiện trước mắt nàng sáng tỏ rõ rệt và đơn giản : nàng yêu John.

Anna hồi tưởng lại toàn bộ cuộc đời mình và nàng hiểu vì sao nàng đã lẩn tránh mãi trước mặt John .

Từ trước nàng luôn chăm sóc Ba và các em, bao giờ nàng cũng cố gắng, khi John tới anh xuất hiện như một con người nhân hậu trước mắt gia đình nàng, và từ đấy nàng luôn luôn từ chối anh, giờ đây nàng hiểu vì sao và lấy làm hổ thẹn.

Một cách bản năng, nàng không chịu để chinh phục và bỏ mất cuộc sống độc lập. Nàng phản kháng vì không phải sợ John mà chính vì sợ tình cảm bản thân mình, sợ sự phụ thuộc mà tình yêu sẽ giam cầm nàng trong đó. Làm sao nàng có thể mù quáng đến vậy?

— Mình yêu anh ấy...nàng thì thầm trong lúc nhìn ra khu vườn dưới ánh trăng.

Đúng, nàng yêu anh, và sẵn sàng khuất phục: anh là chủ nhân và nàng muốn gắn bó với anh. Nàng sẵn sàng trở về với anh, nàng sẽ ra đi rất nhanh để gặp lại John mà nàng yêu, gặp lại ngôi nhà từ nay là ngôi nhà gia đình mình.

Nàng ngồi mơ màng trước ô cửa sổ, đêm dày đặc, nàng không còn chống lại tình yêu mà phó mặc cho dòng xoáy yêu đương cuốn theo.

Cuối cùng Anna ngủ thiếp đi, giấc ngủ rất sâu nhưng nàng bỗng giật mình tỉnh giấc khi nghe có tiếng động đầu đó trong căn nhà. Tỉnh trí lại nàng yên tâm, trước không khí yên ắng và ngủ tiếp .

Lúc tỉnh dậy ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ và mơn man trên mặt nàng, nàng nhảy xuống giường và vui sướng nghĩ bụng:” Hôm nay mình sẽ trở về Guyriver , mình sẽ gặp lại John...John, người mình yêu...”

Giờ đây, nàng biết gia đình đích thực của mình là ở đây, ở chỗ chồng mình, còn ngôi nhà nàng vừa nằm ngủ này chỉ là một căn nhà trống rỗng.

Nàng chạy tới nhà tắm, nước mát lạnh, nàng cảm thấy sung sức và hăng hái, nàng đói đến cồn cào, không mặc tấm áo dài lịch sự đi đường ngày hôm trước, nàng mang chiếc tạp dề vải xanh nhạt trước kia nàng vẫn mang để sửa soạn bữa ăn sáng. Chải tóc xong, nàng mỉm cười với cô gái rạng rỡ trong gương soi rồi bước xuống bếp vừa khe khẽ hát.

Nàng không hề mong tìm được cái ăn, nhưng chắc hẳn còn lại gói cà phê trong chạn bếp, quả là không ai đụng chạm vào gì hết: gói cà phê vẫn kia và cả một ít đường đựng trong chén.

Bỗng nàng nghe có tiếng bước chân trong hành lang, nàng đứng sững lo sợ bị người ta bắt gặp.

Chủ nhà mới là ai nhỉ, tiếng bước lại gần, nàng đứng lặng im sẵn sàng đối phó, cửa mở... John.

— Ít ra anh cũng khá lười cá nhớ mang theo bữa ăn sáng đây, anh nói gọn.

Một tay anh cầm một chai sữa, và một tay xách giỏ đựng trứng và mấy gói nhỏ, sững sờ nàng lẩm bẩm:

— Sao anh lại ở đây?

— Anh tới đây đêm qua, nhưng đã quá khuya nên không dám quấy rầy em, anh nằm ở tràng kỉ trong phòng khách và ngủ ngon giấc. Cả hai chúng ta đều ngủ rất muộn.

— Anh ngủ ở đây, đêm qua ngủ ở đây?, Anna kinh ngạc hỏi.

John đáp, về điều cốt :

— Anna, em chớ làm mặt giận như vậy, chẳng có gì đáng trách cả đâu vì chúng ta là vợ chồng kia mà .

Trước ánh mắt nghịch ngợm của anh, Anna cúi đầu xuống thẹn đỏ cả mặt.

— Anna, chắc em đói rồi, chúng ta ăn sáng ngay đi thôi chứ? John điềm tĩnh bảo nàng, rồi nói chuyện sau .

Nàng lặng im, nhưng nhìn đôi mắt sững sờ của nàng , anh nói tiếp :

— Xanhele đã chuyển lời của em lại cho anh, Charles và Mira đã tâm sự hết với anh, nhưng chuyện đó ta sẽ nói sau. Bây giờ ăn cái đã, anh đói quá rồi và có lẽ cả em nữa, có phải thế không nào?

— Nhưng sao anh biết em ở đây, chính bản thân em cũng không nghĩ là em tới đây.

— Anh đoán là em về lại nhà em

— Bây giờ đâu còn là nhà em nữa, nhà đã bán đi rồi kia mà...

— Không đâu, nhà vẫn là nhà của em đấy.

— Anh nói sao? nàng ngơ ngác hỏi.

— Anna, anh đã mua cho em đấy. Anh nghĩ là nó có thể dùng để chúng ta nghỉ hè hoặc...để sống những ngày trăng mật nữa .

Nàng cúi đầu xuống , không dám nhìn thẳng anh, để nàng khỏi bối rối, John vội nói sang chuyện khác:

— Chúng ta ăn sáng đi thôi chứ, em. Anh nói bằng một giọng vui vẻ mà Anna chưa từng nghe thấy bao giờ .

Vừa bỏ ổ giò ra trứng mút bơ và một ổ bánh mì, Anna vừa nói để giấu nỗi xúc động :

— John, anh muốn ăn trứng thế nào?

— Tùy ý em, để anh dọn bàn.

Vừa sửa soạn bữa ăn, Anna vừa ghé nhìn chồng. Anh trải khăn bàn cũng chăm chú như làm mọi công việc khác, nhưng trông anh trẻ hơn, hoạt bát hơn. Anh không còn là người đàn ông oai vệ và thống trị mà nàng vốn khiếp hãi trong một thời gian dài.

Một lát sau, họ ngồi vào bàn, thưởng thức bữa ăn sáng, John chăm chăm nhìn Anna.

— Em đi nấu nước rửa chén đĩa, nàng nói và đứng dậy, John bật cười khiến nàng đứng lại.

— Hôm nay em không phải rửa chén đĩa đâu. Đến đây, anh có điều nói với em, em đến đây .

Anh cầm tay nàng và nàng để anh dắt nàng ra vườn. Hai người ngồi xuống ghế dưới bóng cây bách hương, nơi trước đây anh xin cầu hôn nàng.

Anna đặt tay trong tay anh :

— Hôm nay anh muốn nói với em, điều mà lẽ ra anh phải nói lần trước, khi anh hỏi em làm vợ. Lúc đó anh sợ làm em kinh hãi nếu để em thấy anh rất mực yêu em, Anna, anh yêu em, anh vừa nói vừa hôn tay nàng.

Xúc động Anna lặng im, John âu yếm nhắc lại:

— Anna, anh yêu em. Bây giờ em phải nói em có yêu anh không? Anna em trả lời anh đi.

Nàng cúi mặt xuống và John nói tiếp:

— Em biết không, anh không cần Charles giải thích với anh sự việc trong vườn cam anh mới hiểu là em yêu anh.. Anh biết điều đó ngay khi anh đặt môi lên môi em...Đêm qua trong lúc ôm em vào lòng, anh đã hiểu tất cả những gì anh để mất vì giấu em niềm mê say của mình. Anh muốn chờ tự em để với anh, trong lúc anh định ninh trong dạ là em yêu anh...Hiểu ra điều đó, anh vội vàng chạy tới đây, anh đã bẻ gãy xiềng xích giam hãm mình. Anna bây giờ anh là một con người khác rồi, con người đó cần tới em và tình yêu của em, và không sợ phải dấu diếm là anh yêu em nữa.

Anna run rẩy nhưng không phải vì khiếp hãi nữa, nàng ngược mặt và ánh mắt họ gặp nhau tràn đầy tình âu yếm mê say, biểu hiện đẹp đẽ nhất của tình yêu. Hai môi nàng run rẩy, John động viên nàng:

— Anna, em yêu, em nói đi.

— Vâng, em yêu anh , quả thật là em yêu anh, nàng thú nhận.

Trở ngại cuối cùng đối với hạnh phúc của họ đã bị san bằng, John ôm vợ vào lòng và đôi môi họ gắn chặt vào nhau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuon-theo-dong-xoay>